

VEZÉRCIKK

Boldog karácsonyt! • Bérczes Lajos

Boldog karácsonyt!

Boldogságunk, másként megfogalmazva egymásra találás.

Részünkről a kilátástalan örvényből, a nyúlós, ragadós hínárból, biztos partra, az atyai házba jutás.

Édesatyánk felől nézve az elveszett, de mindig szeretett gyermek megtalálása.

A karácsony a meg nem érdemelt, a felfoghatatlan, a mindent túlradó szeretet megérkezéséről beszél.

Velünk az Isten! A Mindenható az emberekkel van. Nem tukmálja ránk magát, de örömmel beköltözik hozzánk, ha szívesen látjuk. Szellem lénye, Szentlelke által betölti kongón üres énünket. Értelmet ad az életnek, a fáradozásnak, minden tettnek és erőfeszítésnek.

Ha önmagunk előtt is letagadott büszkeségünket félretesszük, és elfogadjuk, hogy Isten fiában maga fizessen váltságdíjat érettünk, megszabadulunk önös életünk csapdájából.

Ha kirívóan gonosz viselkedésedet vagy talán tiszteletre méltó pünkösdi erőlködésedet vagy bármi mást egyszer csak üresnek és értelmetlennek látsz, ez nem más, mint alkotód hívó szava. Üzen az eseményekben, szólít a szíved mélyén: Hagyd az értelmetlen erőlködést, és indulj felém! Valahol bensőnkben tudjuk, hogy értelmes életre, szeretetre születtünk. Arra, hogy tetteink örömet, boldogságot szerezzenek másoknak. Arra, hogy soha ne kelljen szégyenkeznünk, ha tükörbe nézünk. Arra, hogy jóleső érzéssel gondolhassunk cselekedeteinkre. Őszinte pillanataiban minden ember vágyódik erre, miközben, mint egy otthontalan madár kétségbeesetten vergődve próbál megkapaszkodni valamiben, ami nem mozdul meg azonnal. Néha azért gondoljuk erősnek magunkat, mert mások kapaszkodnak belénk.

Igazi erőforrást, biztos talajt csak az ad, ha otthonra találunk. Ahol feltétlen támaszt, biztos menedéket és korlátlan erejű segítőt nyerünk. Addig maradhatunk ebben a házban, ameddig akarunk, ha betartjuk a ház törvényét. Ennek a háznak csak egyetlenegy törvénye van: a szeretet. Édesatyánk maga a szeretet. Minden tettét, minden gondolatát szeretet vezérli. Bár mindenható, és mindent megtehet, nem erőszakolja magát senkire. Ha önként választjuk a Tőle való elfordulást, döntéseinknek következményét viselnünk kell. Tudnunk kell, hogy Atyánk rossz döntéseinkért sem kárhozzat, mert tudja, hogy erős külső befolyás alatt hoztuk. Megtévesztés áldozatai vagyunk. Akinek a sugallatára cselekszünk, annak vagyunk a szolgálói, és tettünk következményeit viselnünk kell. Akinek az akaratát végrehajtjuk, annak jutalmában részesülünk. Isten senkit sem teremtett vesztesnek, de az lesz, aki szándékosan a vesztes csapatba áll, vagy tudatosan marad ott. Lehet, hogy testileg az elutasítók vesztes csapatában láttunk napvilágot, de nem kell ottmaradni. Istenünk, és Vele az egész menny örül, ha valaki jól dönt, és találkozik Alkotójával. Valódi öröm ez mindenkinek, aki az Ő háztartásába tartozik. Igazi boldogság Vele lenni, tetszését érezni.

Keressük és ápoljuk a kapcsolat Istennel! Ebben szeretnénk segítséget nyújtani minden olvasónknak. Nagy szeretettel ajánlom figyelmetekbe az imádkozással kapcsolatban Yonggi

Cho testvér Így imádkozom című tanítását. A rendszeres igeolvasáshoz pedig azt a bibliaolvasó vezérfonalat, amely sok év óta segít a rendszeres igeolvasásban. Imádjuk együtt Istent, és olvassuk együtt napról napra az Ő Igéjét.

CÍMLAPON

Béke van • *Koncz Sándorné*

Ha azt írnám, hogy egy réges-régi karácsony emlékeit idézem, nem mondanék egészen igazat. De lehet, hogy mégis. Mert annyiszor hallottam annak az éjszakának a történetét, hogy szinte magam előtt látom mozgó alakjaimat, hallom hangjukat, s újra átélem velük azt az 1944-es, sajnó emléké karácsonyt.

Szereplői már nagyrészt odaát vannak az égi hazában. A szeretteim voltak, összetartoztunk. Áldom emléküket, köszönöm Istennek, hogy ők lehettek a szüleim.

Kicsi voltam még, csöndesen aludtam azon a havas, vészterhes éjjelen egy somogyi tanyán. Virágosban, a kis földes szobában.

A házat, az udvar épületeit, a kutat, a domb lejtőit, az út melletti kiserdőt ma is gyakran látom álmaimban, s járom – pedig már örökre eltűntek az időben – a mezőket, a gyalogutakat, az árkok pocsolóit, még a piócákra is emlékszem.

De akkor tél volt. Apánk a Kárpátokban valamelyik fronton, semmit sem tudtunk róla. Már öt éve folyt a háború, s őt nemigen látta a család. A nők végeztek minden férfi munkát, idősebb nővérem, Margit 16–17 évesen szántott, kaszált, fát vágott anyánkkal. Tízéves testvérem is tudott már segíteni, én voltam a kicsi.

Azon a télen minket is elérte a front. Jöttek az idegen katonák, készültek a bunkerek, a lövészárkok. A németekről nemigen őrzök emléket, az oroszokról annál inkább. Tankjuk is ottmaradt kilőve a tanyánk szélén. Sokat mászkáltam benne a háború után.

Mindenféle ember volt köztük. Többnyire emberségesen viselkedtek, az otthonukat, családjukat emlegették, fényképeket mutogattak. Amikor egyik csupaszz kézzel nyúlt a lábasba, hogy a forró zsírból kivegyen egy darab sült kolbászt, anyánk a kés nyelével rákoppintott a kezére. Nevetett, nem lett baj belőle.

1944-ben, azon a karácsony estén éppen továbbvonultak. Csönd volt a tanyán, úgy nézett ki, egyelőre elmúlt a veszély. Hazajött kormos arcú nővérem is; a fiatal nők bujkáltak, öregasszonynak maszkírozták, kormozták magukat félelmükben.

Azonban váratlanul, a többiektől némileg elmaradva megjelent egy tiszt a pucerrjával. Ismert minket valamennyire. Anyánkra vetett szemet. A konyhában voltak, ott folyt a dulakodás, kérlelés, fenyegetés, majd verés. A tiszt a puskatussal érvelt. Anyánk letérdelt imádkozni, sírva – kétségbeesve kiáltott égi segítségért.

Az orosz indulata is igen erős lehetett, mert úgy összeverte mamánk homlokát, fejét, hogy az még tavasszal is őrizte a kék, zöld foltokat...

Aztán végső dühében kinyitotta az ajtót, s így kiáltott magyarul: „Mars ki!” Lábszárig érő hó volt, hideg. Tízéves testvérem, Anni az éjszaka közepén felriasztva mi mást mondhatott volna: – Még egy kicsit aludni akarok!

Hamar fölkapnak néhány darab ruhát, hirtelen úgy határoztak, engem otthagynak az ágyban, reggel majd visszajönnek értem. Aztán mégis fölébresztettek, a pucer valami ruhát adott rám. Anyám a hátára vett. Meztlábasan lépett bele a faklumpába, úgy indult el a hóban, s vitt engem... Az oroszok jó darabig kísérték, utánunk is lőttek, nem akarták, hogy visszamenjünk...

Háromház felé indultunk, néhány kilométernyire volt ez a kis település. De onnan is menekültek már az emberek, nem maradhattunk...

Mentünk hát a „kommendanthoz”, azok kísérték a menekülők útján. Felsőbogáton, egy kastélyban húztuk ki a harcok idejét. Ott is voltak oroszok, sok minden történt. Az egyik este Héjjas néni nagylányát el akarták vinni. Én éppen az ölében voltam valamelyiknek, szerették a gyerekeket. Héjjas néni ellenkezett, a katona lőtt, aztán ők futni kezdtek, vittek engem is. Anyám utánuk... Visszahozott...

Ezeket mind csak hallomásból tudom. Azt is, hogy a földre szórt szalmán sorban helyezkedtek el kimért kis helyen a családok, ott volt az otthonunk, a holmink, ott aludtunk. Mindenki tetves meg rühes lett. Anyánk kisebb testvéremmel többször visszagyalogolt a 25 km-re levő tanyánkra, keresgélve – hozva ezt, azt. Mindenünk odalett, a kis ház romokban, de éltünk.

Ott a menekülésben valaki megtanított egy kis versre, sokszor elmondatták, sokakat megrikattam vele:

Nézem, nézem soká nézem a fehér felhőket.

Csendben, hogy senki ne hallja, megkérdezem őket:

Mondjátok, ti fehér felhők, láttátok apámat,

Ki most ezer veszély között szolgál a hazának.

Elszálltak a fehér felhők, és nem szóltak semmit.

Csendes, bús magányomban egyedül állok itt.

Áldd meg Isten, óh nagy Isten, áldd meg jó apámat,

És add vissza minél előbb bús kis családjának!

Apánk hazajött a frontról, családját is épségben találta.

Köszönöm, Istenem, hogy hazánkban most béke van.

TANÍTÁS

A békesség fejedelme • *Bérczes Lajos*

A békesség több annál, hogy nem szólnak a fegyverek, több a félelem és a viszálykodás hiányánál, de több a nyugalomnál is. A reménytelenség, a keserűség, az irigység, a féltékenység és minden bűn kizárja a békességet. Mert tökéletes biztonságot és elégedettséget feltételez. Az igazi békesség egyedül Istentől származik. Valami, amit lelkünk ellensége nem tud utánozni. A Sátán ezért pótszerekkel próbálkozik. A nyughatatlan elmét békesség helyett csak elkábítani tudja. Van, aki csak alkohollal vagy más kábítószerrel tud megnyugodni, felejteni egy kicsit. Mások hangos dínomdánomba, féktelen kicsapongásokba vagy az extázisig fokozott hangos zenéhez menekülnek. Sokszor ilyen, önmagunk előli menekülés a túlhajtott munka is. (A lelki munkások gyülekezeti elfoglaltságukba, a háziasszonyok kóros tisztaságmániába is menekülhetnek.) Mindegy, mit tesznek, csak ne kelljen gondolkodni. Gondolkodásukat gépiesen igen szűk területre korlátozzák vagy teljesen felfüggesztik. Mindezek azonban soha nem pótolják a békességet. Az ember szívében, talán mélyen elrejtve, de ott él az igazi békesség utáni vágy. Ezt a hiányérzetet egyedül Isten tudja betölteni. Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek! Ézs 48,22.

Karácsonyra készülve aktuális a gondolat, hogy Jézus Krisztus, az emberré lett Isten fia, a békesség fejedelme. Ő békéltette meg az embert Istennel. A Golgotán vérével törölte el bűneinket, minden békétlenségünk okozóit. Feltámadásával megtörte a halál hatalmát, és megszabadított a haláltól való félelemtől is.

„...megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak”.
Zsid 2,15

Elküldte az Atyának ígértét, Isten Szent Szellemét, Általa bátorít és erőt ad. Biztonságunk

alapja az Istennel való megbékélésen túl – a Szentlélek révén – a folytonos, mindenkori, bensőséges kapcsolat az Alkotóval.

Hajlamosak vagyunk arra, hogy a békességet, a megszentelt élet következményének, a Lélek gyümölcseinek gondoljuk. És valóban az, (Gal 5,22) de nem csak az, hanem Krisztus ajándéka is.

„Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.” Jn 14,27.

Ez olyan ajándék, amit Jézus kifejezetten missziós céllal adott az övéinek. Nézzük meg, milyen a gyakorlatban ez az ajándék!

Amikor Jézus szolgálatba küldte tanítványait, többek között ilyen utasítást adott nekik:

„Amikor beléptek a házba, köszöntsétek a ház népét, és ha méltó rá az a ház, szálljon reá békességetek, ha pedig nem méltó, békességetek térjen vissza rátok”. Mt 10,12.

Talán nem került el figyelmünket, hogyan kezdődik egy adott helyen a missziós munka.

Amikor beléptek egy házba, köszönjete. Eddig semmi probléma. A legtermészetesebb, hogy köszönünk. Azután mindjárt történik valami. Mielőtt bármit tennénk vagy mondanánk, az ott lévők reaszáll, megérinti őket valami. Valami, amit mindig kívántak, valami, amit legbensőbb énjük sóvárogva keresett. Egyszer csak itt van. Szívüket megérintette a még öntudatlan találkozás a békesség fejedelmével.

Ez a belépő. Ha ez nem történik meg, menjetek másokhoz, hangzik az utasítás.

Mielőtt missziós próbálkozásaink kudarcaiért könnyelműen másokat okolnánk, vegyük észre, hogy Jézus nem azt mondta; az én békességem fog rájuk szállni. Itt egyértelműen az áll, hogy a ti, a mi békességünk az, ami megérinti a házban lévőket, azokat, akikkel találkozunk.

Péter azt mondta a sántának: „amim van, azt adom”. Semmit nem tehetünk a lélekmentés szolgálatában, ha nincs igazi békességünk. Nélküle missziós kezdeményezéseink erőtlene, értelmetlenek és eredménytelenek. Próbálkozásunk valami furcsa karikatúrája lesz mindannak, amit Isten reánk bízott.

Ennek a csodálatos, Krisztustól kapott ajándéknak a felismerése arra tanít, hogy békességünk többé nem magánügy. Nem olyan valami, ami csak Istenre és reánk tartozik. Nélküle teljesen alkalmatlanok vagyunk a szolgálatra. Magunkat könnyen becsaphatjuk és áltathatjuk, de környezetünk akkor is pontosan tudja, mi az, ami megérinti őket, és mi az, ami nem.

Elvesztett békességünket ott nyerhetjük vissza, ahol azt először megtaláltuk: a Békesség Fejedelménél, a golgotai keresztnél, bűneink bocsánatával.

Többször hallottam ezt a kérdést felvetni: biztos vagy-e üdvösségedben, ha az Úr most, ebben a pillanatban jönne el? Erre a kérdésre legtöbb hívő, ha őszinte, kitérő választ ad, vagy Isten nagy kegyelméről kezd beszélni. Jó lenne tudni, miből szerezhetünk bizonyosságot ebben a sorsdöntő kérdésben. A békesség ilyen jól felismerhető bizonyosságot ad. Ha olyan békességünk van, ami észrevehetően megérinti hitetlen környezetünket is, bizonyosak lehetünk üdvösségünk felől. Sajnos, ez fordítva is igaz.

A közelgő ünnep is arról beszél, hogy eljött hozzánk a Megváltó. Velünk az Isten! A Békesség Fejedelme velünk van! Ő ma is kész minden értelmet felül haladó békességét adni.

Keressük és találjuk meg Nála a megbékélést Istennel, embertársainkkal és önmagunkkal!

Békességgel teljes ünnepeket kívánok minden kedves Olvasónknak!

Igazság és békesség • ifj. Kovács Béla

%, Végül kiöntetik reánk a Lélek a magasból és leszen a pusztá termőfölddé, és a termőföld erdőnek tartatik. És lakozik a pusztában jogosság, és igazság fog ülni a termőföldön: És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké.” (Ézs 32,15–17)

Jogosság – igazság – békesség. Mindezekből olyan kevés van a földön. Minden ember reméli és elvárja – joggal –, hogy legyen jogosság, igazság és békesség körülötte, a családban, a munkahelyen, a társadalomban. Ezek a dolgok azonban szorosan összetartoznak, az Ige is tanít bennünket. Nem lehet egymástól függetlenül keresni és megvalósítani őket, mert gyakran egymás sérelmére valósulnak meg általunk. Egyesek igazsága mások jogait csorbítja, és békétlenséget szül. Ugyanakkor igazságot szolgáltatni, jogosság vagyis törvényesség nélkül, csak keserűséget eredményez. Sokszor akarunk társadalmi békét, megbékélést – igazság nélkül, vagyis a bűnök elhallgatásával. Igazi békesség csakis az igazság műve lehet. Az igazság pedig csak alázatos szívben terem meg, hibáink, vétkeink bevallásával, amit megbocsátásnak kell követnie. Ez az igazság hozza el a jogosságot a megalázottaknak, az igaztalanul megvádoltaknak és megvetetteknek. Ennek az igazságnak gyümölcse a szív békessége, ami bibliai értelemben annyit jelent: háborítatlanul, tökéletesen és jól élni.

Szükségünk van a földön igazságra.

Én vagyok az út, az igazság és az élet – mondja önmagáról Jézus Krisztus. Ő a mi igazságunk, aki kereszthalálával megbékéltetett bennünket Istennel, nem tulajdonítván nekünk bűneinket, vagyis megigazított, igazzá tett mindent, megbocsátván nekünk.

Így lett a SzentLélek által az igazság műve békességgé szívünkben, akik hiszünk Őbenne, mert meghalt bűneink miatt, helyettünk. Isten e hit alapján tulajdonít az embernek igazságot, miképpen Ábrahámnak is, akiről meg van írva, hogy hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.

A mi igazságunk: Jézus Krisztus.

A mi békességünk: az Ő keresztje.

Ő a békesség fejedelme, ahogyan Ézsaiás prófétált róla: „Uralma növekedésének és *békéjének* nem lesz vége Dávid trónján és királysága felett, hogy felemelje és megdicsőítse azt *jogosság* és *igazság* által mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szeretete művelendi ezt!” (Ézs 9,7)

Hódoljunk hát a békesség fejedelme előtt, akinek születésekor így hangzott a dicsőítés a mennyei seregek szájából:

„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jó akarat.” (Lk 2,14)

Hat fontos lépés • Telegdi József

%(Mt 9,35–38) Gondolatok dr. Prince Guneratnam lelkipásztor tanításából. Elhangzott: 1998.10.22-én Budapesten, a MOM Művelődési Házban Csernus Ákos tolmácsolásában Hat lépésben szeretném bemutatni, hogy Jézus Krisztus hogyan töltötte be Isten célját, akaratát.

1. Jézus „*látta* a sokaságot”, mely elgyötört és elesett volt.

Rendelkezzünk világos látással Isten céljáról, akaratáról szolgálatunkkal kapcsolatban. Lássuk meg városunkat, a körülöttünk élő embereket! Segítsünk rajtuk, imádkozzunk értük, és örömeinket osszuk meg velük!

2. Jézus „*hirdette* a mennyek országának evangéliumát”.

Ne minimalizáljuk, ne hígítsuk fel Isten ígését, és semmivel ne helyettesítsük! Ebben a kérdésben nem köthetünk kompromisszumot.

Hirdesd az evangéliumot!

Jézus keresztjében erő van, ígésében pedig élet és lélek.

3. Jézus „*gyógyított* mindenféle betegséget és erőtleniséget”, azaz tanítását *jelek és csodák* kísérték.

Ha az ígét nem vesszük figyelembe, könnyen tévútra jutunk. Ha azonban Isten ígéje tekintéllyel van jelen az életünkben, a csodák nem vezetnek félre bennünket.

4. Amikor Jézus látta a sokaságot, „*megszánta* őket, mert elgyötörtek voltak, mint a juhok pásztor nélkül”.

Megindult Jézus szíve a sokaságon. Ha van látásunk városainkat, falvainkat illetően, akkor megindul rajtuk a szívünk; Krisztus szeretete szorongat, készlet, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.

5. Jézusnak *szolgáló lelkiülete* volt.

Ne várjuk, hogy minket szolgáljanak! Mi legyünk szolgálók, és akkor hatalmas dolgok történnek az életünkben. Lelkiületünkben, lelkiiségünkben legyünk szolgálók: alázzuk meg magunkat, és Ő fölmagasztal minket. Isten munkásait használja abban, hogy újabb, szolgáló lelkiületű munkásokat hívjon el.

6. A hatodik lépés a legjobb. Jézus a végére tartogatja a legjobbat: arra szólít fel, hogy *imádkozzunk*.

Nem elég az előző öt lépcsőfokon feljutni. Lépünk fel a hatodikra is: imádkozzunk minden körülményben!

A Szentlélek azért nem tud munkálkodni általunk, mert nem használjuk az ima eszközét. Kezdjük el imádkozni, és sok csoda fog történni az Ézs 41,15–16 szavai szerint. Az imádkozás által „új és éles fogú cséplőszánná tesz” az Úr. „Hegyeket csépelesz és törsz össze, halmokat zúzol pozdorjává... és a szél elhordja.” Lehordod a hegyeket, s a szél elfújja a porukat! Parancsolsz a hegyeknek, s azok elmozdulnak, „te pedig ujjongani fogsz az Úrban”. Istent dicsőíteni és örvendezni *csodálatos*, az imádság pedig *fontos* dolog, mert megmozdítja Isten kezét.

Láss, hirdesd az evangéliumot, történjenek csodák, induljon szájalomra a szíved, szolgálj magadat megalázva, és mindenek előtt imádkozz!

„Elhívtalak, céloom, tervem van veled” – mondja az Úr.

„De hogyan valósítsam meg?” – kérdezed.

Íme, hat világosan megfogalmazott lépést tanulhattál. Indulj el!

A hit

%Prince Guneratnam testvér igehirdetése az Őszi Pünkösdi Konferencián 1998. október 24-én délelőtt. Tolmácsolt: Csernus Ákos

Csodálatos reggelre ébredtünk hadd mondjam el ismételten, hogy nagyon tetszik az itteni friss, hűs időjárás. Malajziában mindig forróság van. Gyönyörű az országotok is. Valóban hiszem, hogy Isten túlradóan meg akarja áldani ezt az országot. Ha gyülekezeti szolgálattévőként, lelkipásztorként vagy itt, szeretném, ha megértenéd, hogy Isten meg akar áldani, és rajtad keresztül a gyülekezetet és a körülöttem élő embereket. Igen, Isten meg tud téged áldani akár egy nagy gyülekezettel és erőteljes szolgálattal is. Isten előtt nincs személyválogatás. Nem számít, hogy milyen nemzetiségű vagy, milyen nyelvet beszélsz. Isten szeret és meg akar áldani. Nemcsak téged, hanem mindenkit. Csodálatos lelki asztalt terített számodra, amely gazdagon van rakva finomabbnál finomabb ajándékokkal. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy szólhatom Isten ígétjét. Az Ő áldásának tulajdonítom és köszönöm neki, hogy meghívtatok, itt lehetek és szolgálhatok közöttetek. Mégis nehéz a szívem, mert Isten nagyon konkrét üzenetet bízott rám, és a legmegfelelőbb módon szeretném ezt elétek tárni. Isten képessé tehet rá. Imádkozzatok értem, míg Isten ígétjét hirdetem. Hiszem, hogy együtt átélhetjük és megláthatjuk, hogy a Szentlélek kenete megnyugszik rajtunk. Mennyien mondanátok áment erre? Az üzenet, amelyet ma elétek tárok, a hitről szól. Tudjuk, hogy egész keresztény életünk a hiten nyugszik. Bűnös voltam, de meghallottam Jézus Krisztus evangéliumát, és azt mondtam magamban: hiszek Jézusban, el akarom fogadni Őt. Jézusba vetett hitem megváltoztatta az életemet. A keresztény élet hittel kezdődik. Otthon keresztény vagyok, hitben élem az életem. Isten ígétje, a Biblia mondja, hogy hit által élünk,

és nem látásban járunk. Sokan lesznek kereszténnyé hit által, de elfelejtik azt, hogy továbbra is hitben kell élniük. Ha nem hitben folytatjuk az életünket, akkor csupán a nevünk keresztény. És életünk silánnyá válik. Tehát a hit nagyon-nagyon fontos. A hitben járni nem más, mint engedelmeskedni. Hiszem azt, amit hallok, és azután megcselekszem. Ez a hit. Nagyon sokszor halljuk, amit Isten mond, és mégsem történik semmi, mert nem tesszük azt, amit hallottunk és megértettünk. A hit nem függ a körülményektől. Ha elolvassátok a Zsidókhoz írt levél 11. részét, akkor sok hithőst ismertek meg. Mivel nehézségeik voltak, szükségük volt hitre. Mivel életünk során gyakran mi is nehézségekbe ütközünk, szükséges, hogy hitünk legyen. Azt mondja a Biblia, hogy Mózes is hit által hagyta maga mögött Egyiptomot, és visszautasította, hogy őt a fáraó fiának nevezzék, nem félve attól, hogy ennek következményeként a fáraó mit tesz, mert hitt Istenben. Tehát annak ellenére, hogy milyen következményekkel kellett szembesülnie, volt hite. Tudjuk a Bibliából, hogy Dánielnek is volt hite. Az oroszánok vermében ragadozókkal kellett szembenéznie, hitt Istenben. Tehát nem számít, milyen a körülményed, nem számít, mivel kell szembenézned, minden esetben szükség van a hitre. Hitre, amely vallja, azt, amit Isten mond. Amikor halljuk, amit Isten mond, akkor meg kell tennünk azt! Szeretnék egy nagyszerű példát elétek tární Jakab könyvéből. Jak 2,14-ben a hitnek csodálatos leírását, meghatározását látjuk. Jakab, a hittel kapcsolatban nagy igazságot tárt elénk. Háromféle hitről beszél. Én is úgy gondolom, hogy háromféle hit létezik. Szeretném ezt elétek tární, és megmutatni az ige alapján. Majd tedd föl a kérdést magadnak: milyen a hitem? Jakab világosan azt mondja, a hit cselekedetek nélkül halott, tehát első, amit elénk tár, az a cselekedetek nélküli hit. Jakab azt mondja, ha hited van, de nem cselekszel annak alapján, akkor haszontalan a hited. Jakab egy történetet is elmond. Azt mondja, ha valakinek köztetek fizikai szükséglete van, odamegy hozzád, bekopogtat, kinyitod az ajtódát, és megkérdezed tőle, mit szeretnél, ő azt mondja: régen nem evett, ételt sem látott, napok óta éheznek, és kérlek, adj valamit enni.

Ha valaki ránéz erre a szükségben lévőre, és azt mondja neki: ó, mennyire sajnállak téged! Annyira sajnállak, és megdöbbenő az eseted, hogy a szívem összetörik, amikor hallom, amit mondasz. Imádkozni fogok érted, és kérem Istent, hogy áldjon meg téged. Imádkozik érte, aztán azt mondja: Isten veled, és elküldi. Azt mondja Jakab, hogy ez az a hit, amit sokan birtokolnak. Nagyszerű tudással rendelkeznek, ismerik Istent és tudják azt, hogy milyen hatalmas Ő, de nem tesznek semmit. Tehát nem osztja meg hitét azáltal, hogy adna neki valamit. Jakab azt mondja, hogy az ilyenfajta hit halott. A Biblia arról beszél, hogy ne csupán hallgassuk az ígét, hanem cselekedjünk is annak alapján. Nagyon sokan ismeritek az irgalmas samaritánus történetét. Tudjuk, hogy ez a történet egy emberről szól, aki utazott és utazása során rablók támadták meg, kifosztották és félholtan hagyták az út szélén. Egy pap járt arra, lelki, szellemi ember, nagyon vallásos, valószínű, hogy éppen templomba igyekezett azon a reggelen. Látta a sebesültet az út szélén, látta, de elment mellette, hitt az Istenben, vallásos volt, de semmit nem tett hite alapján. Nagyon sokan járnak gyülekezetbe, és sokan mondják, hogy hisznek Istenben, és számosan vallják magukat vallásosnak, de csupán vallásos emberek, akiknek nagyszerű ötleteik vannak, nagyszerű tudásuk van Istennel kapcsolatban, de nem tesznek semmit, hogy a cselekedeteik által is hirdessék Isten ígését. A Biblia azt mondja, hogy ez a hit halott. A történet folytatódik, jön a jó samaritánus, aki szintén látta a sebesültet. Azt mondja Jézus, hogy ez a samaritánus mindenét megosztotta azzal az emberrel, mindenét odaadta, amije volt. Ha valóban szeretjük Istent, és a szívünket Isten megváltoztatta, akkor ezt cselekedeteinkkel tudjuk megmutatni. Az Isten iránti szeretet változtatja meg a szívünket, és akkor ez arra készítet bennünket, hogy tegyünk valamit hitünk alapján. Tehát mi a halott hit? Ez csupán az elmédben létező hit. Ami azt jelenti, hogy tudod. Ismered Isten ígését és Jézust, ismersz más igazságokat, hatalmas tudással is rendelkezel, de az életed soha nem változik. Ezek az emberek hallgatják a prédikációt, hallgatják a tanítást vasárnapról vasárnapra, sőt naponta. Tudják, ismerik, de az életük soha nem változik meg. Jakab azt mondja, az ilyen hit

halott. Túl sokan vannak gyülekezeteinkben, akik csak vallásosak, az ő hitük halott.

A második fajta hit, amiről beszélni szeretnék az, amellyel maga az ördög is rendelkezik. A 18–19. versben azt olvassuk: az ördög is hisz és retteg, remeg Istentől. Ez az a hit, amellyel az ördög is rendelkezik. Vannak emberek, akik magukat ateistáknak nevezik. Hadd tegyek fel egy kérdést, mivel az ördög maga is hisz Istenben, gondolod, hogy üdvözülni fog? Nem hiszem. Miért? Habár van hite, amely érzelmeit is felkavarja, hiszen a Biblia ezt mondja: reszket, remeg, és intellektuális hittel is rendelkezik. Az ördög ismeri Istent, és van érzelmeit felkorbácsoló hite is, olyan hit, amely csupán a te érzelmeidet mozgatja meg. Olvasunk az evangéliumokban olyan eseteket, amikor Jézus démonokkal megszállt emberekkel találkozott. Mit mondtak ezek a démonikus emberek? A bennük lévő tisztátalan lélek kiáltott, azt mondta: ó, Jézus, Isten fia. Elég jól helyén volt a teológiája. Sokszor a mi teológiai rendszerünk is jól kidolgozott, de ez önmagában nem változtatja meg az életedet. Olyan sokan, túl sokan vannak, akik hisznek, nagyszerű tudással rendelkeznek, és mikor Isten igéjét hallják, szívüket megmozgatja valahol az ige, és néha Isten meg ítéli őket, sőt előre is jönnek a felhívásra, és azt mondják Istennek, hogy bocsáss meg, nagyon sajnálom. Egész érzelmi valójukban fel vannak kavarva, azt mondják: igen, hiszem, könnyeket ejtenek, és aztán hazamennek. Még mindig ugyanazok, és visszajönnek a következő héten, újra hallják Isten igéjét, és azt mondják, hiszek. Előrejönnek a híváskor, könnyeket ejtenek, hazamennek. Mikor valaki megkérdezi a feleségüket: látsz valami változást az életében? Vagy pedig megkérdezed a férjétől, kiderül, hogy nincs igazi változás. Hallották, hitték, érezték az igét. De olyan hitről van szó, amely csupán az érzelmeiket érinti. Tehát ez olyan hit, amellyel maga az ördög is rendelkezett. És azt mondja Jakab, haszontalan, semmit nem használ, nem segít rajtad az a hit, amely csupán az értelmet és az érzelmeidet érinti meg. Sokan vannak, akik ilyen hittel rendelkeznek. Azért imádkozom ma délelőtt, hogy a te hited ne ilyen legyen. Ne értsetek félre! Nincs abban semmi rossz, hogy előrehívás van, az is rendben van, hogy sírsz, de ne állj meg ott, hanem cselekedj. Ez a harmadik fajta hithez vezet el bennünket. Ki az, aki kész van arra, hogy hallja, hogy milyen a harmadik fajta hit?

Az első a halott hit, a második, az ördögféle hit, a harmadik a dinamikus hit. Nem halott, nem ördögi hit, hanem dinamikus hit. Mit jelent? Megérinti ugyan az elmédet, hiszen tudod, ismered, érted, hogy miről van szó, érzed is önmagadban, hiszen az érzelmeidet is megmozgatja, felkavarja, de utána megérinti a bensődet, az akaratodat. Hallod? Megérted, érzed, és azt mondd magadban: valamit tennem, cselekednem kell, nem akarok többé ebbe az irányba menni, ilyen módon élni, ilyen lenni. Változásra van szükségem. És megfordulsz, a másik irányba kezdesz el menni. Ez az élő, dinamikus hit. Mennyien ismeritek a tékozló fiú történetét? Azt mondja róla a Biblia, volt egy fiú, aki szerencsétlen körülményei között egy napon elkezdett emlékezni, visszagondolni az apja házára, hiszen pontosan ismerte, hogy hogyan nézett ki, tudta, hogy mi van ott, és érezte, hogy valamit tennie kell. Fölkelt és azt mondta, visszatérek az én atyám házához. Én visszatérek. A cselekvésen van a hangsúly! Figyeljetek rám nagyon figyelmesen! Éppen ebben rejlik a te életed csodája is. Mi az, amit valóban akarsz? Nincs szükséged feltétlenül több tudásra, hanem végre kezd el használni az akaratodat. Néhányan közületek sokat és régóta imádkoznak egyfolytában, nagyszerű ismeretek van Istenről, ma itt ültök a helyeteken és azt kérdezitek, miért? Miért nem áld meg Isten engem úgy, ahogy én gondoltam? Miért nem történik semmi? Miért nem változik az életem? Miért nincsenek csodák? Hadd mondjam el, miért! Mert szükséged van a dinamikus hitre! Ma reggel Jézus szólt a szívedhez, te is változni fogsz. Képes vagy a változásra, győzelmed lesz, fel tudsz emelkedni, eredményes lehetsz. Igen! Megáld Isten, és életed is áldás lesz. Azt kérdezed, hogyan lehetséges ez számomra? Már tudom, érzem is,

most fölkelek, és tenni is akarok ezzel kapcsolatban. Ez a dinamikus, élő hit! Kérdést teszek most föl neked. Milyen hit az, amiben vagy? A hited halott talán, vagy csak az érzelmeidet felkavaró, vagy élő, dinamikus hittel rendelkezel? Nekem nagyon tetszik az, ahogy Jakab befejezi eszmefuttatását. Miután leírja a hit három fajtáját, két csodálatos példával zár. Két szemléletes példát tár elénk.

Az első Ábrahámról szól. Neki valóban élő, dinamikus hite volt. Honnan tudom, hogy Ábrahámnak dinamikus hite volt? Isten egy nap azt mondta Ábrahámnak: fogd a te egyetlen fiadat, és tedd az oltárra, áldozd őt fel. Ábrahám hallotta, megértette, tudta, hogy mit mond Isten, érezte Isten tekintélyét, szívét megmozgatta, hogy Isten szólt hozzá. Mit tett? Fogta a fiát, fölvitte egy hegyre, és mint egy áldozatot az oltárra tette. Ez a hit! Ez az a hit, amely engedelmeskedik, a hit mindig engedelmeskedik. Ábrahám az oltárra tette fiát, kivette a kést a tartójából. Minden alkalommal, amikor ezt a történetet olvasom, fáj a szívem, és azt mondom Istennek, ó, Istenem, miért követelted ezt tőle? Hisz ez olyan színben tüntet fel téged, mintha te durva Isten lennél! És úgy tűnhet eszerint, hogy Isten nem szeret minket. Az ördög akarja, hogy te ezt hidd Istenről! Bízz Istenben, hiszen ez a hit. Éppen ilyenkor van szükséged a hitre. Azt mondd: nem, Isten, nem ilyen, Ő jó, szerető Isten, olyan, aki megáldja az övéit. Ő csodálatos, mindig megáld engem! Ábrahámnak hite volt, és visszautasította az ördög hamisságait. Felteszi a fiát az oltárra, kirántja kését, hogy megölje fiát. Ekkor ezt mondja Isten: állj meg, Ábrahám, állj meg! Ábrahám azt mondja, igen, Uram, miért, mi a helyzet? Ezt mondja Isten: látom a te hitedet. Jobban szeretsz engem, mint a te egyszülött fiadat. Vedd le őt az oltárról! Nem kell megölnöd. Már gondoskodtam áldozatról, ott van az a kos, amely felakadt szarvánál fogva a bozótban. Fogd azt az állatot, amely csapdába esett, és tedd az oltárra, és áldozd fel nekem. Halleluja! Isten jó és szeret téged. Fontos, hogy hited dinamikus legyen. Ha az, akkor Isten csodát cselekszik az életedben.

Jakab nem áll meg itt, mond még egy példát. Azt mondja: nézzétek meg Ábrahámot, és nézzétek meg Ráhábót. Amikor először ebben a szakaszban olvastam Ráháb nevét, azt mondtam magamban, miért pont Ráháb, csak Ráhábot ne! Ó, Jakab, itt egy kicsit melléfogtál, Ráhábot ne. Ez hiba volt, Illéstről akartál inkább beszélni. Vagy Dánielnek kellene itt lennie, vagy valamelyik más prófétának. Ó, Jakab! Ráhábot ne, csak őt ne! Hiszen a Biblia azt mondja, hogy Ráháb nem az erkölcsösség példája volt, nem a társadalom krémje. Nem a legjobb hírben álló hölgy. És akkor a Szentlélek azt mondta nekem, nem, nem. Én mondtam Jakabnak, hogy Ráhábot tegye oda példaként. Sőt, úgy gondolom, hogy Jakab nem is akarta volna őt példaként állítani, de a Szentlélek mondta neki, hogy Ráhábról írjon. Ó, Szentlélek, miért éppen Ráháb? És a Szentlélek azt mondta: nem számít, hogy ki vagy, nem számít a múltad, nem számít, hogy milyen gonosz voltál, milyen bűnök garmadáját követted el, akkor is lehet élő, dinamikus hited. Lehet dinamikus hited! Nagyon sokan vannak, akik mondják: nekem semmi esetre sem lehet élő, dinamikus hitem. Hát igen, Ábrahámot hozzátok nekem mindig példának. De én nem vagyok Ábrahám, nem vagyok erős, hanem bűnös, nekem nem lehet élő, dinamikus hitem. De a Szentlélek azt mondja, igen lehet, ha odafigyelsz, hogy mit mondok neked. Ráhábnak igenis élő, dinamikus hite volt. S ezért neked is lehet élő, dinamikus hited. Te azt mondhatod erre, hogy az én problémám sokkal nagyobb annál. Nekem nincsen akkora hitem. Nem nagy hitre van szükség, hiszen a Biblia azt mondja, ha valakinek a hite olyan kicsi, mint a mustármag, és azt mondja annak a hegynek, hogy menjen arrébb, akkor arrébb fog menni. Ma reggel Jézus szólt a szívedhez, és azt mondd, szeretném, ha csodák történének az életemben! Azt akarom, hogy változzon meg végre az életem! Bűnös ember vagyok, annyi helytelen dolog van az életemben. Ma Jézus a te életedbe is be tud lépni. El tudja mosni bűneidet és meg tudja változtatni életedet! Halld meg, amit Ő mond!

Tudjál Jézusról az elmédben, érezd a lelkedben, és mondd azt önmagadnak: én akarom. Kelj föl és gyere Jézushoz! Mondd azt Jézusnak: itt vagyok, változtass meg engem! Vedd el bűnös természetemet! Vedd el betegségemet! Vedd el az életem rossz, helytelen dolgait! Én hiszem, hogy ha nem csupán a lelkeddel, hanem az akaratoddal ragadod meg és fölkelsz, akkor Jézus meg akar áldani téged! Én is bűnös voltam, tizenkét évesen olyan dolgokat cselekedtem, amelyek szégyenteljesek voltak. Jézus megkeresett engem, elvette bűneimet, megváltoztatta életemet, és új személlyé tett. És azóta nagyszerű csodákat éltem át. Láttam rákos betegeket meggyógyulni, láttam fizikai nyomorúságból felemelt embereket. Láttam, hogy Isten ereje gonosz embereket átfurmált. Azt kérdezed, hogyan? Vesd a hitedet Jézusba! Ma délelőtt veled is történhet valami jó. Csodát élhetsz át. Ne belém, ne emberekbe vesd a hitedet, hanem Istenbe. Jézus soha nem fog csalódást okozni neked. Soha nem hagy cserben. Ha hiszed ezt, mondj erre áment. Hiszen Jézus ugyanaz, tegnap, ma és örökké. Mennyien mondanátok, hogy imádkozz értem, testvér? Ilyen hittel akarok hinni Jézusban. Hajtsátok meg fejetekeket! Isten Szentlelke most sokatok szívét szólítja meg. Vizsgáld meg a szívedet! Lehet, hogy ismered Jézust, lehet, hogy hallottál már róla, gyülekezetbe is jársz, sőt, kereszténynek hívod magad, de ma reggel megtudtad, hogy életed nincs rendben Istennel, nem élő, dinamikus a hited. Szeretnéd, ha imádkoznék érted, hogy Jézus jöjjön és uralkodjon a szívedben, hogy megbocsássa a bűneidet, megváltoztassa az életedet? Akkor ma érted akarok imádkozni! Jó történhet veled is. Csodát élhetsz át.

FÓKUSZBAN – AZ ISTENNEL VALÓ SZEMÉLYES KAPCSOLATUNK MEGÚJÍTÁSA

A szent sátor típusú imádkozás (2Móz 40) • Készült: Dr. David Yonggi Cho 1998. 10. 22-én, Budapesten elhangzott tanítása alapján. Tolmácsolt: Simonfalvi Lajos

%(Bár a beszéd és a szerkesztett szöveg stílusában jelentősen eltér egymástól, a lejegyzés során törekedtem – a tartalomhoz ragaszkodva – megőrizni az előbbi stílusjegyeit. Remélem, az idősebb korosztályhoz tartozó testvéreim is fontosnak tartják az elmélyült imaéletet, ezért elkezdnek az alábbiakban közreadott „imaséta” szerint imádkozni. Evégett kértem a lap főszerkesztőjét, hogy a cikket nagy betűvel szedjék, amire ígéretet is kaptam: Telegdi József.)

A gyülekezetnövekedés titka: az imádság. Egy, két, három, öt órán át tartó imádkozásra gondolok. Öt-tíz percnyi imádkozás csupán annyit jelent, mint egy szabadnap vagy mint egy rövid szabadságolás. Kitartóan imádkozunk, és kiűzzük a Sátánt! Imaélet nélkül lehetetlen a Szentlélek teljességét átélni.

Ha legalább egy órát nem imádkozom, nem élem át Isten jelenlétét.

Ha tétlenül ülünk, az ördög nyugton hagy, de ha imádkozunk, nyugtalanná válik; ha pedig folyamatosan imádkozunk, a Sátán távozik, munkáját imádság által lerombolhatjuk.

Sokat imádkozunk, hogy Isten munkálkodni tudjon az életünkben!

Egy nőtestvérnek agydaganata támadt a két szeme közötti területen. A betegség halálos, a tervezett műtét életveszélyes volt. Mielőtt műtétre került volna sor, imádkozott. Kezdő hívő lévén, nem tudta, hogyan kell ezt tenni, így hát elhatározta, hogy tízezerszer elmondja a Miatyánkot, ami egy egész éjszakát igénybe vett. Az imádkozás legvégén – és nem előbb – Isten ereje különös módon szállt rá, s ő teljesen meggyógyult, nem kellett megműteni. Sokan nem tudnak imádkozni. Ha a lelkipásztor legalább napi egy órát nem imádkozik, alkalmatlan a szolgálatra. Én magam azért lettem eredményes Isten kezében, mert az

imaéletem gyümölcsöző. Naponként, reggelente, több mint egy órán át imádkozom a szent sátor típusú ima szerint.

Ez az imaforma azt jelenti: a szent sátor szimbólumait végiggondolom, s ennek megfelelően imádkozom.

I. Az égőáldozati oltár

A szent sátor udvarába papok léphettek be abból a célból, hogy a rézoltáron égőáldozatot mutassanak be (2Móz 27,1–8). Ez lehetett bűnért való áldozat (vétekáldozat, jóvátételi áldozat, békeáldozat és hálaáldozat).

A rézoltár Krisztus áldozatának előképe: vérontás nélkül nincs áldozat, sem bűnbocsánat (Zsid 9,22). Papi nemzet vagyunk (1Pét 2,9), ezért odaléphetünk az oltárhoz.

A rézoltárnál öt formában imádom az Urat.

1. „Jézus, véred által megtisztultam a bűntől. Köszönöm a bűnbocsánatot és a megigazulást.”

2. „Uram, véred által Isten királyi uralma jött az életembe. A sötétségből a világosság országába vezettél. Királyságod a szívemben van; a Sátánt kiűzted, uralmát megtörted.”
(Legyünk bátorságosak az ilyen típusú imádkozásban!)

3. „Jézus, elvetted minden szomorúságomat. Te a szenvedésemet, betegségemet, gyengeségemet felvitted a keresztre, ahol hatástalanná tettél minden nyavalyát. A kereszten »kiütötted« a szomorúságot.”

„Jézus, véred által már meggyógyultam!” – amikor így imádkozom, Isten ereje leszáll, és meggyógyítja a betegeket. Kétezer évvel ezelőtt meggyógyultunk a szó szoros értelmében!

4. Feltekintek a keresztre: „Jézus, köszönöm, hogy megszabadítottál az átoktól. Te *már megszabadítottál* az átoktól. Amikor felmentél a keresztre, az átok is felkerült oda, mert meg van írva: »Átkozott, aki fán függ«” (Gal 3,13).

1958-ban kezdtem a gyülekezetalapító munkát. Igen-igen szenvedtem: szakadt ruhában jártam, nem volt ennivalóm, se lakásom. Akkor megtanultam imádkozni és böjtölni – nem azért, mintha nagyon lelki ember lettem volna, hanem mert nem volt élelmem. Isten megmutatta nekem: nem az ő akarata, hogy nyomorulttá váljak. S ekkor csak úgy áramlottak az igék az értelmembe: „...én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek” (Jn 10,10), „...mindenben olyan jó dolgod legyen, és olyan egészséges légy, amilyen jó dolga van a lelkednek” (1Jn 2). Megújult az értelmem és láttam, hogy *Ő jó* Isten. Korábban azt gondoltam, hogy *Ő* olyan, mint egy közlekedési rendőr, aki csak arra vár, hogy megbüntessen.

Ő jó! – ez a felismerés forradalmasította a hitemet. Pozitív módon kezdtem imádkozni:

„Istenem, kérlek, gondoskodj arról, hogy legyen élelmem, ruhám és lakásom is!” Utána ilyen nélkülözést soha nem éltem át.

„Megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket” – olvasom a Jn 8,32-ben. Az igazság ismeretében pedig el tudom fogadni, hogy Jézus átokká lett értem, az én átkomért. Az én átkomat hatástalanította, ezért *áldott vagyok!*

5. Látom Jézust a kereszten függeni: *Ő* magára vette a halálomat és a poklomat is.

Feltámadást ajándékozott nekem, Isten királyságát. „Jézus, köszönöm véredek! Már *most új* teremtés vagyok. A régi dolgok elmúltak az életemben, teljesen új vagyok – minden reggel elmondom ezt. – Nekem már semmi közöm sincs az átokhoz. Jézusban teljes biztonsággal diadalmaskodom!”

A Sátánnak azt mondom: „Legyőzött ellenség vagy!”

Miközben imádkozom, a Szentlélek teljességét élem át.

II. A rézmedence

A szent sátor udvarában – gondolatban – továbbmegyek a rézmedencéhez, amely a papok mosakodására szolgált, s amely a tisztulás, megszentelődés jelképe (vö. 2Móz 30,17–21).

Itt így imádkozom: „Uram, tégy teljesen igazzá, szabadíts meg minden igazságtalanságtól.” Megvallom bűneimet, és kérem: mindig igazat mondjak, soha ne túlozzak. – Sajnos, sok igehirdető nagyokat mond.

Teljesen szabadulni akarok a túlzások bűnétől, hogy soha ne hazudjak. Ezért kérem: „Uram, bocsásd meg, hogy hűtlen voltam hozzád, nem voltam képes százszázalékosan követni téged. Adj szentséget a gondolkodásomban!”

Két tévés evangélistáért vérzik a szívem. Isten világszerte használta őket. Azonban szentségtelenné váltak, és mindent elvesztettek.

Megszentelt állapot nélkül nem tarthatjuk meg életünkben Isten áldásait. Negyvenéves szolgálatom során kemény kísértéseken mentem keresztül. Isten tartott meg!

Mindennap hitben, imádságban megállok a rézmedence előtt: „Jézus, tisztíts meg engem, és adj *megbocsátó lelkületet!*”

Sok szakadást okoz, ha nincs megbocsátó lelkületünk.

A gyülekezetünkben ötvenezer diakónus és kétezer vén van. Ehhez még tudni kell, hogy négy koreai ötféleképpen gondolkodik. Isten azonban kegyelmet adott, hogy összetartsam a gyülekezetet. Sok tekintetben tényleg nem értünk egyet, de két dolgot megtanítottam: egyik – bocsássanak meg egymásnak, és a másik – szeressék egymást. Csak így tudjuk megőrizni a Lélek egységét (Ef 4,3).

A rézmedencénél kérem még: „Jézus, őrizd meg a kívánság bűnétől, hogy ne kívánjak gazdagságot, és ne kívánjam más asszonyát!” Azután azért imádkozom, hogy alázatos és szelíd legyek.

III. Az arany lámpatartó

Képzeletben belépek a szentélybe, ahol balra tartok, a hétágú arany lámpatartóhoz (2Móz 25,31–40). Bent csak a mécsesek fénye világít.

A lámpatartó a Szentlélek jelképe. János apostol szerint Isten trónusa előtt „hét lámpás égett lobogó lánggal: az Isten hét lelke” (Jel 4,5).

Az Atya és a Fiú a Szentlélek által munkálkodik életemben. A Szentlélek valóságos személy. Ahhoz, hogy Vele közösségem legyen, *személyiségét* el kell ismernem.

A nehéz szolgálatsorozat után elfáradok. Vágyom a feleséggel (mint személyiséggel) való közösségre. Szoktam kérni, hogy dicsérjen meg. A mások dicsérete számomra annyit jelent, mint a rágógumi, de a feleségem dicsérete olyan, mint a sütemény.

Isten is – mint személyiség – vágyik arra, hogy dicsérjük Őt!

A lámpatartó előtt állok és imádkozom: „Drága Szentlélek, köszönöm, hogy itt vagy és betöltesz; rajtad és tőled függök. Te hoztad el Krisztus kegyelmét az életembe (Zsid 10,29b); a főnököm vagy, én pedig a beosztottad. Amikor elmegyünk a gyülekezetbe és (együtt) prédikálunk, kérlek, plántáld szívembe a bölcsességet, a megértést, a tanácsadást, az erőt és az ismeretet, add a kinyilatkoztatást, hogy Istent tudjam dicsőíteni az igehirdetésben” (Jn 14,26; Ef 1,17; 2Tim 1,7).

IV. A szent kenyerek asztala

A lámpatartótól jobbra haladok, a szent kenyerek asztalához (2Móz 25,23–30).

A szent kenyerek, melyek a papok táplálékául szolgáltak, Jézus Krisztusra emlékeztetnek: Ő az élet kenyere (Jn 6,35).

Itt így imádkozom: „Uram, köszönöm az Igét, s add, hogy naponta táplálkozzam vele!”

A görög nyelvnek két szava is van az „igére”. Az egyik a *logosz*, az írott ige. A másik a *réma*, a szóban kinyilatkoztatott ige.

„A hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde (hrématosz Khrisztou) által” – olvassuk a Róm 10,17-ben. Isten személyesen szóló üzenetét hirdesse a lelkipásztor!

Köszönetet mondok a logoszért, kérek és kapok az Úrtól rémát, azaz személyesen irányított

igét. Valósággal árad elmémbe Istennek abban a pillanatban hozzám szóló üzenete. (Felismerem pl. istentisztelet alatt, hogy az emberek különféle betegségekből meggyógyulnak.)

V. Az illatáldozati oltár

A szent kenyerek asztalától az illatáldozati oltárhoz lépek. Ezen nem állatokat áldoztak, hanem illatos füstölőszert égettek rajta, melynek kellemes illata Istenhez szállt fel (2Móz 30,1–10).

A jó illat a szentek imádsága, a keresztyének hálaímája (Zsolt 141,2; Jel 8,3–4).

Az oltárnál a következőképpen imádom Istent, mint mennyei Atyámat:

„Uram, Te vagy

Jahve Jire – mindenről gondoskodom (1Móz 22,14),

Jahve Nisszi – az én zászlóm, győzelmem (2Móz 17,15),

Jahve Salom – az én békességem (Bír 6,24),

Jahve Rói – az én pásztorem (Zsolt 23,1),

Jahve Cidkénu – az én igazságom (Jer 23,6),

Jahve Sammá – az én templomom (Ez 48,35 – ott lakik az Úr).”

Isten a mi Atyánk! Hozzá mehetünk úgy, amint vagyunk (akár munkaruhában is), nincs szükség rituáléra, sem időpont egyeztetésre. Nekem három fiam van. A fiam bármikor odajöhet hozzám, akkor is, ha éppen értekezletet tartok. (A titkárnő meg sem tudja állítani.)

Én mindig szeretettel fogadom, mert a fiam.

Bárhon, bármikor imádkozhatunk Istenhez, akár az éjszaka kellős közepén is, hiszen Ő Atyánk!

Miután ily módon imádtam Őt, a következő hely, ahova belépek: a szentek szentje.

VI. A szentek szentje

A legszentebb helyen állt a szövetség ládája (2Móz 25,10–22), melyet az engesztelés fedele takart be. A főpap évente egyszer áldozati vért hintett erre a fedélre. A vér Jézus Krisztus majdani, tökéletes áldozatáról beszélt.

(A vér által a szövetség ládája – Isten királyi széke – ítélszék helyett a kegyelem királyi székévé lett – Róm 3,25.)

A kegyelem ládája előtt tovább imádkozom Istenhez: „Köszönöm, hogy a vér által megszabadultam a törvény átkától és minden ószövetségi rituálétól. A Sátán bilincsei lehullottak rólam. Örökkévaló igazságot adott nekem Jézus vére. Mivel az Ő vére rajtam van, nem félek Eléd – a legszentebb helyre – lépni.”

A szentek szentjében minden imát elmondhatok az Atyának. Imádkozom feleségemért, fiaimért, gyülekezetemért, egyszerűen mindenért. Imádságomnak ez a része több mint egy órán át tart.

Szolgalatom évtizedei alatt naponta imádkozom a szent sátor mintája szerint, s ez minden forrást megnyitott nekem ahhoz, hogy áldott legyen a szolgálatom.

Testvérem! Nem unalmas az imádkozás, van mivel foglalkozni: lélekben haladsz előre, és az adott szimbólumok szerint imádkozol. Ez tökéletes összhangban áll Isten akaratával, általa kiteljesedik az imádságod, s közben Isten szeretete és kegyelme elárasztja életedet. Végül erejével betelve kelhatsz fel a térdedről.

Mennyit imádkozol? Több mint egy órát naponta?

Isten helyezte el ezt az imatervet az elmémbe. Isten teljes megalégedést ad! Imádság által lejön közénk a menny. Csak imádság által tudjuk lerombolni a Sátán munkáját.

Egyszer megkérdeztem Billy Grahamet, hogy milyen üzenetet hagyyna hátra, ha azonnal meg kellene halnia. Némi gondolkodás után ezt válaszolta: „Először is, imádkozzatok; másodszor,

imádkozzatok; harmadszor, imádkozzatok!”

Gyógyulás a gonosz beszédből – a szív békessége • John Wesley. Fordította: ifj. Kovács Béla

„Senkit ne szidalmazzatok”, ne mondjatok gonoszt senkiről – mondja a nagy apostol (Tit 3,2) olyan egyszerű parancsolatként, mint a „Ne ölj!” (2Móz 20,13). De ki tartja meg ezt még a hívők közül is? És milyen kevesen vannak, akik igazán értik!

Mi is a gonosz beszéd? Nem ugyanaz, mint a hazugság vagy rágalmazás, ahogyan sokan gondolják. Lehet, hogy amit mond valaki, az színigaz, mégis, ahogy mondja, az már gonosz beszéd. Amikor egy jelen nem levő emberről olyat mondanak, ami Őt rossz fényben tünteti fel, az már gonosz beszédnek minősül. Közönségesen fúrásnak mondhatjuk, ami pontosan leírja a jelenség lényegét. Ez a pletykával egyenlő. Amíg a „mesét” halkán és csendben adják tovább – talán jóindulatból, remélve, hogy a dolgok nem is olyan rosszak – addig suttogásnak nevezzük. De bárhogyan is történik, attól még gonosz beszéd marad. Tekintet nélkül a körülményekre, a „ne beszélj gonoszul” parancsát lábbal tapodjuk akkor, amikor valakinek elmondjuk a harmadik ember hibáját, amikor az nincs jelen, hogy maga válaszolhasson a vádra.

Közönséges bűn ez, elterjedt az emberek között, bármilyen háttérrel vagy állással rendelkezzenek is az életben. Magas vagy alacsony pozícióban levők, gazdagok vagy szegények, értelmesek vagy kevésbé azok, tanultak vagy tanulatlanok egyaránt beleesnek ebbe a bűnbe. Még azok is, akik minden más szempontból különböznek, a gonosz beszéd tekintetében közös nevezőre találnak. Milyen kevesen vannak azok, akik Isten előtt így tehetnek bizonyosságot: „Én tiszta vagyok ezen a téren. Mindig ügyeltem a számra, és vigyáztam ajkaimra.”

Hallhatunk olyan beszélgetést egyáltalán, ahol a gonosz beszéd nem fordul elő? Még olyan emberek között is gyakori, akik általában szem előtt tartják az istenfélelmet, és őszintén el akarják kerülni embertársaik rágalmazását.

Ennek a bűnnek a mindennapi volta nehezzé teszi elkerülését. Minden oldalról körül vagyunk véve vele. Hacsak nem vagyunk mélységes tudatában a veszélynek, és nem vigyázunk állandóan, könnyen elsodorhat az áradat. Mintha az egész emberiség összeesküdne ellenünk. Ugyanis jól tesz a büszkeségünknek, amikor mások hibáiról beszélhetünk, különösen olyan területen, amelyen mi nem tartjuk magunkat bűnösnek. Az egyik ok, amiért olyan nehéz elkerülni a gonosz beszédet az, hogy gyakran álruhában jelentkezik. Ahelyett, hogy elismernénk, hogy beleestünk a gonosz beszéd bűnébe, azt mondjuk, hogy csupán „szent felháborodást” érzünk mások gyarlósága miatt. Így ugyanabban az időben mégegy bűnt követünk el, mivel azt mondjuk, hogy a mások bűnétől való irtózás miatt beszélünk. Tehát az ördögöt szolgáljuk Isten iránti lelkesedésünk ürügyén. És ahogy önigazultan büntetést kérünk a bűnösre, mi magunk is bűnbe süllyedünk. A szentség fátyla mögött vétkezünk.

Isteni megoldás

Nincs hát kiút a csapdából? De bizony van! A mi áldott Urunk kijelölte számunkra az egyenes ösvényt. Senki, aki figyelmesen és eltökélten jár ezen az úton, nem fog beleesni a gonosz beszéd bűnébe. A módszer megelőző és biztosan gyógyító. Urunk azt mondta: „Jaj a világnak a botránkozások miatt” (Mt 18,7). Jézus figyelmezteti tanítványait, hogy elmondhatatlan szenvedések származnak a világra ebből a rosszindulatú kútból. „Mert szükséges, hogy botránkozások legyenek” (Mt 18,7). Az ember gyengesége, oktalansága és a bűn miatti botránkozások az emberi kapcsolatok természetes részévé váltak. „De jaj annak az embernek” – szerencsétlen az az ember – „aki miatt a botránkozások történnek” (Mt 18,7). Urunk tovább

megy a tanácsadásban. Ha a kezed, lábad vagy szemed botránkoztat meg, „vágd ki azt, és vedd el magadtól” (Mt 18,8–9). Hogyan kerülhetjük el, hogy másokat megbotránkoztassunk, illetve, hogy mi magunk megbotránkozzunk? Mit tegyünk, ha a másik ember éppen benne van egy bűnben, és mi nem tehetünk róla, de látjuk a saját szemünkkel?

Nos, az Úr tanít bennünket. Biztos módszert adott elénk, hogy elkerüljük a botránkozásokat és a gonosz beszédet: „Ha vétkezik atyádfia, menj el hozzá, intsd meg négyszemközt: ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást. Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt” (Mt 18,15–17).

Először azt mondja: „Ha a testvéred vétkezik ellened, menj és beszélj vele a hibáiról négyszemközt” (15. vers). Ha saját szemeddel látod, hogy hívő testvéred nyilvánvalóan bűnt követ el, vagyis nem fér kétség a dologhoz, világos, hogy mit kell tenni. Ragadd meg az első alkalmat, menj el hozzá, és beszélj vele vétkéről négyszemközt. Valóban nagy odafigyelés kell ahhoz, hogy ezt megfelelő szellemben és megfelelő módon tegyük. A feddés sikere nagyban függ attól a lelkülettől, amivel adtuk. Legyen komoly imatémánk, hogy képesek legyünk alázatos szívvel, ugyanakkor meggyőző erővel inteni. Kérd Istent, hogy álljon őrt a szívednél, világosítsa meg elmédet, és irányítsa nyelvedet, olyan szavakra, amelyek az Ő áldását közvetítik, „mert ember haragja nem munkálja Isten igazságát” (Jak 1,20).

Ha valakit rajtakapnak valamilyen bűnben, az ilyen csak szelídség lelkével lehet helyreigazítani (Gal 6,1). Mert ha ellene áll az igazságnak, akkor csak szelídséggel lehet őt annak tudomásul vételére bírni. Beszélj vele a gyengéd szeretet lelkületével, melyet sok víz sem tud kioltani (Én 8,7). Ki tudja felmérni a szeretet erejét? Legyőz az mindent. „A szeretet meghajtja a kemény nyakat, a kőszívet hússá változtatja, meglágyítja, megoldvasztja, átjárja és megtöri a szívet”.

Ügyelj rá, hogy a mód, ahogyan beszélsz, megfeleljen Krisztus evangéliumának. Kerülj el mindent, akár tekintetet vagy arckifejezést, akár szavakat vagy hanghordozást, amelyek büszkeségből vagy önelégültségből fakadnak. Megfontoltan kerülj a leereszkedő vagy a dogmatikus stílust.

Tedd félre a harag bármilyen megnyilvánulását. Beszélj nyíltan, de ne legyen benne semmi szemrehányás vagy vád, csakis a szeretet indítéka. Sőt, semmi árnyéka a gyűlöletnek vagy rossz akaratnak, semmi keserűség vagy barátságtalan kifejezés. Használd a szelídség és kellemesség nyelvét, de ez ne akadályozzon abban, hogy komolyan és felelősségteljesen beszélj. Az legyen a cél, hogy Isten bölcsességének szavait mondd az illetőnek.

Az első lépés

Vegyük figyelembe, hogy nemcsak ez a lépés az, amit Urunk parancsolt, hanem azt mondta, először ezt tegyük, mielőtt bármi másba fognánk. Nincs más választási lehetőség: „menj el és beszélj vele négyszemközt”. Igaz, hogy az Úr másik két lépést is javasol, ha szükséges, de azokat csak ezen első lépést követően lehet megtenni, semmiképpen *sem* előtte. Bármilyen más lépést, akár megelőzően vagy párhuzamosan sokkal kevésbé kell tennünk, mint ezt. Megbocsáthatatlan, ha mást teszünk, vagy ha ezt elmulasztjuk. Ne gondold, hogy megbocsáthatod magadnak, ha egészen mást tettél, mint a „menj el és beszélj vele négyszemközt” parancsa azzal a felkiáltással, hogy: „Miért? Nem mondhatom el senkinek, amíg el tudom viselni annak a terhét?”

Azonnal el kell indulnod és beszélned testvéreddel a vétkekről négyszemközt (Mt 18,15). Ha nem ezt tetted, természetesen megterhelted magad, hacsak teljesen meg nem keményítetted a szíved. Hiszen lábbal tapodtad Isten parancsát, és szívedben gyűlölted atyádfiát.

Isten parancsolatainak semmibevétele nem lehet módja annak, hogy terhedtől megszabadulj. Amikor Isten megró a mulasztás bűne miatt – mivel nem beszéltél testvéreddel a bűnéről –

nem vigasztalhatod magad másik bűnnel, nevezetesen, hogy atyádfia vétkét harmadik személynek mondod el. A bűnnel szerzett vigasztalásért nagy árat kell fizetni. Azért imádkozom, hogy inkább ne legyen megkönnyebbülésed addig, sőt légy még jobban megterhelve, amíg el nem mégy testvéredhez, hogy beszélj vele – és csakis vele. De mi van, ha nem hallgat rád? (Mt 18,16) Mi van, ha feldühödik és nem fogadja el, amit mondasz? Mi van, ha tovább megy a bűnben? Gyakran előfordulhat ez is, és akkor mit tegyünk? Az Úr világos útmutatást ad erre is: végy magad mellé egy vagy két embert.

A második lépés

Az egy vagy két testvérnek szintén szerető és alázatos lelkülettel kell rendelkeznie. (Vö. 1Pét 5,5). Legyenek szelídek, türelmesek, hosszútűrők, olyanok, akik nem készek a viszonzásra. „Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjatok áldást” (1Pét 3,9) Legyenek teljesek felülről jövő bölcsességgel, és mentesek mindenféle előítélettől vagy részrehajlástól. Az a legjobb, ha a meglátogatandó személy jól ismeri azok jellemét, akik veled mennek, és elfogadja őket.

A szeretet fogja mutatni az utat, amit követni kell. Akik másokhoz mennek, kell hogy szelíden és kedvesen viselkedjenek, bizonyítva, hogy nincs harag vagy előítélet bennük. Világossá kell tenniük, hogy csupán jóakaratból vannak ott.

Mégegyszer át kell gondolnunk, hogy Urunk nem adott nekünk más választást vagy más lehetőséget ehelyett. Nyomatékosan megparancsolta, hogy ezt tegyük és semmi mást. Ugyancsak megmondta, mikor kell megtennünk ezt a lépést: miután már megtettük az elsőt, és mielőtt megtennénk a következőket. Csak akkor vagyunk felhatalmazva, hogy elmondjuk azt a gonoszt, amit más tett.

Azért, hogy jól értsük ezt a nehéz leckét, Urunk további instrukciókat is adott: „Ha nem hallgat rájuk – akkor, és nem előbb – mondd el a gyülekezetnek” Ez a harmadik lépés. (Mt 18,17).

A harmadik lépés

Itt az a kérdés, hogyan értsük a „gyülekezet” szót ebben a szövegösszefüggésben. A helyzet azonban kétségkívül meghatározza, mit kell értenünk. Mert ugye nem mondhatod el az egész egyháznak, az összes hívőnek, akiket Gyülekezetnek nevezünk. Ennek nem lenne értelme. Tehát más jelentést kell keresnünk. Szintén nem mondhatod el országszerte mindazoknak, akikkel kapcsolatban vagy. Meg kell tehát a jelentését találnunk a „gyülekezet” szónak. Nem sok értelme lenne ugyanis minden egyes tag vétkét elmondani a „gyülekezetnek”, hacsak nem azt a gyülekezetet értjük alatta, amelyhez mindketten tartoznak.

A legmegfelelőbb módszer, elmondani a helyzetet a helyi gyülekezet presbitereinek, akik felügyelnek a nyájra, mint akiknek „számot is kell adniuk”. (Zsid 13,17).

A harmadik lépést, amennyire csak lehetséges, az érintett személy jelenlétében kell megtenni. Természetesen ez azoknak az eljáróknak a dolga, akiknek feladata a rájuk bízott bárányok gondviselése, feddése, amikor szükséges, „teljes hatalommal” (Tit 2,15). Miután ezt megtetted, megtettél mindent, amit Isten Igéje és a szeretet parancsa megkövetel. Ha az illető nem bánja meg bűnét, és emiatt elvész, ügye a saját kezében van.

„Ha nem hallgat a gyülekezetre – vagyis kitart bűnében, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy vámszedőt” (Mt 18,17). A továbbiakban már nem vagy kötelezve, hogy gondold vele, kivéve, amikor imában hordozod Isten előtt. Nem kell többet beszélni róla, inkább hagyd tulajdon mesterére. Azonban még mindig tartozol neki, akár csak minden más pogánynak is, jóindulattal. Tartozol neki udvariassággal, előzékenységgel, de nem barátsággal.

Milyen kevés hívő van, aki gyakorolja a fenti szabályt! Jaj az egész keresztény világnak! Ki veszi ki részét a gonosz beszéd elleni harcból? Talán te?

Isten kegyelméből te lehetsz az az ember, akit nem ragad magával a rágalmas és

szitkozódás árja. Elhatározod, hogy Isten segítségével őrséget állítasz ajkaid elé? És ettől az órától fogva úgy élsz, hogy betartod a „Ne mondj gonoszt senkiről!” parancsát? És ha látod, hogy testvéred vétkezik, elmégy hozzá és beszélsz vele négyszemközt?

Újabb lecke

Ha engedelmeskedni akarunk az Úr parancsának, hogy ne beszéljünk gonoszul senkiről, meg kell tanulnunk egy másik leckét is: ne halld meg a gonoszt senkiről.

KÖRKÉP

Nem múlik el nyomtalanul! • *Mné Csilla*

Alig, hogy elmúlt a nyár, már a karácsonyra készülünk. Gyermekkoromban úgy éreztem, csak „vánszorog” az idő, alig akar a tanévnek vége lenni, és különben is – gondoltam – mikor leszek már „nagy”? Most pedig úgy látom, minden tudásomat, energiámat össze kell szednem, hogy jól kihasználjam a rohanó időt. Sajnos, nem mindig sikerül!

Bezzeg a táborban! Nem kellett sietni, rohanni, bevásárolni, főzni, ezt intézni, azt csinálni...

Ilyen szempontból is megnyugvás az a hét számomra. És a gyerekek csak megvidámítják arcomat, szívemet. Ha egy picike szeretetet kapnak, megsokszorozva adják vissza.

Egyszerűen lenyűgöznek. Nagyon szeretem, amikor megnyílnak és családjukról, életükről, örömeikről, bánatukról mesélnek. Egyet nem szeretek: hét végén elbúcsúzni tőlük. Nagyon jó volt az idei tábor (is).

Volt egy kislány a csoportomban (7 éves), aki miután hallotta, miről „prédikál a csésze”, ill. a pohár, minden étkezésnél megjegyezte a fejre állított pohárról: „ez használhatatlan.” És mindig, újra és újra megbeszéltük, hogyan lesz használható. Lehet, hogy még most is erre gondol, ha meglát egy poharat...

Az utolsó tábortűznél hallottam, amikor a nagyobbak, a 12–13 éves fiúk, lányok beszélgettek. Azért ültem közelebb hozzájuk, mert dobálták egymást, a lámpával egymás szemébe világítottak, de egyszer csak lecsendesedtek, és ilyenek hangzottak el: „Te is jössz jövőre? Ez a legjobb tábor... alig várom, hogy jöhessenek”. Az utolsó éneknél pedig az egyik kislány arcát olyan fényesnek találtam, amikor jobban megnéztem, láttam, hogy folynak a könnyei.

Beszélgettem vele, aztán átkaroltam. Olyan jó volt így, vele együtt érezni Isten szeretetét!

Ez tanulság is számunkra. Nem biztos, hogy a nagyhangú, „vagány” nagylányoknak és nagyfiúknak – akik úgy tűnik, nem is figyelnek – Isten nem tudja megérinteni a szívét. Én hiszem, hogy ők azok, akik továbbviszik az élő hitet, a megkezdett munkát, és majd bátran kiállnak Jézusért.

Egy kislány, szintén a csoportomból, azt mondta a tábortűznél: „Ez a legszebb este az életemben!” És le nem vette szemét a tűzről. Vajon mire gondolhatott közben? Talán arra, milyen hitharcos lesz belőle?

Tudom, hogy a táborban szerzett hitélmények és megtapasztalások nem múlnak el életünkben nyomtalanul. Hát, ennyi volt a szívemen. Örülök, hogy részese lehettem a tábori munkának.

Vége otthon

Joggal örülhetett és örvendezhetett 1998. szeptember 26–27-én az a vendégsereg, amely Budapesten, a Gyömrői út 89. szám alatt gyűlt össze, hogy dicsérje Istent a Pünkösdi Teológiai Főiskola és Kollégium épületéért, amely (kisebb munkálatokat kivéve) végre elkészült.

Az EPK folytatott már szervezett oktatási tevékenységet korábban, mivel közösségünk küldetésének tekinti az egyházi szolgálat mellett a különféle oktatási és kulturális tevékenységet is. A lelkészek magasabb szintű képzése viszont csak más egyházak teológiáin történhetett. 1991-ben közösségünk megalapította teológiai főiskoláját, melyet a Magyar Köztársaság kormánya államilag elismert. Így lehetőség nyílt arra, hogy saját hitelvei szerint képzett, felsőfokú teológiai ismeretekkel rendelkező lelkészek léphessenek gyülekezetek és missziós területek élére. Az iskola azóta folyamatosan képi hallgatóit, évről-évre magasabb színvonalon. Eddig szinte minden eszköz megvolt a képzéshez, kivéve a saját főiskolai és kollégiumi épületet. Kezdetben a kadarkúti Szeretetotthon kastély-épületében, majd itt Budapesten, a közösség országos székházában, ill. a Filadelfia gyülekezet termeiben folyt az oktatás, de a hely szűknek bizonyult. Hosszas keresés után végül a Gyömrői úti egykori óvodára-bölcsödére esett a választás, melyet 1996. március 26-án vett meg a Közösség 31 millió Ft-ért. Az amerikai testvérközösség (női kör) által felajánlott 9 millió Ft-tal, a Közösség e célra elkülönített 9 millió Ft-tal és 20 millió Ft állami támogatással sikerült kifizetni a 2000 m²-es telken felépített 1300 m² hasznos alapterületű, két szárnyból és összekötőnyakból álló téglapépületet. A szükséges engedélyek beszerzése után elkezdődhetett az átalakítás. A beruházás együttes értéke meghaladja a 141 millió Ft-ot, de szükséges volna még további bővítés az oktatás elősegítése céljából. Most azonban használatra kész állapotban van, így szolgálja a tanulók képzését, hogy minél több, jól felkészült lelkipásztor és lelkimunkás álljon a gyülekezetek élére, és segítse a közösség, ill. Krisztus testének növekedését.

Az épületavató ünnepséget az udvaron felállított sátorban rendezték. Ezen részt vett *dr. Fred Cottriel*, az amerikai Pünkösdi Közösség képviselője, *Mary Fairington*, a Pünkösdi Női Szolgálat vezetője (Észak-Kalifornia), *Bob Stewart*, az amerikai Pünkösdi Közösség külmiszió osztályának vezetője (Iowa állam), *Steve Walent*, az amerikai Pünkösdi Közösség külmiszió osztályának közép-európai vezetője, *John Baich* építész, az amerikai Pünkösdi Közösség külmisziós építési osztályának közép-európai vezetője, *Fábián Attila* az EPK elnöke, *Platthy Iván* és *Egyed Albertné* a Miniszterelnöki Hivatal és az Oktatási Minisztérium illetékes vezetői, *Vada Gábor*, a XVIII. kerület alpolgármestere, *Paul Gracza*, a PTF igazgatója, az építési munkálatokban résztvevő vállalkozók, a főiskola tanárai, alkalmazottai és tanulói, valamint meghívott lelkipásztorok és vendégek.

A felszólalók mindannyian elmondták, mennyire szükség van erre az épületre, és látják, hogy az a munka, amely a falak között folyik, igenis fontos a társadalom és Isten számára is. Az, hogy az épület felépült, hogy benne oktatás folyik, Isten csodája, mellyel kifejezte azt, hogy Neki az itt tanulókkal és az iskolával terve van. Elmondták, hogy nagy öröm az épület, de még nagyobb öröm az, hogy Isten által elhívott emberek töltik be a termeket, szobákat, hogy még többet tanuljanak Istentől. Csak így lehet teljes az öröm. Sor került az épületről készült grafikák átadására, majd az istentisztelet és ünnepség után finom enni- és innivalókra. A vendégek megtekinthették az osztálytermeket és az igényesen berendezett kollégiumi szobákat. Kötetlen beszélgetéssel ért véget a hétfégi ünnepségsorozat, és mindenki hálás szívvel, Istent magasztalva térhetett haza.

Bár készen van az épület, tanulók töltik be a helyeket, mégis szükség van még további átalakításokra, pénzre és imára. Isten eddig is kinyilvánította akaratát, segítséget nyújtott mindenben, és ezután is megteszi. Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség feladata pedig az, hogy Isten tervét megvalósítsa, engedelmesen támogassa és segítse, hogy a Pünkösdi Teológiai Főiskola továbbra is betöltse azt a célt, amire Isten létrehozta.

Mindenképpen történelmi pillanatoknak lehettünk tanúi, és remélhetőleg e pillanatok még újabb felemelő események követik a jövőben.

Egymillió férfival együtt az USA Országház előtt • Dobos Ágoston

(Ashland, OH)

Az egyháztörténelem páratlan istentisztelete

%Személyes élménybeszámoló az „Ígéret megtartók” mozgalom által szervezett nagygyűlésről Washington D.C.-ben 1997. október 4-én

Éjszaka van, de az autópályán kígyózó fényesség és csúcsforgalom. Az Amerikai Egyesült Államok fővárosa felé özönlenek a járművek mindenfelől. Jönnek vagány srácok Harley-Davidson motoron, jönnek elegáns professzorok a repülőtérrel, gyülekezeti tagok buszon, diákok autóval. Jönnek nagyapák, apák, fiak, de mind férfiak. Van, aki néhány óraja kelt útra egy közeli városból, van, aki több hete indult el a kontinens túlsó végéről. Különös izgatottság tölt el mindenkit.

Mi ez a mozgósítás-szerű felbolydulás?

Délben kezdődik a Mall-on a Promise Keepers mozgalom nagygyűlése. (175 repülő, 4200 busz különjárat és több mint 3500 motoros jött erre az alkalomra.)

Mit jelent a Promise Keepers?

Promise Keepers azt jelenti: Ígéret megtartók. A mozgalmat Bill McCartney alapította és vezeti, aki korábban a Colorado Egyetem vezető futballedzője volt. Hatalmas sportsikerek és családi csődje keserű eseményei után kapott indíttatást e szolgálat szervezésére. 1990-ben 72 férfi jött össze az első alkalomra. Azóta összesen kétmillió férfi vett részt a mozgalom konferenciáin és stadion-evangélizációin.

Céljukat jól tükrözi hét ígéretük:

Az Ígéret megtartója kötelezi magát, hogy:

- 1) Jézus Krisztust tiszteli, imádság és Isten Igéje iránti engedelmesség által a Szentlélek erejében.
- 2) Néhány férfival létfontosságú kapcsolatot tart fenn, tudva, hogy testvérekre van szüksége ígéretei megtartásában.
- 3) Lelki, erkölcsi és szexuális tisztaságban él.
- 4) Erősen tartó házasságot és családot épít fel szeretet, védelem és bibliai értékek segítségével.
- 5) Támogatja egyháza misszióját azáltal, hogy imádkozik lelkészéért, idejét és forrásait tevékenyen rendelkezésre bocsátja.
- 6) Faji és felekezeti korlátokon túllépve kifejezésre juttatja a bibliai egység erejét.
- 7) Hatással van a világra, engedelmeskedve a nagy parancsolatnak (Mk 12,30–31) és a missziói megbízatásnak (Mt 28,19–20).

Sokakban felmerül a kérdés: miért csak férfiakat szólítanak meg az Ígéret megtartók?

Az egyik legjobb választ a nagygyűlésen hallottam az egyik szónoktól: „Amerika legnagyobb baja az egyházban, az egyház legnagyobb baja pedig a férfiakban keresendő.”

Az Ígéret megtartók vezetői látva egyházukban a férfiak siralmas lelki, erkölcsi életét, nullával egyenlő misszióját és szolgálatvállalását, szerettek volna ezen javítani. Munkájukat hihetetlenül gazdagon megáldotta az Úr. Konferenciáikon férfiak százazrei újultak meg hitben, Krisztusnak való szent odaszánásban és családi életükben. Egyik vezetőjük azt mondta: „Az a lelki aratás folyik most, amiért anyák, feleségek, asszonyok sokasága imádkozott.”

A nagygyűlés helyszíne, elnevezése és célja

A nagygyűlést az ún. „Mall”-ra hívták egybe. A washingtoni Mall óriási, hosszan elnyúló füves terület a város szívében. Egyik végén az Országház (Capitolium), másik végén a Jefferson-emlékmű, egyik oldalán a Fehér Ház, másikon a Lincoln-emlékmű, közepén a Washington-emlékoszlop áll. Sok nagyszabású történelmi demonstráció volt már itt korábban. Az október 4-i szent nagygyűlés ezt a nevet kapta: Stand in the Gap, ami azt jelenti: Állj a

résbe! Ennek az elnevezésnek az alapja Ezékiel könyvében található: „Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállna a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam” (22,30).

Az országszerte hívogató plakáton pedig ez az ige állt: „...ha megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat” (2Krón 7,14).

Előkészületek, gyülekezés

Bár a nagygyűlés csak délben kezdődött, már kora reggel tízezrek nyüzsögtek a téren. Fantasztikus élmény volt, amint a felkelő nap szétontotta sugarait az Országház mögött, és a több kilométer hosszú téren, végig az óriás hangszórókon felzengett az ének: „Szent vagy, szent vagy, szent vagy, mindenható Isten!”

Bámulatos rendben folyt a nagygyűlés szervezése. A főszínpadtól messzebb levők kedvéért 11 hatalmas képernyőt állítottak föl hangfalakkal kb. 150–200 méter távolságra egymástól, így mindenki jól látott és hallott mindent.

(A felhasznált hangosítás összes teljesítménye 250 kW volt. 24 generátor szolgáltatva az áramot a képernyők, hangosítás és a világítás számára. A Washington Post szerint ennyi elektromos áram elegendő egy kisváros ellátására is.)

A szervezők mindenről gondoskodtak. (1500 szállítható WC-t állítottak fel a tér szélein. 725 ezer metrójegyet adtak el a külvárosban parkolók számára, koreai és spanyol szinkrontolmácsolást sugároztak a helyszínen a mozgássérülteknek, süketnémáknak – akiknek jeltolmácsolást biztosítottak – fenntartott területük volt, 700 különböző kábeltelvízió rendszer és több mint 280 rádióállomás közvetítette az eseményt, 50 ezer önkéntes segített a lebonyolításban.)

Az egybegyűltek is sokat tettek azért, hogy minden ékesen és szép rendben folyjék. Például a hatalmas tömeg a nagygyűlés végén saját maga eltakarította a szemetet, összesen 40 tonna hulladékot. Alkonyatkor, mikor a tömeg elhagyta a helyszínt, csak a tiszta füves teret lehetett látni, itt-ott nagy szemeteszsák dombokkal és konténerekkel.

Miután letettük csomagunkat a fűvön, útra kerekedtünk, hiszen még több óránk volt a kezdésig. Elsétáltunk az Országházhoz is, ahol nagy meglepetésemre imádkozó csoportokat láttam. A sokszor elfelejtett ige jutott eszembe: „Tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben” (1Tim 2,1–2).

Amerikai barátaim indítványozták, hogy imádkozzunk mi is azért, hogy Isten Lelke vezesse az ország irányítását, a politikusok döntéseit. Imádság közben hazagondoltam. Tudtam, hogy azok a döntések, amelyek ebben az Országházban születnek, sokszor érinthetik távoli kis országok, népek életét, a miénket is. Itt, a Capitolium tövében, túl az óceánon, dédapáim, nagyapám szétlőtt délvidéki templomai, árva nemzetem jutottak eszembe, és bizony könnybe lábadt a szemem.

Közben a tömeg egyre nőtt, de visszaérkezve dolgainkhoz, mindent érintetlenül találtunk. Az elképzelhető legkülönbözőbb emberekkel voltunk körülvéve, de mégis valamilyen láthatatlan szempontból válogatott és egységes társaság jött össze. Jó volt látni, hallani, hogy sok apa együtt jött a fiával. Elcsodálkoztam az igés feliratok és pólók sokféleségén. Egyiken-másikon jót derültünk. Egy férfi kiterített lepedőre azt írta nagy betűkkel: „Oké, hogy itt vagyok, a feleségem akarta, hogy eljöjje.” Az októberi nap csodálatosan sütött, a jókedvű sokaság a várakozás unalmában labdákat dobált egymásnak.

Közeledett a nagygyűlés kezdete. Az izgalom, várakozás mindenkiben nőtt. Hatalmas embertömeggé gyarapodott a sokaság. Hivatalos adatot nem bocsátottak közre a létszámot illetően. A későbbi napok média-bebecslései igen különbözőek voltak. Félmilliótól kétféle millióig

lehetett variációkat hallani. Az egyik legtekintélyesebb keresztény magazin, a ChristianityToday szerint: „biztos, hogy az egybegyűlt férfiak száma elérte az egymilliót.”

Elkezdődött!

A hatórás nagygyűlés déli 12-kor kezdődött. Ünnepi bevezetők után magávalragadó, dinamikus hangszerkísérettel felzendült az ének: „Erős vár a mi Istenünk.” Egymillió férfi zengte a dicséretet. Ki állva, ki ülve, imára kulcsolt vagy felemelt kezekkel, de mind teljes szívvel. Soha nem volt még ilyen zenei és lelki élményben részem. Elemi erővel szólt és hatott az ének. A reformáció világtörténelmet átformáló ereje lüktetett bennünk a Szentlélek által.

A nagygyűlés felépítése

Ez a nagygyűlés igazi istentisztelet volt, helyénvaló, ha időnként így is utalok rá. Négy téma körül csoportosultak az istentisztelet gondolatai: Isten akarata számunkra a 1. egyéni megtérésünkben, 2. családban, 3. faji megkülönböztetés kérdésében, 4. keresztény egység területén. A négy témához rövid prédikációk kapcsolódtak sok énekkel és imádsággal.

Igehirdetés

Nagyon sok igehirdető szólt jobbnál jobb mondanivalóval. Számomra az egyik legnevezetesebb prédikációt Bob Evans mondta. A hatalmas fekete lelkész úgy beszélt vagy inkább dörgött a férfiakhoz, mint egy boxedző a világbajnokságon két menet között az összeesni készülő, akarátát vesztett tanítványához. Valahogy így: „Szedd össze magad! Öregfiú, mi ez? Azt várja tőled Isten, amit te otthon produkálsz? Tudod Józsué mit mondott? Én és az én házam népe az Urat szolgáljuk. Ehhez képest, te mit csinálsz? Téged az Úr családod lelki vezetőjévé rendelt. Legyél már igazi férfi! Menj haza, és állj a sarkadra! Ha a családodban nem csinálsz rendet, akkor a gyülekezetekben sem, az egyházadban sem, az országodban sem lesz rend! Menj haza, és kérj bocsánatot a családodtól, hogy eddig nem voltál méltó lelki vezető, és ezután legyél az! A bibliai vezetés nem azt jelenti, hogy basáskodsz! A bibliai vezetés azt jelenti, hogy munka után hazamész, kiveszed a feleséged kezéből a mosogatórongyot és elmosogatsz. A bibliai vezetés azt jelenti, hogy otthon határozottan kijelented, hogy ebben a házban azt a szót, hogy válás, semmilyen összefüggésben senki ki nem ejti a száján. És kijelented azt, hogy a te házában evés előtt imádkozunk, és vasárnap te kelted fel időben az egész családot, hogy megyünk a templomba.”

Énekek, imádságok

Csodálatos volt, ahogy a prédikáció után felzengett az ének: „Ó, Lélek, küldj ébredést ennek a népnek! Bocsáss meg, kegyelmezz nekünk, leheld ránk ismét az első szeretet Lelkét.”

A magasban, az óriás képernyő és hangfalak tartószerkezetén álló cowboykalapos technikai munkás felemelt kezekkel énekelt velünk együtt. Ez a kép jellemezte az egész esemény háttérmunkáját. Meghatódtam, mert nagy dolog, amikor a stáb tagjai is istentiszteletként élik meg a szent alkalmat.

Sok új és sok jól ismert régi ének hangzott el. Volt, amit együtt énekeltünk, volt, amit csak a kórus vagy egy szólista énekelt.

Az imádságok is nagyon változatosak voltak. Előfordult, hogy a szószéknél imádkozott hangosan egy ember, és a sokaság gondolatban követte. Máskor együtt, hangosan mondtuk az imát. Ismét máskor néma csöndben mindenki maga imádkozott. Időnként kis csoportokat formáltunk 3–5 emberrel, és ebben a kis körben mindenki rövid imát mondott hangosan. Nem az volt a fontos ebben a fantasztikusan sokféle tömegben, hogy ülve, állva, térdelve, leborulva, egyedül, mással kezét fogva vagy testvérként átkarolva imádkozik valaki. A tartalomra, a Lélekre akartunk figyelni. Az imádságokban nagy hangsúly esett a bűnvallásra,

az őszinte önvizsgálatra, és a krisztusi életben való megmaradásért mondott könyörgésekre. Igazuk volt az Ígélet megtartóknak, mert ha nők is lettek volna közöttünk, sokszor a férfi őszinteség nem valósult volna meg a szégyenlősség miatt. Volt, amikor az ima szünetében a főszínpadon a vezető azt mondta: Most egyéni imádban magadban vagy, hangosan bánd meg, valld meg Istennek, ha megerőszakoltál egy nőt. (szünet az imádságoknak) vagy megcsaltad a feleségedet... megverted a feleségedet... vagy homoszexuális kapcsolatban voltál valakivel... stb.

Az egyéntől az egyetemesig

Ezen az istentiszteleten – nagygyűlésen – a hitélet legkülönbözőbb területeit érintettük. A személyes megtéréstől kezdve, a megszentelt élet személyes részletein át az egyetemes, egész emberiséget érintő kérdésekig.

Ugyanaz a férfitömeg, aki az előbb említett legszemélyesebb imában Krisztusa elé borult, máskor fennállva együtt zúgta az amerikai Országház felé fordulva: „Mi Atyánk, tied az ország, a hatalom, a dicsőség mindörökké. Ámen!”

Igaz a mondás: Amerika kettős örökséget hordoz mindmáig. A gazembereket és a szent zarándok atyák örökségét. Sokan csak az előbbit ismerik, pedig az Egyesült Államokat az utóbbi tette naggyá. Erre figyelmeztetett a hitvalló tömeg imádsága, és ebből a szent örökségből érdemes nekünk is tanulnunk.

A férfitenger könnytől csillogó szemmel együtt zengte: „Nagy Istenem, ha nézem e világot.”

Hátrányos megkülönböztetés

A nagygyűlés harmadik része azokra a bűnökre irányította figyelmünket, amelyet más emberek igazságtalan, hátrányos helyzetbe szorításakor követünk el.

Az egyik amerikai indián törzs vezető embere tolldíszes öltözetben mondta: „Büszke vagyok arra, hogy bennszülött indián vagyok faj szerint, de még inkább büszke vagyok arra, hogy keresztyén vagyok a kegyelem szerint! Zarándokok, Isten hozott benneteket!”

Imájában elcsukló hangon kérte Istent, emlékezve a lemészárolt indiánok sokaságára, hogy adjon megbékélést és megbocsátást a szívükbe. Ezután pedig ősi indián szokás szerint kettétört egy harci lándzsát, ami azt jelentette: béke.

Emlékezetes látvány volt a nyolc kéz egybekapcsolódása. Nyolc különböző ember mondott bűnbánó és másoknak megbocsátó imát. A nyolc ember nyolc olyan különböző amerikai népcsoportot képviselt, akik a történelem folyamán vagy mindmáig háborúságban vagy legalábbis ellentétben álltak egymással. Így imádkozott először egy angolszász, aztán egy fekete, majd egy latin-amerikai, egy indián, egy Ázsiából származó, egy süket ember (jeltolmáccsal, képviselve az összes fizikailag hátrányos helyzetben élő, ezért a társadalom szélére került embert) és egy zsidó keresztyén. Mindegyikük imádsága megindítóan őszinte volt. Az imádságok végén kifejezték azt, hogy nemcsak Jézust, hanem egymást is valóban szeretnünk kell. Egymásra tették kezüket, amíg a másik imádkozott. A hatalmas képernyőre kivetített, imában egyesülő nyolc kezét jól látta mindenki, és maradandó szimbólummá vált mindannyiunkban.

Keresztyén egység

A nagygyűlés negyedik része a keresztyének botránkoztató széthúzására, bűnére terelte a figyelmet.

- Hármat számolok, és mindenki hangosan kiáltta annak a felekezetnek a nevét, ahonnan jött!
- szólt az igehirdető.
- Egy, kettő, három!

Bábeli zűrzavar zúgott fel.

- Most pedig háromra kiáltta mindenki annak a nevét, aki Ura és Megváltója!

– Jézus Krisztus!

Soha nem fogom elfelejteni ezt a dörgő kiáltást. A Jelenések könyve Istent dicsőítő nagy sokaságának előérzete volt, amit átélhettünk. Ebbe a kiáltásba beleremegett a szívünk, de azt hiszem, a Fehér Ház és a Capitolium fala is.

–Most pedig mutassa fel mindenki azt a szent könyvet, amely hitének alapja! Feltartott kezekkel, benne a Szentírással, integessetek, hadd lássa jobban a világ! – folytatta a szónok. Tudni kell, hogy bár nagyon sokan elhozták saját Bibliájukat is, de erre az alkalomra egymillió Újtestamentumot nyomtattak ki, és osztogattak ingyen a délelőtti folyamán. (Az Újtestamentumokat 17 kamion szállította a helyszínre.) Így mindenki kezébe vehetett egy Szentírást és feltarthatta. Ebben a helyzetben ott és akkor óriási szimbolikus hitvallás volt ez az egyszerű néhány dolog. A televízió nézők közül többen mondták, hogy számukra az egyik legfelejthetlenebb látvány az volt, amikor a kamera végigpásztázta az embertenger feltartott kezében hullámzó bibliák sokaságát.

–Imádkozunk! – hangzott a szószékről.

–Mondja mindenki a maga nevében: Bocsásd meg Uram, hogy azokat, akik Téged őszinte szívvel szeretnek és hisznek Benned, akiket Te a véreddel váltottál meg, én sokszor megvettem, lejáratam, más keresztények szennyesét a világ előtt kitergettem! Segíts Uram, hogy tudjam az én testvéreimet szeretni és tisztelni, és nyilvánvaló legyen a világ számára összetartozásunk és a Te nagy kegyelmed!

Volt mindenkinek mit imádkoznia! Bizony jó volna, ha mi is gyakrabban imádkoznánk ekképpen!

Üldözött egyház és isteni „véletlenek”

Megemlékeztünk az üldözött egyházakról is, hiszen ebben az évszázadban rengeteg mártírja volt a kereszténységnek. Ma is sokakat üldöznek Krisztusba vetett hitükért. Az imádkozást vezető szónok arra kért minket, hogy formáljunk hármass csoportokat, és nevezzük el egymást „egyes, kettes, hármass”-nak. Ebben a kis csoportban imádkozunk együtt hangosan. Én a kettes számot kaptam. Az imavezető szónok megnevezett három különböző imatémát a három tag részére.

–A kettesek imádkozzanak az üldözött egyházért! – mondta.

Társaim tudták, hogy Magyarországról jöttem, és elcsodálkoztak az isteni „véletlenek”. Hát még, ha tudták volna, hogy mennyire mély háttere van annak, hogy én az üldözött egyház fia, unokája mondhattam imát itt.

Az isteni rendezés másik „apró” érdekességéről néhány nap múlva számolt be Bill barátom, aki máshol állt valahol. Bill nagybani kábítószer-kereskedő volt, tizenegy évet ült börtönben korábban. A börtönben megtért, kiszabadult, és életét Krisztus szolgálatába ajánlotta. Később tudta meg, hogy azok, akikkel itt a nagygyűlésen együtt imádkozott, börtönőrök voltak. „Csak Isten tudott velem ilyet tenni” – csóválta a fejét.

Férfikönnyek

Többször említettem, hogy nem lehetett meghatódottság nélkül részt venni ezen az istentiszteleten. Nehémiás könyvében olvassuk: „Akkor Nehémiás királyi helytartó és az írástudó Ezsdrás pap meg a lévíták, akik magyaráztak a népnek, így szóltak az egész néphez: Az Úrnak, a ti Isteneteknek szent napja ez. Ne gyászoljatok, és ne sírjatok! Ugyanis az egész nép sírt, amikor hallgatta a törvény szavait” (8,9). Valami ilyen történt itt is. Nem hiszem, hogy volt olyan férfi az egymillióból, aki könnyek nélkül ment volna haza. Ezt a napot nem úszta meg senki szárazon. Koreai barátom mondta, hogy a koreai szinkrontolmácsok sokszor elnézést kértek a hallgatóságtól, mert időnként annyira elzékenyültek, hogy nem tudtak tovább beszélni, és át kellett adniuk a fordítást társuknak.

Folytatás

Életre szóló élmény volt mindannyiunk számára ez a nap.

A ragyogó októberi napsütésben a washingtoni Mall-on több millió imádság között egy rövid, de mégis nagyon szívből jövő fohász is elhangzott: „Uram, kérlek add, hogy e mai napnak áldása legyen az én magyar hazám és népem számára is!” Hiszem, hogy az Úr, aki a tömegben annakidején hátrafordult, és azt kérdezte: „Ki érintett engem?” (Mk 5,30) az én imámat is meghallotta.

Hatalom Istentől • *Carlos Anacondia, Argentína. Fordította: Gyöngy Evelin*

%, „A hit nem azt mérlegeli, hogy mennyire elképzelhető az ígéret, hanem azt, hogy mennyire megbízható az, aki az ígéretet tette.”

Természetfölötti dolgok követik azokat, akik engedelmeskednek Istennek. Fontos emlékeznünk arra, hogy minden jel alapja az a hatalom, amit hit által kapunk. Isten szellemi erővel vesz körül bennünket. A teremtéskor Isten hatalmat adott az embernek az egész föld felett, és annak urává tette.

„Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket, Isten megáldotta őket, és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön mozgó minden élőlényen!” (1Móz 1,27–28)

Az a kifejezés, hogy hódítsátok meg, azt jelenti, hogy vonjátok ellenőrzésetek alá, győzzetek felette természetes vagy természetfeletti erővel. Az pedig, hogy uralkodjatok felette, azt jelenti, hogy ellenőrizétek, irányítsátok, vegyetek hatalmat felette, játsszatok meghatározó szerepet benne, vagy gyakoroljatok ellenőrzést felette. Ezek a kifejezések jól illusztrálják az erőt, ami az uralkodáshoz szükséges. Igazi uralkodást és hatalmat jelentenek az összes élőlény felett. Ez a hatalom elveszett, amikor az ember bűnbe esett. A Sátán kiragadta az ember kezéből az uralmat és birtokba vette a földet. Az ember elvesztette a hatalomhoz való jogát, amikor a Sátán megkaparintotta azt. Jézus meghalt a kereszten, és nemcsak megváltott bennünket, de lerombolta az összes olyan akadályt, amely elválaszt Istentől. Ezáltal azt a lehetőséget ajándékozta nekünk, hogy Isten gyermekei lehetünk. Ezzel Jézus kivette a hatalmat a gonosz kezéből, és visszaadta nekünk. Teljes bizonyossággal állítom, hogy van Istentől kapott hatalmunk, és hit által bármit kivehetünk az ördög kezéből. Ehhez csak el kell hinnünk, hogy Krisztussal együtt mi vagyunk a menny örökösei, és mennyei Atyánk a tulajdonos. Neki van kizárólagos joga uralkodni a föld felett. Amikor mi hittel elfogadjuk jogainkat, Isten felszerel minden szükséges hatalommal, ami a világ démonainak legyőzéséhez szükséges. Ha a Sátán ellenőrzése alatt tart egy embert vagy egy helyzetet, nekünk van erőnk, hogy legyőzzük, mivel Isten megadta nekünk Jézus Krisztus kereszttje által. Erre példa lehet, ami Argentínában történt velünk, amikor elkezdtük a szellemi harcot. Abban az időben nem engedélyezték Jézus Krisztus evangéliumának hirdetését sem a rádión, sem a televízión keresztül. 1992-ben 80 gyülekezettel együtt tartottunk egy nagy evangélizációt az északi tartományokban. Megkértünk jó néhány rádió- és televízióállomást, hogy adjanak műsoridőt alkalmaink élő közvetítéséhez. Rengeteg pénzt kértek érte, mert azokban a napokban a városban volt egy nagyon fontos politikai gyűlés is. A helyszínnel is problémák adódtak. Az eredeti helyszínen a helyi vezetőség nem adott engedélyt a sátor felállításához, pedig az máskor különböző rendezvények céljaira szolgált. Minket ez nem állíthatott meg. Isten folyamatosan előttünk járt és munkálkodott. Egy testvér a saját földjét ajánlotta fel a város külső övezetében. Az egyetlen kellemetlen körülmény a közlekedés nehézsége volt. Csak egy menetrend szerinti járással lehetett odajutni. Ez meglehetősen

aggasztott minket. Nem tudtuk, hogyan fognak az emberek minden este eljönni alkalmainkra. Az evangélizációt megelőző napok nagyon nehezek voltak. A csapat teljesen elkeseredett. Elhatároztuk, hogy szellemileg hadat üzenünk, és megdorgáljuk a gonoszt. Ezt mondtuk a neki: „Sátán, vonulj vissza, hagyd békén a kommunikációs forrásainkat! Menj innen, mert Jézus nevében legyőzöttél!”

Több napig imádkoztunk. Amikor az összejövetelek elkezdődtek, Isten erejét éreztük. Egyik alkalommal, mikor az evangélizációért jártunk közben, a Szent Szellem több testvérnek azt a látást adta, hogy a gonosz erők hatalma megtört.

Egyik reggel Isten szólt hozzám: Közvetítenetek kell az alkalmakat a rádióban és a televízióban. Tudtam, hogy az Úr meg fogja adni a közvetítési időt. A Sátán legyőzött. Beszéltem a csoport koordinátorával, Tito Meda testvérrel, és mondtam, hogy vegye meg a rádió és televízió szükséges adásidejét.

Ekkor ért bennünket az első nagy meglepetés. A média igazgatói elfogadták ajánlatunkat, és így az eredeti árnak csak 30%-át fizettük ki. Az FM rádió pedig teljesen ingyen közvetített. A szombati alkalmakat több mint tíz rádió- és televízió csatornán lehetett figyelemmel kísérni. Ez volt a kezdet! Egyik este öt perccel az adás közvetítésének megkezdése után azoknak a televízió-állomásoknak, amelyekkel nem állapodtunk meg, technikai problémáik adódtak, és nem tudták folytatni programjaik sugárzását. Az egyetlen dolog, amit aznap este az egész városban nézettek az emberek, a mi evangélizációs alkalmunk volt. Az Úr csodálatos! Aznap éjjel rengeteg ember jött rohanva az emelvényhez, hogy találkozhasson az élő Istennel. Négy fiatal is érkezett, akik annyira el voltak keseredve, hogy öngyilkosságot akartak elkövetni egy autóban. Az autórádióban hallották meg az evangéliumot és eljöttek. Rajtuk kívül még ezrek jöttek. Százasaival történtek a felfoghatatlan csodák. Közülük volt egy igen megdöbbentő. Egy anya letette a televízió képernyője elé a kisgyermekét, aki Down-kórban szenvedett. Amikor elkezdtem imádkozni, az anya látta, ahogyan saját fia meggyógyult. Szeme láttára változott meg gyermeke arca, és teljesen helyrejött. Sok rákos beteg is meggyógyult.

Senki sem értette, hogyan kaphattunk ennyi adásidőt ilyen kevés pénzért. De mi tudtuk, hogy miért volt ez. Hit által megtapasztaltuk Isten hatalmát. Az eredmény pedig az lett, hogy Isten ereje felrázta az egész várost. 38 napig szolgáltunk ott, és több mint harmincezer ember fogadta el Jézust megváltójának.

A Jujuy nevű tartományban lévő egyik gyülekezetbe járt egy orvos, aki minden hónapban vett magának egy repülőjegyet Buenos Airesbe, hogy részt vehessen az ottani bibliaiskola szemináriumain. A repülőről minden alkalommal megkérdezte tőle a légi utaskísérő, hogy szeretne-e enni vagy inni valamit. Mivel nem volt pénze, ezért ezt mindig udvariasan elutasította. A szeminárium véget ért, és pásztor lett belőle. Az eredményei alapján pénzügyi támogatásban részesült, ezért elhatározta, hogy ezúttal rendelni fog. Ahogy a repülőről hazafelé tartott, már alig várta a stewardess kérdését.

A landolás előtt odahívta a légikisasszonyt, és megkérdezte, hogy mennyivel tartozik az elfogyasztott ételért és italért. A kisasszony erre nagy mosoly kíséretében azt válaszolta, hogy természetesen semmivel, mert ez mind benne van az árban. Ez a pásztor sohasem élvezte azokat a javakat, amelyek benne voltak az árban, csak azért, mert nem tudott róla. Ugyanez sokszor a gyülekezetekben is megtörténik. Saját tudatlanságunk miatt nem élvezzük azokat az előnyöket, amelyeket Isten gyermekeinek ígér.

Dánielnek látomása volt, amelyben egy angyalfejedelem azt mondta neki, hogy ne féljen, mert attól a naptól kezdve, hogy megalázta magát Isten előtt, és odaszánta magát a dolgok megértésére, imái azonnali meghallgatásra találnak. De valami történt ezzel az angyallal, amikor az Úr üzenetét hozta neki, ellenállásba ütközött. Vad szellemi csata töltötte be a levegőt 21 napig. Az a fogalom, hogy „odaszánta magát a megértésre”, rávilágít a hit lényegére.

Amikor a Bibliát olvasom, akkor azt vizsgálom, hogy hit által mit tanulok belőle. Sokszor

saját ötleteim és előítéleteim megpróbálnak ebben megakadályozni. Ez nagyon sokunkkal megtörténik. Az emberek gyakran csak azokat az ígéreteket ragadják meg, amelyeket elképzelhetőnek tartanak. Vannak olyan gyülekezetek, ahol néhány előítélet egyszerűen meggátolja a növekedést. Csak a Szent Szellem tud ezektől megszabadítani.

Ha nem fogadjuk el az előre gyártott gondolatokat, akkor nyitottabbak vagyunk Isten erejével kapcsolatban is. Erre példa a gyermekek egyszerű hite. Jézus azt mondta, ha olyanok nem leszünk, mint a kisgyermek, nem megyünk be a mennyek országába (Mt 18,3). A gyerekek teljes ártatlansággal fogadnak el dolgokat. Nekik nincsenek előítéleteik. Ellenkezőleg, elfogadják, és egyszerűen megcselekszik azt, amit a szüleik vagy az idősebbek mondanak nekik.

Bár sokan próbálják megérteni Istent, csak hit által ismerhetjük meg. Találkozunk olyan emberekkel, akik Isten dolgait pusztán „örültségnek” mondják, és azokat, akik hisznek az evangéliumban, bolondoknak nézik. De Isten nem az értelmünk, hanem a hitünk által mentett meg bennünket. Hitben legyünk olyanok, mint a gyermekek.

Mi újság a Royal Rangers háza táján? • ifj. Kovács Béla

*%A Royal Rangers gyermekmisszió magyarországi működése immáron négy éves múltat tekint vissza. Az első vezetőképző tábort ugyanis 1994 tavaszán tartották Kadarkúton **Simon Géza** testvér szervezésében, akit a közösség vezetősége megbízott a magyarországi szolgálat szervezésével és vezetésével. A kezdetet németországi testvérek támogatták. Különösen nagy áldozatot hoztak a magyarországi misszióért **Richard Breite** és **Hans-Peter Schock** testvérek. Az azóta eltelt években jelentősen kibővült a munka és annak területe. A megváltozott jogszabályi lehetőséget kihasználva megalakult a Royal Rangers Keresztény Vándorok Ifjúsági Egyesület, amit a cégbíróságon hivatalosan be is jegyeztek. Úgy tűnik, a misszió súlypontja észak-Magyarországra helyeződött, ugyanis e térségben van nagy „keletje” a Rangers munkájának. Nagy örömünkre szolgál, hogy a kezdetben pünkösdi indíttatású mozgalom mára már felekezeti szintre tágult. Rangers csoportok, vagy ahogy ők nevezik, „törzsek” alakultak a teljes Szentírás-t valló és gyakorló gyülekezetekben, közösségekben. Jelenleg hat különböző felekezet képviselteti magát a mozgalomban. Vannak olyan gyülekezetek, ahol kimondottan a Rangers jelenti az egyetlen gyermekmissziós lehetőséget, amit testvéreink igyekeznek is kihasználni.*

Ahogy a hírek elkezdtek szállingózni a Rangersről, annak munkatársairól, többen kételkedve csóvázták a fejüket, amikor a gyülekezeten kívül álló gyerekek behívásáról és megtartásáról volt szó. Azóta elmondhatjuk, hogy a gyerekek érdeklődésének, nagy mozgásigényének és kalandvágyó természetének jól megfelelő – természetesen karizmatikus keresztény tanításon alapuló, és annak jelenlétét a gyerekek életében is megkövetelő – Rangers-foglalkozások valóban lekötik, és Jézushoz közelítik a nem hívő családból származókat is. Az elmúlt időszak tapasztalatai alapján szinte már természetes, hogy a csoportok 50–60%-át kívülről jövő gyermekek képezik.

A Royal Rangers munkatársához szorosan hozzátartozik a rendszeres vezetőképzés és továbbképzés, melynek az a lényege, hogy a vezetők újabb és újabb kihívásoknak vannak kitéve, így megtartják szellemi és fizikai frissességüket, lelkesedésüket.

A legfontosabb azonban mindig a gyermek! A tanítás és a nevelés, mégpedig játékos formában, hogy a legfontosabb célt elérjék: a fiatalok megmentését. Ennek érdekében több olyan dolgot is „bevetnek” mint kirándulások, túrák, akadályversenyek, táborúzi jelenetek. A táborozások, amelyeket évente háromszor szerveznek, jó lehetőségek a közösség gyakorlására, mások megismerésére. A találkozók a gyülekezetekben kialakult szokásokhoz képest eltérőek, mégis eredményesek. Így volt ez az augusztusi országos táborban is Belpátfalván, ahol több mint száz fő volt jelen. A táborozás utolsó délelőttjén a programot

félre kellett tenni, mert több gyermek kérte a vezetők imasegítségét megtéréséhez, annak ellenére, hogy az evangélizáció előző este történt. Olyan áttörés volt ez, amire senki sem számított, csak az úr, és lám, Neki igaza volt. Természetesen ezekre a gyermekekre továbbra is fokozott figyelmet fordítanak a helyi csoportokban.

Azt gondolom, mindenképpen érdemes megragadni a kínálkozó alkalmakat, legyen bibliakör vagy Rangers, országos gyermektábor vagy gyülekezeti tábor, hogy a felnövekvő nemzedék, aki jövőnk zálogát jelenti, megismerje Jézus Krisztust. Örülünk, és álljunk meg hálás szívvel az úr előtt, aki ismét egy kedves színpalattal gyarapította gyermekmissziós lehetőségeinket. Kérjük, hogy az úr küldjön munkásokat a Rangers-be is, hogy pünkösdi gyülekezeteink, melyekben talán egy kis felfrissülésre lenne szükség a gyermekmunkában, megragadják ezt az újfajta lehetőséget.

BIZONYSÁGUL

Isten nélkül szűkölködve • *Szász Ramóna, Szigetszentmiklós*

Egy alacsony, kövér, pattanásos, testileg-lelkileg serdülő tinédzsert képzeljétek el. Különc és nagyszájú. Ez voltam én iskolás koromban. Két fivér mellett felnöve vad, a babák és hajcsatok iránt nem érdeklődő, kiközösített, fekete bárány. Kisebbségi érzésem volt. A szebb lányoknak mindig meghúzták a fiúk a haját. Aztán középiskolába kerülve lesoványodtam, pattanásaim elmúltak. Csinos és vonzó nővé váltam. Fölfedeztem saját éneket, és a szellemvilágban rejló erőket. Jelentkeztem a Buddhista Főiskolára. Természetfeletti erők inspiráltak. Magabiztos és tudatos lettem, mire első munkahelyemet megszereztem 1994-ben. Sikeres tánctanárrá lettem.

De valami fájt régről. A külső és a szellemek nem álltak ki mellettem. Depresszió költözött belém. Szüleimmel összevesztem, és elkezdtem inni meg dohányozni. Exhibicionizmussal lepleztem fájdalmamat. Egyedül voltam. Menekülni akartam a múltamtól, családomtól, munkahelyemtől, és az egész ország az idegeimre ment.

Kimentem először Angliába, majd Írországba. Gyermekeket neveltem, és milliomosok rabszolgája voltam. A depresszió nem tűnt el. Alkohol nélkül remegtem, és az agyam elborult. „Mindent egy cseppért!”

1997 áprilisában gyomorvérzéssel kórházba kerültem Belfastban, mégsem hagytam abba. Az alkohol erősebb volt. Már napi két doboz ciginél tartottam. Megtérésem igazi története ott kezdődik, amikor egyik ismét „ittas” állapotomban egy észak-belfasti bérház tetőtéri szobájába bezárva találtam magam. A „barátaim” zártak be. Menekülésem külön történet lehetne. Csak arra emlékszem, hogy a következő percekben már a késő délutáni utcákat róttam céltalanul, készen arra, hogy eldobjam életem. Üres voltam.

Egy idős néni megállított és azt kérdezte: – Mi történt veled, gyermekem?

Kiderült, hogy ismerjük egymást. Előző este találkoztunk egy átmeneti szálló szobájában. Mindketten készülődtünk valahová. Ő templomba, én pedig moziba, majd pubba (kocsmaszerű szórakozóhely).

Szóval ez a hölgy ÉPP ott volt, ÉPP traktátusokat osztogatott, és ÉPP meglátott, és aggódóan várta válaszomat. Csak ennyit nyögtem üresen a távolba meredve: – Részemről ennyi.

Kiszállok. Befejeztem az életemet. Ha Isten nem, akkor senki – dobtam oda egy jó magyar kifejezést, tudva, hogy úgysem érti meg az én fájdalmamat. Szavamon fogott. Azt válaszolta, hogy ha már kimondtam, akkor a Sátán után adjak NEKI is esélyt.

Adtam. A találkozás több volt, mint meggyőző, és maradandó nyomot hagyott lelkemben.

Áadtam életemet Megváltómnak, és Jézus belém költözött. Rá három hétre bemerítkeztem, és betöltött az Úr Lelke. Számomra több bizonyosság nem kell, hogy kiért élek. Sose felejtem

el, ahogy ott állt Jézus az ágyam mellett, és én csak keservesen sírtam és sírtam, mert úgy éreztem magam, mint aki megcsalta élete nagy szerelmét. A lelki halálból támasztott fel. Egyik napról a másikra hagytam el mindkét káros szenvedélyemet Jézusért. Azóta csodák tömkelege vesz körül. Az Úr vezet és megtart a hitetlen családom okozta nehézségek ellenére is. Személyiségem száznál is több fokos fordulatot vett. Tudom, kibén hiszek. Üzenem minden testvéremnek, hogy kitartással és erős szerelemmel szeressétek az Urat. „Ő annyira szeret, hogyha csak egyedül élnél a földön, Ő akkor is visszajönne érted!”

Megtérés • Kui János, Egrespatak (Szilas megye)

„...Fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged. Ezért hibáztatom magam és bánkódom...” (Jób 42,5–6). Isten szava legelőször 15 éves koromban szólt hozzám és a megtérésre intett. Akkor valahogy mindent másképp láttam, másnak képzeltem el a dolgokat, azt hittem, minden, amit teszek, csinállok, az jól van. Jóknak láttam gondolataimat, járásomat, cselekedeteimet, és mindent saját eszem szerint képzeltem el. Nem gondoltam arra, hogy Isten mindezeket másképp látja, másképp tervezte és parancsolta, ahogy a bölcs mondja: „Örvendezz a te ifjúságodban, és vidámítson meg téged a te szíved a te ifjúságodnak idején, és szemeidnek látásaiban: de megtudd, hogy mindezekért az Isten téged ítéletre von” (Péld 12,1) Jób is hallott Istenről és dolgait, gondolatait jóknak látta, de ahogy mondja a végén „hibáztatnia kellett önmagát és bánkódnia kellett”. Nem akarom és nincs szándékomban magam Jóbhoz hasonlítani, de Isten nekem is bebizonyította, hogy gondolataim és cselekedeteim miatt nekem is bánkódnom kell, és meg kellett térnem mindezekből, meg kellett változtatnom gondolataimat és az életemet. Addig, amíg nem engedtem az Isten szavának, életem mind mélyebbre és mélyebbre süllyedt. Az Isten elhagyott, hogy meggyőződjem arról, mi vár rám, és mi lesz az életem vége, ha nem Vele és nem az Ő törvényei szerint járok. Azt vettem észre, hogy mind messzebb kerülök az Isten kegyelmétől, és sorsom mind rosszabbra fordul. A katonaságnál elkezdtem cigarettázni, és szeszes italokat fogyasztani, és mindig azzal ámitottam magam, hogy majd holnap elhagyom. Természetesen ezek mind üres szavak maradtak, és én mindjobban és jobban elmerültem a bűn mocsarába, és nem vettem észre, hogy ez egyre mélyebbre húz. Az italfogyasztásban eljutottam az 1–1,5 liter tömény pálinka megivásához, és ezt mindennap csináltam évente 2–3 nap kivételével. Ezekhez hozzáadódott három doboz (60 db) cigaretta elszívása, és hogy teljes legyen az életem keserűséggel, kártyázni kezdtem pénzben. Természetesen a nők sem maradtak ki ebből a „színes” életformából. Ma visszatekintve, annyi év távlatából, szinte ma sem értem, miért is őrzött meg az Úr egészségben. Egy mondás azt tartja, hogy egyszer mindennek vége szakad. Nálam is betelt a pohár egyszer, az Úr Jézus Krisztus ismét szólt hozzám, és beláttam, hogy így tovább nem mehet, de nem volt erőm magamtól cselekedni. Olyan csodálatos, mint az Úr kegyelme, semmi nincs. Eszembe juttatta, hogy Ő meghalt értettem, bűneimért és minden aljas cselekedetemért, és nekem csak el kell fogadni azt, amit Ő kínál, csak el kell hinnem azt, amit az apostolon keresztül nekem mond: „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni: mert a ki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik, és megjutalmazza azokat, a kik Őt keresik”. Térdeimre borultam és kértem Őt, a Mindenség Urát, adjon erőt mindezek elhagyásához, nem akarok orvosokhoz menni elvonókúrára, ehhez túl büszkének éreztem magam, de az Úr Jézus elnézte nekem ezt a gyengeséget, és a következő naptól kezdve már nem cigarettáztam és nem is kívántam az italt. Habár egy borászati vállalatnál dolgozom, ma sem kívánom. Ilyen csodálatos az Úr kegyelme. Az életem gyökeresen megváltozott. Én, aki örökös pénzzavarban szenvedtem, most bőségben élek. Kedves barátom, testvérem, e kegyelem számodra is fenn van tartva, és ami a legfontosabb ma is érvényes mindazok számára, akik keresik és vágyják a megváltást. Ne hidd, hogy ez csak akkor volt, ma is így van, hisz „...lehetetlen hogy az Isten hazudjon...” (Zsid 6,18).

Ezeket Isten mind az embereknek készítette. Fogadd el!

A „zöld vonalam” • *Selmeczi Éva, 3-115-581*

Valahol egy hirdetésben tévesen az én telefonszámomat adták meg. Már sokszor hívtak fel: – Vámáruaktár? – Nem. Legyen szíves, közölje velük, hogy rossz számot adtak meg. Ez Önöknek is rossz, nemcsak nekem fárasztó, próbáljanak tenni valamit – ilyeneket válaszoltam.

Közben imádkoztam: Édes Atyám! Azoknak, akik szeretnek, minden javukat munkálja. Mire lehet jó az a sok időlopás? Jézus Krisztus, ha akarsz, szabadíts meg ettől, kérlek!

De egy idő múlva már így imádkoztam: Uram, bocsásd meg, hogy eddig nem jutott eszembe kihasználni ezt az ajándékba kapott „zöld vonalat”!

Azóta: – Vámáruaktár? – Keressétek először Isten országát és az Ő igazságát, és a többi mind hozzáadatik (Mt 6,33). Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy bárki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen (Jn 3,16). Csak hívja, fogadja be szívébe Jézus Krisztust személyes Megváltóként. – Közben imádkoztam, hogy a drága Szent Szellem érintse meg a szívét. A kedves olvasókat is kérem, segítsenek imádkozni értük, hogy a sok téves telefon szolgálhassa az Úr ügyét! Néhány keresetlen szót követően igéjére bízom a hozzám fordulókat.

Találkozásom Jézus Krisztussal • *Danku Istvánné, Marika*

%, „*Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? De ha el is feledkeznének ezek, én te rólad el nem feledkezem.*” (Ézs 49,15)

1957. augusztus 15-én születtem a család második gyermekeként. Szüleim kegyetlenek voltak, bűnös életet éltek. Megtanítottak lopni, csalni. Már picikoromban hozzászoktam a komoly testi fenyegetésekhez. Nővérem 8 éves volt, én nem egészen 6, amikor szüleim börtönbe kerültek, mi pedig intézetbe, így szétszakadt ez a családnak nem nagyon nevezhető valami. Intézeti életem kegyetlen és nagyon keserves volt. Az ottani társaság gyakran vitt a bűnbe, és velem is sok álnokságot követtek el. Nagylányként, akaratom ellenére, bemocskoltak. Akkoriban nem értettem, hogy hol van Isten, és miért enged meg ilyen dolgokat. Most már tudom, hogy akkor is mellettem volt és várt rám, gyakran megvigasztalt és erőt adott a nagy nehézségek idején.

18 éves koromban szabadultam az intézetből egy szál ruhában – tovább már nem gondoskodtak rólam. Szüleimnek ekkor már kellettem volna, de hogy megmeneküljek tőlük, amilyen hamar csak tudtam, férjhez mentem. Ebből a házasságból két lányom született, de soha nem éreztem magam boldognak. Anyósom átnézett rajtam, mert állami gondozott voltam, a férjem pedig minden pénzt elivott, agresszív volt, rendszeresen verekedett. Megoldást csak a válás jelentett, így magamra maradtam a két kicsi lányommal. Egy idő után idegeim felmondták a szolgálatot, sajnos, többször is megpróbálkoztam az öngyilkossággal, de Isten nem engedte, hogy meghaljak. Most már Neki köszönöm meg, hogy megőrizte életemet, és segítségemre volt két gyermekem fölnevelésében.

Szülővárosomból Borsodnádásdra (Ózdtól 15 km-re) költöztem, hogy új életet kezdhessek. Kezdtém keresni Istent, de nem tudtam, hova menjek. Egy napon meghallgattam egy magnókazettát, amit az ózdi pünkösdi gyülekezet adott ki. A hallottak nagy hatást gyakoroltak rám. Később meghívást kaptam egy házi csoportba, ahová azután többször is elmentem, mert nagyon megragadó volt az összejövetel. Ebben az időben a csalódásaim miatt rendkívül agresszív voltam, nő létemre sokat verekedtem, és szinte mindenkit gyűlöltem. Ilyen állapotban mentem először az ózdi gyülekezetbe. Nagyon meglepett az a békesség és szeretet, amivel ott találkoztam: úgy fogadtak, mintha már régóta ismernének. Csak néztem és

ámultam, miközben arra vártam, hogy felébredjek. Az istentisztelet végén a hívogatásra előrementem, és átadtam az életem az Úr Jézusnak. Isten attól a perctől kezdve új életet adott nekem. Megismerkedtem második férjemmel, aki eleinte ugyan sokat ivott, de Jézus Krisztus őt is megszabadította. Nagy öröm számomra, hogy 1998. május 3-án mindketten bemelegíthettünk, és kéz a kézben mehetünk Isten házába, élhetünk az Úrban.

Ezek a legcsodálatosabb napjaim. Évek óta beteges vagyok, de hiszem, hogy Jézus Krisztus sebeiben én is gyógyulást nyerek. Gyakran megtapasztalom, hogy ad erőt Isten nap mint nap minden dolgomban. 39 éves koromig hiányzott a család, most az Úrtól olyan sok mindent kaptam ajándékba, hogy számát se tudom. Nagyon bűnös életem volt, de most már tudom, hogy Jézus Krisztus annyira szeretett engem is, hogy az én bűneimet is felvitte a golgotai keresztre, hogy szabadon élhessek. Ezért, amíg csak élek, magasztalom és áldom az Ő nagy nevét. Kérem Isten áldását az ózdi gyülekezetre, pásztorunkra, csoportunkra Borsodnádásdon és az ország minden gyülekezetére, hogy minél több lelkiileg sérült embernek elmondhassuk és megmutathassuk a szabadulás útját.

Hálás a szívem az Úrnak, hogy erőt és bátorságot adott, hogy életem történéseit nyilvánosságra hozhatom. Remélem, sok olyan gyermekhez, fiatalhoz és felnőtthöz eljut ez a történet, akiket szintén eldobtak, és talán úgy érzik, nincs remény. Amit én tudok: Jézus Krisztusban mindenki megtalálhatja a megváltást, a szabadítást, a gyógyulást és vigasztalást, mert Ő maga a Szeretet!

Kérem imádkozzatok a borsodnádásdi csoportért, mely jelenleg 8 főből áll és pásztorunkért, hogy áldásos munkát tudjunk végezni az Úr Jézus dicsőségére. Legyen Isten áldása minden olvasó életén.

NOVELLA

Mit veszíthetsz? • *Albert Melinda*

Márka, dollár? – búgta egy mély hang a fülébe. Felé sem fordult. Nem ezért jött. Egy ismerős arcot fürkészett a tömegben. Már-már kétségbeesett, hogy keresése hiábavaló, amikor megpillantotta a középkorú férfit. Sietve mellé lépett, miközben egyik kezével kabátja zsebében kutatott. Pénzt vett elő. A férfi megszámolta, majd óvatosan egy zacskót nyomott a kezébe. Ő mélyen a zsebébe csúsztatva, és sietősen távozott. Egyenesen a kijárat felé. Nem nézett se jobbra, se balra, hanem idegesen lökdöste útjából a vásárlás lázában égő embereket. Látszólag mindenki lelkesen készülődött az ünnepre, őt azonban semmi más nem érdekelt, csak, hogy minél előbb hazaérjen. Alig ért a kapuhoz, már jött is a busz. Felpattant rá, majd egy ablak melletti ülésre telepedett.

Az utakon, péntek délután lévén, csúcsforgalom volt, a busz szinte csak araszolva haladt. A fiú üres tekintettel bámult ki az ablakon. Gyönyörű nagy pelyhekben kezdett hullani a hó, fehérén csillogva a város tompa szürkeségében. Néhány kirakatban már ezernyi szikrát ontva villogtak az égők, ő azonban csak a percek számát számolta. Egy óriási durranás zökkenetesen ki türelmetlen merengéséből, majd megállt a busz. A sofőr aggódó tekintettel közölte, hogy a jármű defektet kapott. A fiú nem várt tovább, felugrott a helyéről és leszállt. Körülnézett. Már nem lakott messze, így nem várt újabb buszra, hanem futva tette meg az utat hazáig.

Lihegve toppant az előszobába. Sietve ledobta magáról a kabátot, sálát, cipőt, és a konyhába rohant. Aztán a fürdőbe. Teljesen össze volt zavarodva. Remegő kézzel kotorászott a gyógyszeres dobozban. A doboz azonban megcsúszott, és a polcra a földre esett, tartalmát lábai elé borítva. Nem ért rá bosszankodni, mivel végre megtalálta azt, amit keresett.

Visszarohant az előszobába, és kotorászni kezdett a kabátjában. A kis zacskót elővéve megállt egy pillanatra, és csak nézte. Aztán lassan megindult a konyha felé, szakavatott kézzel

elkészítette adagját, s már szúrta is a karjába.

Kis idő múlva furcsa nyugalom árasztotta el, mely erős kábultsággal párosult. Kábultsággal, melyben mintha lebegett volna. És már nem tudott enélkül a lebegés nélkül élni.

Fájdalom hasított belé. Mintha valaki állt volna mellette. Gúnyos kacagást hallott. Hirtelen felnyitotta a szemét. Sötétség és csend vette körül. Felállt, majd a falon tapogatózva elérte a villanykapcsolót. Fény árasztotta el a helyiséget, ahol szétszórva heverték függőségének dolgai. Heves remegés kerítette hatalmába, ahogy rájuk nézett. Fejéhez nyúlt, amelyről patakokban folyt a veríték. Nem értette, mi történt. Eleinte minden más volt. A lebegéskor színes álmái voltak, és jól érezte magát ébredéskor is. Most viszont ez egyre ritkább. Már nem emlékszik az álmaira, csak az ébredésre, de az keserves. Egyre nagyobb benne a félelem. Lassan, nehézkes mozdulatokkal elpakolt, majd a padlóra rogyott. Becsukta a szemét és emlékezni próbált. Mi történt, mitől ilyen zaklatott? Nehezen forgott az agya, és semmi nem jutott eszébe a kábulaton kívül. Már-már feladta – mint annyiszor az utóbbi időben –, amikor eszébe villant valami. A nevetés. A nevetés, amit már sokszor hallott. Mindig kábulása közben. Jeges borzongás futott végig rajta, és félelemmel telt meg egész lénye. Már bánta, hogy egyáltalán foglalkozott az egészszel. Megzörrent a bejárati ajtó, szülei érkeztek meg. Felállt és az órára pillantott. Már elmúlt este 10. Mennyi ideig tarthatott a lebegés? – vetődött fel benne a kérdés, de kiszámolni már nem volt ideje, mivel apja erősen magához ölelte, miközben kedvesen a hátát veregette.

– Szevasz, fiam, de régen láttalak! – kiáltott örömmel.

– Szia, apa. Látom, jól sikerült az üzleti vacsora. – mondta ő, miközben megpróbált kiszabadulni apja öleléséből.

– De még milyen jól! – nevetett. – Annyira jól, hogy holnap utazunk is anyáddal Madridba egy hétre. Előadást kell tartanunk a készülő termékeinkről. Hát nem fantasztikus?

– De az – mondta, ám hangjában egy szikrája sem volt az örömmek. Apja ezt nem vette észre, annyira el volt foglalva saját gondolataival.

Anyja lépett mellé, gyengéden végigsimítva rendezetlen tincsein, miközben kutatóan fürkészte fia arcát, ám nem fedezett fel rajta semmilyen érzést, így beszélni kezdett.

– Tudod, apádnak nagyon fontos ez a dolog, na meg az új termékeknek is kell a reklám. Az ünnepekre pedig itthon vagyunk.

– Aha. – válaszolt, várva a folytatást.

– A hűtő tele van mirelit és félkész enivalóval, csak be kell tenni a mikroba.

– Tudom, anya. De most már menjél csomagolni, mert nem lesz időd pihenni az út előtt.

– Tündéri gyerek vagy! – mosolygott anyja, és egy puszit nyomot a homlokára.

A „tündéri gyerek” lassan felballagott emeleti szobájába, és végigfeküdt az ágyán. Nem váltott ki belőle erős érzéseket a tény, hogy szülei utaznak, hiszen születése óta ezt csinálták. Amikor kicsi volt, nem lehetett utaznia, így rokonokra hagyták. Később pedig az iskola miatt nem mehetett.

Már egy ideje dolgozik. Szülei kérték ugyan, hogy ismerkedjen meg a vállalattal, és vegyen részt a működésében, de egyelőre még nem volt hozzá kedve. Együtt élt velük, mégsem ismerték őt igazán. Nem tudtak gondjairól, problémáiról, de sokszor még örömeiről sem. De már nem is érdekelte az egész. Lemondóan sóhajtott, majd a fal felé fordult és elaludt. Ragyogóan sütött a nap, amikor felriadt álmából. Zihálva kapkodta a levegőt, s közben csuklóját dörzsölte, szemével pedig valamit keresett a kezén, de nem tudta mit. Nem is volt ott semmi. Már napok óta így ébredt, ám megszokni nem tudta. Nem emlékezett, hogy álmodott volna valamit. Az órára nézett. Már elmúlt 9. A vekker mellett megpillantott egy papírdarabot is. Megismerte anyja kézírását, apró, szabályos betűit. Gyorsan átfutotta szemével a pársoros cédulát, majd elkészült és lassan, szinte sétáló léptekkel indult el az utcán. Céltalanul kószált, házak, terek maradtak mögötte. Emberek jöttek-mentek körülötte, néha meg-meglökték, és különböző mondatfoszlányok érték el fülét, de nem törődött velük.

Nem tudta, mit keres, de fojtogatta valami. Valami, amit nem tudott megmagyarázni. Nézte az embereket, és úgy érezte, valami hiányzik belőle.

Ekkor valaki kedvesen meghúzgálta kabátja ujját. Meglepődve fordult felé.

– Szia, Levi! Jó, hogy már meg sem ismeresz! – mosolygott rá a lány.

– Szia, Adél! – mosolygott vissza a fiú unokahúgára, aki két pusztit cuppantott hideg arcára.

– Mi újság? Dezső báék tényleg elutaztak? Most éppen hova? – zúditotta rá a kérdéseit.

– Madridba.

– Tyúha! Akkor most ráérsz, és eljössz velem haza, ugye?

– Nem is tudom... – tétovázott a kérdező.

– De én tudom. Na gyerünk, mielőtt megfagyunk! – karolt bele ellentmondást nem tűrően a lány, és elindultak.

Negyedóra múlva már a jól ismert nappali kanapéján ült Levi, míg Adél forró teát készített, eltűnődött azon, vajon hányszor is ült ebben a szobában. Ha nagyon szeretné, se tudná összeszámolni. Ahányszor elmentek a szülei otthonról, őt nagybátyjára, apja testvéreire bízta. Ez pedig elég sűrűn volt ahhoz, hogy néha azt sem tudta, melyik a valódi családja. Itt jól érezte magát. Unokahúga, aki csupán egy évvel volt fiatalabb nála, szinte a testvére volt. Körülnézett. Valami hiányzott. És ekkor ez a valami hirtelen felugrott mellé az ágyra, majd lábaihoz dörgölözve heves dorombolásba kezdett.

– Szevasz, Ernő! – köszöntötte az érkezettet Levente, majd simogatni kezdte a bundáját. A macska közben az ölébe telepedett és kinyújtózott, majd az ajtó felé fordulva fülelni kezdett. Adél hangosan sziszegve lépett be, s gyorsan Levente kezébe nyomta az egyik gőzölgő bögrét. Aztán mellé huppant a kanapéra.

– Mesélj, mi van veled! – nézett a fiúra.

– Á. Semmi.

– Látom. Tele vagy életkedvvel.

– Ja. Azt hiszem ki vagyok merülve. Talán. Olyan rossz az egész.

– Dezső báék? – kérdezte a lány, mivel a fiú elhallgatott.

– Nem, azt már megszoktam.

– Kénytelen voltál – szomorodott el a lány. Gyakran belegondolt abba, mennyire rossz lett volna neki, ha ő lett volna unokatesója helyében, bár abból a szempontból neki előnyösebb volt, hogy többet együtt lehetek, és így nem érezte a testvér hiányát, hiszen ők nagyon jól kijöttek egymással. Elhessegette a gondolatot, és tovább kérdezett. Rá akart jönni, mi baja is lehet Leventének. Rég nem látta ennyire gondterhelten és fáradtnak. Bár az utóbbi időben alig látta. Ez azonban csöppet sem változtatott kapcsolatukon, hiszen mindig közvetlenek voltak egymással. Ezért is lepte meg a fiú furcsa, zárkózott viselkedése.

– A munkahelyeddel van gond?

– Nem, nagyon jó hely. Jó főnök van.

– Akkor mi a baj? Mi van veled? – nézett rá aggódva.

– Hát... nem is tudom, hogy mondjam el... Pár hónapja kezdődött...

A lány figyelmesen nézett rá, nem szólt közbe, nem sürgette. Látta, hogy nehezebbre esik erről beszélni.

...Egy szombat elmentem diszkóba, és ott...

Erős berregés szakította félbe.

– Na ne... Ki lehet az? – Adél nehézkesen felállt és kiment a teraszra.

A fiú gondterhelten ücsörgött tovább. Megpróbált a beszűrődő hangfoszlányokra figyelni, de nem sikerült. Gondolatban újra kezdte az egészet.

A diszkó bárjánál ült, és szomorúan lógatta a fejét. Egy furcsa érzés nem hagyta nyugodni. Hiányérzete volt. Pedig úgy tűnt, minden megvan, a vakító színes fények kavalkádja, a dobhártya szaggató zene, a fülledt forróság, a tömeg, a füstfelhő. Sőt, ott állt előtte kedvenc itala is. Mégis, valami nagyon hiányzott. Talán mindennek az értelme?

– Szia, ideülhetek melléd?

A fiú fel sem nézve, bólintott, ám a hang továbbra sem hagyta békén.

– Nellinek hívnak. És téged?

Most már felemelte a fejét, és megnézte a hang gazdáját. A fiatal lány kérdő tekintettel nézett rá.

– Levente – válaszolt.

A szőke, rövid hajú lány kicsit zavarban volt, ez látszott, ahogyan poharának üvegén megállás nélkül doboltak ujjai a zene ütemétől teljesen függetlenül.

Megpróbálta leplezni zavarát, s könnyed csevegésbe kezdett volna, ha tudja, hogy is tegye. A fiú nem könnyítette meg a helyzetét.

– Szeretsz táncolni? – kérdezte a lány, hogy megtörje a köztük kialakuló csendet.

– Fogjuk rá – szólt, s szinte élvezte, ahogy a lány erőlködik, hogy közvetlenebb légkört teremtsen közöttük.

– Először vagy itt? – kérdezett újra Nelli.

– Igen.

– És egyedül?

– Aha.

– Az nem jó.

– Miért nem? – kérdezett vissza Levente.

– Hát... hát, mert egyedül nem lehet igazán szórakozni. Ha nem ismersz senkit, az nem túl jó.

– De most már ismerlek téged.

– A lány kedvesen rávillantotta mosolyát: – Akkor akár táncolhatnál is velem, igaz?

– Igaz. – mondta megadóan, s ment a lány után a táncolók közé.

– Már itt is vagyok. Egy osztálytársam volt. – lépett be a szobába Adél. – Hé, figyelsz rám egyáltalán?

– Rád mindig! – nézett fel Levente.

– Veszem észre. Szóval hol is tartottunk? – huppant mellé. – Elmentél szombaton diszkóba, és?

– Ott ismertem meg Nellit meg a barátait.

– Nelli... Nelli... Ő az a szőke kis csaj, ugye?

– Ismered?

– Nem. Még te meséltél róla.

– Ja, persze.

Csend telepedett közéjük.

– Hozzam a harapnivalót? – kérdezte Adél.

– Hm?... Ja, nem kell.

– Oké, akkor beszélj már!

– Hát először meglepett, milyen furcsa barátai vannak. Annyira mások, mint Nelli, hogy el sem tudtam képzelni, hogyan is keveredett közéjük. Volt valami furcsa bennük. Aztán rájöttem, mi az.

Mikor befejeződött a szám, Nelli kézen fogta Leventét, és elvitte bemutatni a barátait. Annyi nevet hallott egyszerre a fiú, hogy nem is tudta megjegyezni, melyik névhez melyik arc tartozik. Azt azonban észrevette, milyen jó kedvük van, egyfolytában nevettek. Aztán egy lány karon fogta Nellit, és elcibálta a mosdó irányába. Levente már csak a bocsánatkérő pillantását látta, majd az egyik srác megszólította.

– Miért nem ülsz le ide, hozzánk?

A kérdezett leült, majd a fiú a zsebében kotorászva előhalászott egy apró kapszulát.

– Kapd be ezt, és nem lesz ilyen zord a hangulatod! – nyomta a kezébe.

– Mégis, mi ez? – kérdezte, miközben ujjai között forgatta a látszólag teljesen ártalmatlan dolgot.

– Ez egy kapszula, bár azt gondolom, te is látod. Ettől elmúlik minden bánatod, minden problémád, és jó kedved lesz. Gyerünk, edd már meg! Nézd, én is megeszek egyet! – mondta és előhalászott még egy kapszulát. Bekapta és ivott rá pár kortyot, majd a fiú kezébe nyomta a poharat.

Levente merőn nézte az apró szert a kezében, és eszébe jutott az élete. Halk hang suttogását hallotta a jól ismert szlogennel: „Semmit nem hoztál magaddal, amikor megszületted, semmit nem viszel el magaddal, ha elmész. Mit veszíthetsz? Semmit.”

Hát ez az, és különben is ráfér már egy kis öröm. Az meg még senkinek nem ártott meg.

Gyorsan lenyelte a kapszulát és várt. Először nem történt semmi, ám ez nem tartott sokáig.

Furcsa érzés lepte el. Örömet érzett, és nevetnie kellett, ha eszébe jutott valami apró dolog az életéből. Bár a problémái mintha tényleg eltűntek volna. Teljesen másképp látta a világot, és mintha lebegett volna. Nelli lépett mellé. Valamit mondott, de nem hallotta. Megfogta a vállát, és rázni kezdte. A fiú csak nevetett, és szeme a távolba révedt. Nelli elengedte őt, és a másik fiúhoz lépett. Levente csak azt látta, hogy a lány valamit kiabál a fiúnak, akitől a kapszulát kapta. Mintha tévén nézte volna az egészet, ám a lány hangját nem hallotta, csak a diszkó üvöltő, monoton zenéjét. A fiú, akinek Nelli magyarázott, megunhatta a dolgot, felállt és teljes erőből megütötte őt. A lány szája felrepedt, és a vér előntötte az arcát.

A tehetetlenségtől és a fájdalomtól sírva fakadt, majd megfordult és elrohant.

Levente csak ült és nevetett. Ha a fiú most hozzálép, és őt üti, akkor sem tett volna másképp.

Teljesen elvesztette a valóság érzetét.

– Tényleg teljesen elkábított a szer, ha nem tettél semmi. Nem rád vall, hogy csak úgy hagyod, hogy megverjék a barátnődet – szólalt meg Adél borzongva.

– Nelli nem a barátnőm, mondtam, hogy akkor ismertem meg. Viszont teljesen elvesztettem a valós világgal a kapcsolatomat egy időre. És ez csak a kezdet volt.

Az eset után már minden hétvégén lejárt a diszkóba, hogy csatlakozzon a fura társasághoz. A srác, aki a kapszulát adta neki, bemutatta néhány barátjának, akiktől vásárolt. És ettől kezdve nem volt megállás. Egy idő után már nem volt elég, hogy heti egy alkalommal lássa problémamentesen életét, hanem mindennap igényelte. Valamiféle lázadásként élte meg.

Lázadás a világ ellen, a család ellen, a saját élete ellen.

Egy nap aztán megmutatták neki, milyen is a valódi drog.

– Olyan volt, mintha kiléptem volna a testemből, és arra jártam, amerre kedvem tartotta, azt csináltam, ami jól esett. Minden a fantáziámra volt bízva. Bármire képes voltam. Mint egy álom, amit teljesen én kontrolláltam. – Egy darabig. Ma már nem így van.

– Miért, most mi van? – kérdezte Adél, miközben homlokát ráncolta. Nem tetszett neki a dolgok állása. Tudta, hogy gond van a fiúval, de nem gondolta, hogy ekkora.

– Nem tudom, nem emlékszem semmire, de rossz előérzeteim vannak. Mintha borzalmas dolgok történnének velem. Eddig én uraltam a képzeletem a lebegés alatt, most már mintha megfordult volna a dolog. Nem tudom mi ez...

– Nem próbáltad abbahagyni?

– Már túl késő.

– Soha nem lehet késő!

Levente komolyan nézett a lányra, majd mélyen sóhajtott.

– Hidd el, megpróbáltam. Nem megy.

– Egyedül nem, de vannak olyan helyek, ahol segítenek leszokni!

– Igen, erről hallottam. Az egyik srác ott szokott rá a kemény drogra – szólta cinikusan.

– Figyelj, keresek címeket, és elkísérlek. Megnézzük, jó? Ezek úgylis névtelenül foglalkoznak az emberrel!

– Apámékra gondolsz? Ők akkor se vennék észre, ha országszerte ki lenne plakátolva, hogy a fiúk drogos. Meg el se hinnék. Az ő jó kisfiuk ilyent tenne? Ugyan már!

Csend telepedett közéjük. Adél lázasan kutatott a fejében, mit is tehetne, de semmi nem jutott

eszébe. Nézte a fiú reménytelen, fáradt arcát, és a kétségbeesés egyre jobban kezdett eluralkodni rajta. Levente az órájára pillantott.

– Mennem kell – szólt, és a lányra nézett, akinek szemei könnyesek voltak.

– Ne aggódj, valahogy megoldom, és minden rendbe jön – mosolygott rá, de ő maga sem hitte igazán, amit mondott. Megölelte a lányt, majd felöltözött és elment.

Kora délután volt, a nap szikrázóan ragyogott a hófehér havon. Levente a buszmegállóban állt és maga elé bámult, majd felemelte fejét. A szemközti oldalon egy öreg bérház állt, melynek kopott falán egyetlen felirat díszelgett: Jézus szeret téged.

Nem felszólító vagy felkiáltó módban, csak egyszerű kijelentésként, mint egy ténymegállapítás. Nem bírta levenni szemét a mondatról. Újra és újra elolvasta.

– Szia, Levi!

A fiú a hang irányába fordult.

– Szia, Dávid! De rég nem láttalak! – üdvözölte volt osztálytársát.

– A feliratot nézted?

– Aha. De nem értem – szólt a fiú, miközben újra a mondatra nézett. Nem tudta, miért lett neki hirtelen olyan fontos. Már régóta ott állt, a betűi is kezdtek fakulni, mégis furcsa érzés kerítette hatalmába.

– Pedig nagyon egyszerű. Jézus szeret téged, Levente.

– Nem szerethet, mert nem ismer – szólt a fiú, miközben szemét egy pillanatra sem vette le a mondatról.

– Dehogynem, ismer. Sokkal jobban, mint bárki a világon. Jobban, mint te magadat.

– Ha ismer, akkor meg főleg nem szerethet.

– Dehogynem. Ő szeret csak igazán, mert Ő maga a szeretet. És meghalt érted, hogy neked örök életed legyen. De itt nem ért véget a történet, feltámadt, és ma is él. És meg is ismerheted, sőt befogadhatod a szívedbe, meg tudja változtatni az életed. Azt az életet, amit te elrontottál, helyre tudja hozni.

Levente Dávid felé fordult, és tüzetesen megnézte. A fiú teljesen megváltozott, amióta utoljára látta.

– Mi történt veled? – kérdezte.

A kérdezett figyelmét nem kerülte el a fiú csodálkozó tekintete.

– Úgy érted, amióta nem találkoztunk?

– Aha.

– Akkoriban alkoholista voltam. A világ összes pénze nem lett volna elég, annyit ittam. Aztán elkezdtem kocsikat feltörni, hogy legyen egy kis mellékkeresetem. Teljesen lezülöttem, szinte nem is volt tiszta pillanatom. A családom, az összes barátom, mindenki elfordult tőlem, mert nem bírtak megfékezni. Olyan agresszív voltam, mint egy megvadult állat.

– Most másképp festesz.

– Hát igen, de ehhez találkoznom kellett Jézussal. Egy kocsit akartam éppen feltörni, amikor egy alak lépett mellém. A frász jött rám. Azt mondta, hogy ha nagyon akarom, kinyitja a kocsit, merthogy az övé, de szerinte nekem másra van szükségem. Ráordítottam, hogy ugyan honnan tudná, mire van szükségem. Ő pedig belenézett a szemembe, és közölte velem, hogy szeretetre van szükségem, de nem arra, amit ez a világ ad, hanem Jézus szeretetére. A szemében valami furcsa fényt láttam és erőt. Egy cédulát adott, amin egy cím volt. Én összegyűrtem, beledobtam az árokba, és elrohantam.

– De ő nem Jézus volt?

– Dehogy! – nevetett Dávid, majd tovább beszélt. – Céltalanul kószáltam a városban, néztem az autókat, de nem tudtam rászánni magam, hogy egyhez is hozzáérjek. Csak az járt az eszemben, amit az az ember mondott. Addig-addig, míg újra ott találtam magam, ahol az eset történt. Persze sem a férfi, sem az autója nem volt már sehol, de a papír ott hevert az árok alján. Nem néztem, ki lát, ki nem, lemásztam és széthajtogattam a papírt. Egy gyülekezet

címe volt rajta és az, hogy mikor tartanak alkalmakat.

– És gondolom elmentél – szólt bele Levente, aki eddig kíváncsian hallgatta társa szavait.

– Igen, de nem ment ilyen simán. Iszonyú küzdelem ment végbe bennem. Éreztem, hogy el kell mennem, de valami fogva tartott. Egy egész éjszaka viaskodtam, hogy mi legyen, szemlehungyásnyit sem aludtam. Aztán elszántam magam, és elindultam, miközben bennem valami egyre azt hajtogatta, hogy nekem már semmi sem használ, alkoholistá vagyok, és ebből nincs menekvés. Nem akartam még mélyebbre süllyedni, habár lehet, hogy nem is tudtam volna.

– És mi történt? – sürgette a fiú.

– Útban a gyülekezet felé majdnem elütött egy autó. Ha abban az állapotban meghalok, a pokolban végzem a pályafutásomat. Szóval kisodródott egy autó, és felszaladt a járdára. Iszonyú sebességgel jött, és tőlem két centire állt csak meg. Hihetetlen volt, de mintha valaki megállította volna pont előttem, és semmi bajom nem történt. Utóbb kiderült, miért volt mindez. Mármint az, hogy nem történt bajom. Az ember, akivel találkoztam, akinek majdnem feltörtem a kocsiját, annak a gyülekezetnek a pásztora, ahová mentem, és ahová egyébként most is megyek. Szóval ő és a gyülekezet imádkozott értem, és Isten megőrzött. Aztán az alkalom után megkérdezték ki az, aki még nem fogadta be a szívébe az élő Istent, és szeretné megtenni. Jelentkeztem, és befogadtam Jézust, és Ő megtisztította a szívemet. Nem volt könnyű dolog, mert elég sok szenny rakódott le benne, de sikerült. Megszabadultam az alkoholizmustól és még rengeteg dologtól, amiről nem is tudtam, hogy bűn, és az életemben van. Helyreállt az értékítéletem, tudom, mi a jó, mi a rossz, helyreálltak emberi kapcsolataim, és helyreállt a kapcsolatom a Teremtővel is. És boldog vagyok, tele vagyok örömmel. Igazi örömmel.

Egy pillanatnyi csend telepedett közénk, s mindketten a feliratot nézték. Dávid szólalt meg újra: – Tudod, ez az öröm valahogy más, mint az, amikor alkohalmámorban fetrengtem és nem tudtam magamról. Akkor gyakran úgy éreztem, hogy ez az öröm hamis, mert fogoly vagyok. Persze ezt nem tudtam volna így megfogalmazni, de valamiféle szorongás volt bennem és félelem. Mintha valami láthatatlan erő irányítana arra, amerre én nem akarok menni. Az eszem jobbik fele tudta, hogy nem mehet ez így tovább, hogy csúszok lefelé a lejtőn, de nem tudtam mit tenni, mert mintha valami hozzáláncolt volna az alkoholos üveghez. Persze az elején más volt, és el sem tudtam volna képzelni, hogy esetleg függővé válhatok. Úgy gondoltam, hogy én vagyok az úr a testem felett. Aztán kiderült, hogy ez egy kicsit másképp működik. Majdnem az életembe került ez a felismerés, és nemcsak az evilági életembe, hanem az örökéletembe is.

Ismét csend állt be közénk. Dávid a fiút nézte és azon töprengett, hogy vajon miért is kellett mindezt elmondania neki. Persze tett már bizonyosságot másnak is, de nem a félelemről, érzéseiről és egészében nem így. Újra eszébe jutott valami.

– Levente!

– Hm?

– El kell mondanom neked, hogy az ember soha nem lehet olyan mélyen, hogy ne tudna visszatérni. Mindenhonnan van visszaút!

A fiú ránézett. Dávid mérhetetlen fájdalmat, szorongást látott a barna szemekben. Olyan szemeket látott maga előtt, amilyen az övé lehetett azon a bizonyos napon, amikor fel akarta törni azt az autót. A kétségbeesett, minden reményről lemondott ember szemét. Nem tudta, mi lehet mindennek az oka, de szíve megtelt együttérzéssel és szeretettel iránta.

– Mindenhonnan? – kérdezte fáradtan Levente.

– Igen, mindenhonnan! Lehet, hogy emberileg teljesen lehetetlennek tűnik, de Istennél nincsenek megoldhatatlan feladatok! Meg van írva a Bibliában, hogy Istennél minden lehetséges! Csak hinned kell!

Ekkor döcögve megérkezett a busz. A megállóban már jó nagy tömeg gyűjt össze, mivel

kimaradt pár járat, valószínűleg a hó miatt, bár Dávid ezt kicsit másképp gondolta. Nem az ő busza volt, hanem Leventéé. Még búcsúzáskor elmondta neki a gyülekezet címét, és azt, hogy másnap, vasárnap lévén, összejöveteli alkalom lesz, ahol szívesen látná, hogy beszélgessenek még egy kicsit, és megismerje azt, aki nagyon szereti őt.

– Az, hogy eljössz, nem kötelez semmire. Mindenesetre örülnék neked – mondta búcsúzóul Dávid, majd a másik fiú felszállt a buszra. Alig bírt megmozdulni, akkora volt a tömeg a járművön, mégis úgy érezte, mintha teljesen egyedül lenne a gondolataival.

Hazaérve a konyha felé vette az irányt, és hosszas kutatás után egy pizzatésztát kerített elő a hűtőből, majd berakta a mikroba. Nem sokkal később a már gőzölgő étellel a kezében ment a tévéhez. Enni kezdett, de egyik keze mindig a távirányítót birizgálta. Az egyik csatornán meccs volt, a másikon egy szappanopera ki tudja hányadik része, megint egy másikon gépzene ordított őrjöngő emberekkel, aztán volt még ezeréves műsor, valamilyen szerencsejáték, meg ki tudja miégymás. Egyik sem érdekelt igazán, ezért aztán egy idő után találmokra kiválasztott egy csatornát. Egy házat mutattak kívülről, majd belülről. Olyan volt, mint egy templom, de valahogy mégis más. Ekkor megszólalt egy hang: „Jézus mondja: Én vagyok az út, az igazság és az élet!” A szavak villámcsapásként érték és visszhangoztak egész lényében. Az élet... az ÉLET... Én vagyok az Élet! Jézus az Élet!

A műsornak percekben belül vége lett, le is kapcsolta a tévét, mégis ott maradt tünődve, akár csak a buszon, amikor elváltak Dávidtól. Ugyanaz a furcsa érzés. Mindig érezte a szívében, hogy van valami más is, nemcsak ez az anyagi világ. Lennie kell Istennek! Ez az egész nem jöhetett csak úgy létre a semmiből! Ez a világ nem jöhetett létre csak atomokból meg egyesítő állatokból. Ez nem fejlődésképes világ, hogy a majmokból lett az ember! Hiszen egyre jobban süllyedünk lefelé, ahelyett, hogy továbbfejlődnénk! Az ember már saját magára is veszélyes. Itt vagyok élő példának – gondolta keserűen, miközben végigsimított a karján. Pulcsin keresztül nem érezte a szúrások nyomait, ám jól tudta, hogy ott vannak. Ő tudta, de más nem. Illetve, dehogynem. Akitől vásárolta, és most már Adél is. És Isten.

– Most mi legyen, Istenem? – kérdezte a szoba csöndjében. – Tönkretettem az életem. Még így is tudsz rajtam segíteni? Ha Te vagy az élet, tudsz nekem új életet adni?

– A te életednek már annyi! – szólalt meg egy érdes hang a fejében ellentmondást nem tűrően.

– Majd talán egy következő életedben. Akkor lehetsz vallásos keresztény. Most ez van, ezt választottad, hát játszd is végig!

– Nincs következő életem, ahogyan előző sem volt – válaszolt halkán gondolataira. A hang egyre dühösebben vágta fejéhez a tényeket.

– Na, és ha csak ez az egy életed van? Akkor mi van? Már úgyis teljesen elszúrtad! Ebből nincs kiút! Nézz magadra! Egy nyomorult drogos vagy! Ebből nem tudsz megszabadulni! Hirtelen szédülés fogta el. Órájára pillantott. Hát persze, teste már követeli a szokásos adagját. Tudta, hogy még maradt a tegnapi anyagból, de nem tudta rávenni magát, hogy mozduljon. Egyre rosszabbul érezte magát. Nem gondolta, hogy az elvonás tünetei ilyen gyorsan fognak jelentkezni. Éles fájdalom hasított a fejébe.

– Nem akarom! – kiáltotta, s fejét két keze közé fogta. Észrevétlenül kezdtek el potyogni a könnyei. Hosszú percek teltek el így – bár ő óráknak érezte –, amikor megszólalt a telefon. Mintha ködön keresztül ért volna el hozzá a csörgés.

Felkapcsolta a villanyt, mely élesen szelte át a fenyegető sötétséget. De mintha a sarkokat nem világította volna meg kellőképpen. Megborzongott és gyorsan felkapta a kagylót.

Megnyugodott, ahogy Adél hangját hallotta. Jól esett az emberi hang ebben a magányban.

Elterelte gondolatait.

– El sem képzelned, kivel találkoztam! – kezdte mondandóját a hívó fél.

– Kivel?

– Dáviddal. Biztos emlékszel rá, osztálytársad volt.

– Hol találkoztál vele? – kérdezte csodálkozva Levente.
– Az egyik buszmegállóban. Felkavart mindaz, amit mondtál, és elindultam sétálni, gondoltam, kicsit kitisztul a fejem.
– És ez mikor volt?
– Hát... körülbelül fél órával azután, hogy elmentél. Vagy egy kicsit több, nem is tudom. Szóval találkoztam vele. Láttam, hogy nem minden oké nálam, így elbeszélgettünk. Persze nem mondtam el, amit mondtál, de jó volt egy értelmes emberrel csak úgy beszélgetni. Aztán mondta, hogy gyülekezetbe megy, én meg elmentem vele, más dolgom úgysem volt. Te, én sosem hittem, hogy ilyenek a hívők!
– Milyenek?
– Hát, nem olyanok, amilyenek elképzeltem őket! Árad belőlük a szeretet. Isten szeretete. És megismertem Jézust, akiről Dávid is beszélt nekem.
– Azt hittem, csak holnap lesz istentisztelet. – szólt közbe a fiú.
– Na hát az úgy volt, hogy... Figyelj csak, mit csinálsz most? Ráérsz? Mert akkor átugranék hozzád dumálni!
– Hogy mit csinálok? Lassan a falat kaparom, úgy szaggat a fejem.
– Mitől? – kérdezte Adél meglepődve. – Neked sosem volt ilyen problémád, ha jól emlékszem.
– Hát mostanában mindenféle problémám van.
– Akkor ne zavarjalak, mi?
– De örülnék, ha most nem lennék egyedül – nézett körül a szobában. – Bár azt hiszem jobb, ha most egyedül hagysz, nem akarom, hogy... hogy esetleg valami baj legyen.
– Mégis miről beszélsz? Mit csinálsz? – a lány hangjában félelem hallatszott.
– Még sosem határoztam el ilyen keményen, hogy abba hagyom. Valami azonban nem hagy nyugodni. Figyelj csak, tudsz imádkozni?
– Igen, azt hiszem. Ma a gyülekezetben imádkoztam. Nem is emlékszem, milyen rég nem tettem ilyet. Pont ezt akartam neked elmondani. A szívembe fogadtam Jézust, és azt hiszem, ez a megoldás neked is.
– Hogy történt?
– Teljesen el voltam keseredve, és Ő megvigasztalt. Olyan volt, mintha hazataláltam volna. Békesség van azóta bennem. Megnyugodtam. Nem ismerem még Őt teljesen, de szeretném megismerni. A lényeg azonban tudom: Ő meghalt, hogy én éljek. Felvitte a keresztre a bűneimet. Így szabad lehetek. De nem maradt a sírban, hanem feltámadt, és ma is él. És örök életünk lehet! Nagyszerű érzés, hogy van a halál után is valami, nemcsak az elmúlás és képszakadás. Ugye, eljössz velem holnap?
– Igen. Már Dávid is hívott.
– Te is találkoztál vele? – lepődött meg a lány.
– Igen. Azt hiszem, ő nem tudja, hogy unokatesók vagyunk. Vagy elfelejtette. Visszatérve az előzőekhez: imádkozz értem, jó?
– Jó. Isten tud rajtad segíteni!
– Úgy is mondhatnánk, hogy csak Isten tud rajtad segíteni – szólt Levente, majd elbúcsúztak, s lerakta a kagylót a helyére. Újra csend vette körül. A könyvespolchoz lépett, és lázasan kutatni kezdett. Többször is végigfutotta szemével a sorokat, de nem találta azt, amit keresett.
– Valahol itt kell lennie. Biztos, hogy itt van valahol! Istenem, segíts, hogy megtaláljam! – tört ki belőle az elkeseredett fohász, majd váratlanul megpillantotta.
– Óvatosan nyúlt érte, majd leporolgatta. Leült és először kívülről vette szemügyre. Milyen egyszerű a borítása! Fekete alapon a betűk: Szent Biblia. Találomra nyitotta ki.
– Zsoltárok könyve – kezdte olvasni, – 142. rész.
Zúgni kezdett a feje. Olyannyira, hogy már saját szavait is alig hallotta. Szinte kiabált már, amikor hirtelen minden elcsendesedett. Megleپödött, majd újra olvasta a részt: „Figyelmezz

esedezésemre, mert igen nyomorult vagyok! Szabadíts meg engem üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálamnál. Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet! Az igazak vegyenek engem körül, mikor jól teszel majd velem!”

Újra és újra elolvasta, és szíve teljességével vágyott a szabadulásra. De még nem tudta, miként is lesz, hogy is lesz.

Sok mindent elolvasott még az este a Bibliából, majd hajnal felé lefeküdt aludni. Sokáig csak félálomban hánykolódott, gyomra émelygett, a torka égett, s a verejték patakokban folyt róla. Aztán hirtelen mély álomba zuhant.

Sötétség vette körül, s hátborzongató kiáltásokat hallott. Meg akarta dörzsölni a szemét, de félúton elakadt a keze. Meglepve vette észre, hogy súlyos bilincsek tartják fogva. Megrázta a kezét, s a fém élesen csörögve adta tudtul jelenlétét. A szeme lassanként hozzászokott a sötéttséghez, de a sikolyokat nem tudta megszokni. Jeges borzongás futkosott a hátán, ahányszor csak felhangzott.

Nehézkesen a rácshoz húzta magát. Megpróbálta kideríteni, hol is van, honnan jön a hang és mi ez az egész egyáltalán. Bár mintha már járt volna itt. Szétnézett. Mindent mocsok borított, s rengeteg injekciós tű hevert szerteszét. A falon vakolat már régen nem volt, s a helyiség minden zugából áradt a hideg. A nyirkos hideg. A lánc is hideg volt és nehéz.

Lépteket hallott, s a sikoltások még hangosabbak, élesebbek lettek. Börtönének ajtaja rozsdás csikorgással kitárult, s két alak lépett elé. Majd felhangzott a jól ismert nevetés. A gúnyos, gyűlölettel teli nevetés.

Leventébe belehasított a felismerés. Hát persze, hogy járt már itt! Minden alkalommal, amikor „lebegett”, és ezért nem emlékezett másra, csak a nevetésre!

Hirtelen félelem szállta meg, eszébe jutott, hogy mi következik. A két fekete elviszi kínozni.

– NEM!!! – kiáltotta, de a sötét alakok csak nevettek, majd durván megragadták, s egyikük érdes hangon megszólalt:

– Ne ficáncolj! Úgyis elviszünk! Itt végre igazán élvezheted az életet!

Elfelejtetted minden problémádat, szinte állandóan csak lebegni fogsz az élvezettől!

Gúnyos röhögésben törtek ki, majd a másik alak folytatta:

– Nem veszíthetsz semmit, igaz? Majd mi gondoskodunk róla, hogy nem is fogsz semmit veszíteni! A fiú elkeseredett kiáltásban tört ki: – Istenem, segíts!

Az alakok elhallgattak, de továbbcipelték. Levente agyában viszont megszólalt az este olvasott ígerész, s idézni kezdte. Már odáig jutott, hogy: „Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet!” amikor az örök elengedték. Továbbra is gyűlölködve méregették, majd egyikük megszólalt:

– Most már fejezd be, ez nem segít rajtad. Te drogos vagy, rajtad már lehetetlen bárkinek is segíteni.

– Nem igaz! – kiáltott a fiú, s felrémlettek benne Dávid szavai. – Istennél minden lehetséges!

Már hajnalodott, amikor felriadt. Hirtelen felült az ágyban, s szemei a kezét fürkészték. De nem volt rajta semmi. Bilincs sem.

Legalábbis nem látszik. – gondolta elkeseredetten. – El kell mennem a gyülekezetbe. Segítség, Istenem, hogy el tudjak menni! – Imádkozott magában, majd elindult a fürdő irányába. A tükörbe nézve szinte hátrahőkölt meglepetésében. Szemei véresek és karikásak voltak, s egészen úgy nézett ki, mint aki hetek óta nem aludt. Órájára pillantott, de még mindig túl korán volt ahhoz, hogy elinduljon. Viszont maradni sem volt kedve. Gondolta, nem baj, ha korábban elindul, legalább biztosan megtalálja a gyülekezetet.

Lassan lépkedett, lába alatt ropogott a friss hó. Pár utcával arrébb már meg is találta, amit keresett. Meglepődött, hogy csupán fél óra kellett, hogy odaérjen. Csigamódon araszolva. A

kis templom előtt már állt egy autó, az ajtó is nyitva volt, hát belépett. Közvetlen az ajtó felett állt egy kis felirat: Pünkösdi Gyülekezet, alatta pedig az összejöveteli alkalmak ideje. Még pont egy óra volt az imaóra kezdetéig. Kicsit habozott, hogy beljebb menjen-e, majd bátortalanul lépett egyet.

– Szia! – hallatszott egy fiatal férfi hangja, – nyugodtan gyere beljebb.

Levente belépett, s a hang forrását keresve körülnézett. Egy nagy teremben találta magát, ahol padok sorakoztak egymás mögött, s szemben egy szószék állt, egy pódium tetején. A hang gazdáját viszont nem látta sehol.

– Itt vagyok fönt a karzaton, mindjárt megyek – szólalt meg újra a férfi, majd elő is bukkant a lépcsőn. Odalépett a még mindig kabátban, tétován álldogáló fiúhoz.

– Szia, Berti vagyok – nyújtotta felé a kezét.

– Szia, én pedig Levente – mutatkozott be, miközben kezét fogtak. – Azt hiszem kicsit korán jöttem.

– Az sose baj. Nem lehet Istenhez elég korán jönni. Te most vagy itt először, ugye?

– Igen.

– Nyugodtan vedd le a kabátodat, ott vannak a fogasok – mutatott a férfi egy kisebb előterem felé, majd a kabát levétele után beszélgetni kezdtek.

EXIT – IFJÚSÁGI OLDALAK

Kadarkút?!

Az Országos Ifjúsági Munkacsoport ifjúságlátogató programjaként október 31–november 1. között Kadarkútra látogatott, ahol a fiatalokkal való találkozás mellett a jövő évi feladatokat is számba vették.

Exit: Mi a célja ezeknek az ifilátogatásoknak?

Kuna Tibor: Elsősorban az, hogy kapcsolatot teremtsünk a fiatalokkal, bepillantást nyerjünk az ifjúság életébe, körülményeibe, feladataiba, hogy jobban megismerjük egymást. Munkánk hangsúlyos pontjának érezzük, hogy feladataink megoldásakor, döntések előkészítésénél megismerjük és figyelembe vesszük a helyi ifik véleményét. Szerintem ezt támasztja alá, hogy két hónap alatt vagy egy-egy OIM-tag, vagy az egész csoport féltucat ifit látogatott meg.

Exit: A kadarkúti hétvégének azonban más céljai is voltak.

K. T.: Igen, ilyen volt például, hogy az OIM-tagok szorosabb baráti és munkatársi kapcsolatot alakítsanak ki, meghatározzuk szolgálati irányvonalunkat, cselekvési programot készítsünk. Természetesen fontosnak tartottuk az együttműködést és a közös bibliatanulmányozást.

Exit: Említetted a szolgálati irányvonalat, hogyan lehetne ezt röviden összefoglalni?

K. T.: Röviden elég nehéz, de a lényege az, hogy a keresztény élet fokmérőjének tartjuk a hit mellé párosított cselekedeteket. A mindennapok cselekedetei igazolják hitelesen az életünket. Ha csak nagy átéleéseink vannak, de nem cselekedszük Isten akaratát, ha nem segítünk, nem vagyunk szolgálatképesek, akkor fogyatékos keresztény életet élünk. A kereszténység ezen oldala olyan fontos, mint a szellemi fejlődés.

Exit: A jövő évi programokat illetően mindenkit leginkább az Ifi Napok érdekelnek. Mi várható?

K. T.: Az új OIM „hivatalba-lépésekor” az egyik fontos szándékunk volt, hogy az Ifi Napok kérdését a közösség fiataljainak igénye szerint rendezzük. Ennek a hétvégének a helyszín választása sem volt véletlen. Úgy gondoljuk, a fiataloknak szükségük van az összefogásra, a sorok rendezésére, és erre ideális helyszín Kadarkút. Természetesen ez sok változást hoz magával. Az egyik legfontosabb, hogy az ország összes ifijének szolgálatképességére és közreműködésére van szükség. Úgy gondolom, hogy igen jó és komplex tervünk van az Ifi

Napokkal kapcsolatban. Ennek része, hogy a sátrak mellett többszáz embernek lesz lehetősége házakban aludni, ezen túl pénzügyi segítséget kívánunk juttatni a távolról érkezők utazási költségeihez. Terveink között szerepel a kaposvári vasútállomás és a tábor közötti közvetlen buszjáratok indítása, és mindehhez szükséges szolgálószolgálat létrehozása.

Exit: Az időpontról lehet-e pontosat tudni?

K. T.: Sok mindent kell összehangolni, a gyerektábort, a Diákszigetet... Szóval az időpontra vonatkozóan még nem tudok pontos információt adni. Szeretném kifejezni köszönetemet a segítőkész együttműködésért a kadarkúti ifjúságnak és személy szerint Kincses József testvérnek.

Szembeszél(gető) • Gulyás Melinda

%Újra karácsony van. Azt hiszem, nincs olyan keresztény fiatal, akinek eszébe ne jutna ilyenkor az a betlehemi éjszaka: a kis Jézus, Mária, József a poros istállóban, azután az örömhírt hirdető angyalok és a boldog pásztorok, akiknek oly régi vágya kezdett valóra válni akkor. Igen, 2000 évvel ezelőtt az istenfélő zsidó férfiak és nők mindennél jobban várták a Messiás eljövételét. Nagyon fontos volt nekik Isten ígérete. Vajon mi, a 20. századi hívő fiatalok hogyan állunk ezzel a kérdéssel? Komolyan vesszük az Úr ígéreteit? Szeretjük Jézust? Övé az egész szívünk? És főként: várjuk az Ő visszajövetelét? Várjuk a Messiást? Ehavi Szembeszél(gető)nknek ez a témája. Őt fiatalokkal beszélgettem, s igyekeztünk őszinték lenni magunkhoz. Olvasd végig a következő riportot, s ha van bátorságod, légy őszinte te is önmagadhoz. A nagy kérdés tehát: Várják-e a mai fiatalok Jézust?

T: Először azt kellene talán tisztázni, mit is jelent Jézust várni. Várni, hogy jöjjön és cselekedjen az életemben, vagy visszavárni Őt? Ha őszinte akarok lenni, be kell vallanom, hogy én az utóbbi módon nem igazán várom. Általában inkább arra koncentrálok, hogy itt a földön minél jobban tudjam Őt szolgálni, és erejét közvetíteni. Nem gondolok túl sokszor arra, hogy eljön és elvisz magával.

R: Mit gondolsz, rendjén van ez így?

T: Nem tudom, nem vagyok biztos benne, hogy igen. Szerintem ma általánosan jellemző, hogy mi, fiatalok nem Jézus eljövételére helyezük a hangsúlyt, hanem arra, hogy mit csinálunk itt a földön. Minél hitelesebb tanúk, Szent Szellemmel felruházott keresztények akarunk lenni. Az pedig valahogy mindenkinek természetes, hogy amikor Jézus visszajön, elmegyünk, és kész.

K: Én például csak akkor várom Őt igazán vissza, amikor valami bajom van. Amikor nagyon elegendem van a földi életből.

R: Hogyan lehet egyáltalán várni Jézust?

A: Én nagyon fontosnak tartom, hogy amikor visszajön az Úr, munkában találjon. Régebben tartottam attól, hogy vajon mit is mondhatnék majd akkor Neki, s hogy elégedett lesz-e velem. Ma már tudom, ha azt teszem, amit Ő vár tőlem, nincs mitől félnem.

S: Meg kell osztanunk az örömhírt az emberekkel. Korábbi véleményemmel szemben ma már nem vagyok biztos benne, hogy akár csak 10 évnek is el kellene telnie, amíg Ő megjelenik. Nagyon rövid az idő, s én a sok felesleges dolog helyett a körülöttem lévő, még meg nem tért emberekkel akarok ezalatt foglalkozni, hirdetni akarom nekik az evangéliumot.

T: Szerintem jó néhány fiatal teszi ezt, s közülük sokan mégsem várják vissza Jézust. Én például igyekszem elhagyni a bűneimet, tisztán tartani az életemet, s szolgálni Őt minden erőmmel. Ha ez már várásnak számít, hát akkor én is várom Őt. De vajon a szolgálata, az evangélium hirdetése egyenlő-e a várakozással? Ha én minden embert meg akarok nyerni az Úrnak, úgy hiszem, ettől még nem biztos, hogy várom Jézust.

R: Én nemcsak arra gondolok, hogy gyakorlati tetteinkkel várjuk-e mi, fiatalok az Urat, hanem, hogy mi van a szívünk mélyén. Ha egy rég nem látott barátod látogatása közeleg,

bizonyára már hetekkel előtte másra sem tudsz gondolni, mint hogy mikor lesz már itt. Jézust vajon várjuk-e ennyire?

K: Szerintem, ha most megérkezne az Úr, sok keresztény inkább szomorú lenne, mint boldog.

Sz: Hát éppen ez az! Pedig nagy örömmel kellene várni Őt. Egyszer egy könyvben olvastam, hogy annak idején a tanítványok mennyire várták vissza Jézust. Minden utcasarkon szétnéztek, minden dombtetőről szétekintettek, s amikor egy hitetlen megkérdezte tőlük, miért teszik ezt, egyszerűen csak ennyit feleltek: „Jézus azt mondta, hogy visszajön, és mi várjuk!” Ezt folyamatosan tették, s én valahogy ilyennek látom az igazi várakozást. Szolgálnunk kell, ez természetes, így van megírva. A várakozás azonban azt jelenti, hogy szeretnénk elmenni, s végre ott lenni vele együtt.

R: Vajon mi lehet az oka annak, hogy a fiatalokat mindez nem foglalkoztatja igazán?

Sz: Egyrészt, talán abban keresendő a magyarázat, hogy az utóbbi idők prédikációiban nem kapott hangsúlyt e téma. A pásztorok nem magyarázták el, mit jelent visszavárni Jézust, így aztán a hívők nem is tudnak túl sokat arról, hogy mennyivel jobb lesz odaát. Jól megvannak itt a földön, élni szeretnének.

K: Ez különösen igaz a fiatalokra, akiknek még megvalósítandó álmaik, céljaik, terveik vannak. Értékrendjünkben gyakran ezek kerülnek előre.

S: A világ nekünk, fiataloknak ma ezt diktálja: törtessünk, hogy legyen házunk, családjunk, férjünk, feleségünk, autóunk, pénzünk stb., érezzük jól magunkat ebben az életben.

Valószínűleg nem ismerjük még Jézust eléggé ahhoz, hogy belebolonduljunk, és alig várjuk, hogy meglássuk arcát.

K: Az egyik barátnóm, miközben boldog jegyességben volt, ezt mondta nekem: bár nagyon fontos neki a vőlegénye, ha Jézus most visszajönne, nem érdekelné már a házasság, csak rohanna Hozzá. Azt gondoltam magamban, ilyen nincs. Annyira ragaszkodott Jézushoz, annyira várta, és úgy tudta szeretni Őt, hogy ilyen nagy értékről is le tudott volna mondani, ez sokunknak feladná a leckét.

R: Milyen földi értékek állnak annak útjában, hogy a mai keresztény fiatalság szívéből vágyakozzon az Úrhoz?

K: Például: az öltözködés, a pénz, hol voltál, milyen helyekre jársz, milyen a farmered, milyen a számítógéped.

Sz: Vagyis maga az élet. Szerintem ez az egy szó nagyon sok mindent magában foglal. Érték az is, hogy a másikinál jobb legyen, kitűnjek, s valamivel értékesebbnek látszódjak, mint a másik. Sajnos, magamon is tapasztaltam már ilyesmit.

K: Azt gondolom, több istenfélelemre lenne szükség. Ezen persze nem azt értem, hogy rettegnünk kellene, mi lesz velünk, ha Ő visszajön és megítél, hanem olyasfajta istenfélelem kell, ami segít másokat szeretni, szent életet élni és várni Őt. Azért várni, mert komolyan vesszük és féljük Őt.

R: Mit tudnátok mondani azoknak a fiataloknak, akikben kellemetlen érzéseket kelt a gondolat, hogy Jézus talán már holnap visszajön?

T: Azt hiszem, Jézust csak akkor tudjuk nyugodt szívvel várni, ha üdvbizonyosságunk van. Korábban, ha az elragadtatást vagy akár csak az utolsó idők témáját szóba hozta valaki, nagyon rosszul éreztem magam. Ma már az üdvösség sisakjával a fejemen, tudva, hogy üdvösségem van, nem félek, történjék bármi. Erre a bizonyosságra kell törekedni.

R: S amennyiben valaki sajnálja mindazt, amit itt kell hagynia?

T: Ne sajnálja! Sokkal jobb vár minket odaát. Érdemes már itt e földön az Istennek onnan felülről való jutalmáért futni! Ez mindent megér. Azt tudnám tanácsolni az ilyen fiataloknak, hogy az odafennvalókkal törődjenek a földiek helyett! Szánják oda magukat. Mi itt a földön csak jövevények, vándorok vagyunk, ha azonban valaki úgy tekint erre a földre, mint saját hazájára, akkor el van veszve. A vándor jól tudja, hogy bár most itt van, tovább fog menni innen. Ilyen szívvel nem nehéz itthagyni a földi dolgokat.

K: A kérdés az, hogy hová rendezkedünk be.

S: Hiszen a mennyben épül a házunk, ott lesz az örök lakhelyünk.

A: Bár most ebben a világban kell élnünk, az itteni elvárásoknak megfelelően, mégis az igazi hazánkra kell koncentrálnunk.

R: De mégis, mit tehet egy fiatal, ha nem hozza lázba az Úr eljövetelének kérdése, viszont szeretne megváltozni, máshogy érezni? Mit tudnátok tanácsolni azoknak, akik ilyen helyzetben vannak?

K: Mindenekelőtt kívánják az Istennel való kapcsolatot, és szeressenek Bibliát olvasni. Ha nem tapasztalják meg már itt e földön, hogy milyen jó is ez, akkor miért vágnák az Ő visszajövetelét? Akarjanak olyanok lenni, mint Dávid, aki úgy várta az Urat, mint az örök a reggelt, és annyira kíváncsított utána, mint a szarvas a vízforrás után.

S: Én úgy látom, hogy ha valaki belenéz az Ige tükrébe, Jézus megmutatja neki, mi a jó és mi nem. Többé nem lesz kérdés számára, hogy pl. túl fontossá vált-e az életében a pénz vagy sem, vagy hogy a férjhez menés túlzott mértékben foglalkoztatja-e, mert az Úr világosságot ad mindebben. Ha tehát változni akarnak ezek a fiatalok, menjenek Istenhez és kérdezzék meg a véleményét szívügyeikről vagy életük bármely területéről. Bár az ember hajlamos a feddésel szemben kifogásokat találni, ha őszinték magukhoz, az Ige, a Szent Szellem és a saját lelkiismeretük helyre fogja igazítani őket.

T: Biztatnék mindenkit, aki szeretné jobban szeretni és várni Jézust, de tart a változástól, hogy ne féljen kilépni, megújulni. Attól se féljenek, hogy mit szól majd a társaságuk, ha megváltozik a gondolkodásmódjuk, és az Úrral való közösség, az Ő visszajövele lesz legfontosabb számukra! Tüzesedjenek át bátran Isten szeretetétől, mert ez minden más egyéb dolognál sokszorososan többet ér!

R: Köszönöm a beszélgetést!

Bemutakozik a péceli ifi • *Bagyinszky Judit*

A békési ifi bemutatkozása után nem is tudom, hogyan tudnánk röviden és szépen megfogalmazni a mondanivalónkat. Ehhez egy kicsit művésznak kell lenni. Tehát kicsit hosszabban és nem is annyira festőien:

Örülünk a lehetőségnek, hogy bemutatkozzunk, talán ezzel is közelebb kerülhetünk hozzátok, vagyis az ország többi fiataljához.

Talán eddig másképp láttatok bennünket...

Három olyan véleményt, bemutatkozást olvashattok, amelyek különböző szemszögből láttatják az ifit. Következzen tehát az „öspünkösdi”, a „kívülről jött” és a presbiter véleménye, bemutatkozása:

A „tősgyökeres”

Az utóbbi években hosszú vajúdáson mentünk keresztül. Miután Prekopa Zoltán lemondott a fiatalok pásztoralásáról, vezető nélkül maradtunk.

Mivel az Úrtól kapott látás alapján szerettünk volna új pásztort kapni, vártunk. Teltek azonban a hetek, hónapok és valamilyen vezetésre mégis szükségünk volt, ezért létrejött az ifi-stáb, amely a különböző korosztályok képviselőiből állt össze, akik együtt igyekeztek szolgálni az átmeneti időszakban.

Azt azonban mindenki tudta: szükségünk van egy ifjúsági pásztorra!

Mikor 1997 őszén a vének elutaztak szokásos imahétvégéjükre, imádkoztak az ifiért is, melyre válaszul kaptak az Úrtól egy nevet, melyben teljes egyetértésre jutottak. Hazaérve megkérdezték az illetőt, mit gondol a szolgálat felől, s mint kiderült, az Úr már hozzá is szólt, tehát elvállalta. Így a Kármel-ifi vezetője Lettner Gábor lett. Kevés idő elteltével közelebről is megismertük egymást, s az ifi-alkalmak is összeszedettebbek lettek. Gábor mellett továbbra

is megmaradt a stáb, segítve munkáját.

Mivel ez a kérdés megoldódott, azóta igyekszünk a szellemi, lelki fejlődésre figyelni. Ezért szerveztük az imahetet, majd imahónapot, amelyeket szeretnénk megismételni, sőt továbblépni. Akár csak a gyülekezet, várjuk és készülünk az ébredésre, de tudjuk, hogy addig is aktívnak kell lennünk, hiszen ez folyamat, amiben már benne is vagyunk.

Az „outsider”

A péceli ifi nem csupán egy gyülekezet ifjúsága, hanem nagyon jó, összetartó társaság, akik barátokként is tartják a kapcsolatot.

Mindezek mellett azt hiszem, kicsit zárt közösség, az új tagoknak vagy távolabb lakóknak nehezebb beilleszkedniük, de nem lehetetlen!

Ezt úgy írom, mint olyan, aki „kívülről” került be, de végül is sikerült beilleszkednem (némi erőfeszítés árán). Ehhez tudatosan el kellett döntenem, hogy én ide akarok tartozni, tehát kitartóan eljártam az alkalmakra, és kerestem a barátságokat.

A tagok nagy része hívő szülők gyereke, akik régóta ismerik egymást, ezért nehezebb nyitniuk mások felé, de ez a jellemző az utóbbi 1–2 évben szerintem sokat halványult, mint ahogy pozitív változás történt más területeken is.

Amióta újra vezetője van az ifinek, látható a szellemi, lelki fejlődés: mi is szeretnénk részt venni a gyülekezetben zajló folyamatokban, egyre többen akarják (és élük át) a változást, az ébredést.

A presbiter

Vannak akadályok, amik miatt néha elkeseredünk, mert úgy látjuk, hogy nem is teszünk eleget, vagy ha igen, láthatatlan falakba ütközünk, de mindezek mellett láttunk olyan csodákat is fiatalok életében, megtéréseket, szabadulásokat, jellemváltozásokat, amik kétségkívül az Úr munkái. Ezek és Isten ígéretei adnak bátorságot arra, hogy nekimenjünk ezeknek a falaknak, és kérjünk Istentől nagy és megfoghatatlan dolgokat, amiket eddig nem láttunk.

És egy üzenet mindenkinek: szeretünk benneteket, szeretnénk, ha elfogadnátok ezt...

Gondolkod(tat)ó • Kincses Ildikó

Általános munkanap nem sokkal a munkaidő lejáta után. Tülkölő autók a piros lámpánál. Tömeg. Idegesen toporgó gyalogosok a járdaszíjgeten a zöldre várva. Körülöttünk emberek suhannak el leszegett fejjel vagy tompán, bambulva, üres tekintettel néznek maguk elé a semmibe. Feszültség és közöny vibrál a levegőben. Komor, mosolytalan arcok. Káosz és céltalanság. Mindenkiről fásultság és fáradtság látszik. Sehol egy boldogságtól csillogó szempár.

Családanya rohan munka után az oviból a marketbe, maga után vonszolva álmos, fáradt kisgyermekét. Bevásárlás után irány haza, hiszen várja otthon a halom mosni- és vasalnivaló. „Elfoglalt” üzletemberek kiabálnak mobiltelefonjaikba, megpróbálva túlharsogni az utca zaját. Esti programjukból természetesen ma sem hiányozhat a család által már jól ismert „üzleti vacsorának” álcázott randevú.

Mindenki rohan. Mindenki siet. Mindenki ideges és türelmetlen. Leszámítva az utca sarkán kolduló nyomorék férfit.

Megy a hajtás a munkaidőben, és azon túl is. Alattomos áskálódás folyik azért, hogy feljebb kerülhessünk a ranglétrán. Hiszen kell a pénz az új ruhára, kozmetikusra, fodrászra, új autóra, a bútort is le kellene cserélni valamiből. Annyi mindent kellene tenni! És az idő? Kifolyik az ujjaink közül. Határidő? Már tegnap is késő lett volna!

Emberek... Rohannak, idegesek, semmire nincs idejük...

Kedves keresztények! Vajon mi milyen emberek vagyunk? Vajon minket is magával sodor a

tömeg? Vajon hány olyan keresztény otthon van, ahová bármikor belépve olyan érzésünk támad, hogy ez a hely a „békesség szigete”? Vajon elmondhatjuk-e magunkról, hogy mi nem evilági kincsek gyűjtögetésével töltjük életünket, hanem az „odafelvalókkal” törődünk? Vajon van-e időnk egymásra, szeretteinkre? Vajon van-e időnk szeretni? Van-e időnk vacsora után körülülni az asztalt és egy jót beszélgetni? Vagy mára ez már nem más, mint egy szép álom? Álljunk meg, és nézzünk most magunkba! Lássuk be végre, hogy a szeretet az egyetlen olyan érték, ami semmi mással nem pótolható! Ne engedjük, hogy a mindennapi hajtás és küszködés kiölje szívünkéből a szeretetet! Mindannyiunknak szüksége van a szeretetre, sokkal jobban, mint bármi másra! Törekedjünk arra, hogy ebben az elhidegült világban – ahol kint fagy van és fúj a szél – a mi otthonainkban és életünkben a pattogó „szeretettűz” melege olvassza fel a „fagyásnak indult” érzelmeket.

Köszönet

minden ifinek, aki segítette munkánkat az Ifimunkás Szeminárium megszervezésekor azzal, hogy határidőn belül visszaküldte a jelentkezését: Békéscsaba, Hajdúsámson, Kadarkút, Komló, Miskolc, Pécs
OIM

Kedveseim,

kik olvassátok az EXIT Ifjúsági oldalakat, már negyedszer találkozunk. Ahogy válogattam az anyagot ebbe a néhány oldalba, elgondolkoztam azon, vajon Ti mit szeretnétek olvasni, Nektek hogy tetszik, mit szóltok hozzánk. Jó lenne megtudni. Épp ezért felhívást intézek Hozzátok: Írjatok! Írjátok le, mi a véleményetek e néhány oldalról! Nektek írjuk, szeretnénk, ha tetszene. Várunk mindenféle véleményt, javaslatot, észrevételt. Olvasói leveletek akár meg is jelenhet a lap hasábjain. Várjuk válaszotokat.
Cím: EXIT Ifjúsági Oldalak, 1143 Bp. Gizella u. 37.
A szerkesztő.
A jó kommunikáció mindig kétoldalú!

Kedves Leendő Költők, Írók!

Egy új irodalmi rovatot indítunk útjára, melyet Ti tehettek sikeressé és gazdaggá. Főleg verseket, rövid prózákat, egy-két mondatos bölcsességeket szeretnénk megjelentetni. HA szeretnéd, hogy mások is olvassák műveidet, kérlek, küldd el az alábbi címre, s mi közöljük. Lehet névvel, név nélkül, költői álnévvel.
Írjatok: EXIT Ifjúsági Oldalak (Castro) 1143 Bp. Gizella u. 37.
Nos, egy kis ízelítő. Milyen is ez a rovat?
*„Egyetlen pillantásod felnyithat engem,
bár bezárkóztam magamba ökölboszorított kézként:
ahogy a tavasz titokzatosan és gyöngéden
kinyitja az első rózsákat, úgy tárod fel a lelkem szirmait.”* (e.e.cummings)

„ÉS MÉGSEM SZABAD MEGÁLLNOM (részlet)
Ráuntam önmagamra...
Sok fals, fanyar mosolygás,

gyakran megjátszott, szürke pózok,
félszeg okoskodások garmadája,
tettetett, álszent nyugalom,
rosszul leplezett bűnök,
félíg-fékezett indulatok,
csüggedve-nagyot-akarások
s akarva sok szánandó csüggedés...!
– Ez vagyok én.
Én más szerettem volna lenni,
de vágyaim hajótörést szenvedtek
a tettek tengerén.
Most – korccsá satnyult önmagamra
Ráuntam. Rá, halálisan!” (G. S.)

„Nem elég lenni – válni kell valamivé.” (Paul Klee)

Segítség! Megfulladok!

Kedves Testvérem!

„...már 11 éve vagyunk hívők a férjemmel, az utóbbi 2 év igen nehéz számunkra. Úgy érzem, a levegőben csapkodok. Egy nap háromszor is elterítenek a gondok, rosszra rossz jön. Mintha Isten elfelejtkezett volna rólunk. Nincs imameghallgatásom. Szomorú vagyok. Tompán telnek a napjaim, megpróbálok Jézusra nézni a körülmények közül, de nincs változás. Ami tőlem telt, mindent megpróbáltam, nem megy. Sokszor úgy érzem, feladom...

Ibolya

Kedves Ibolya!

Köszönöm az őszinte leveledet és bizalmadat.

Ne add fel az életet! Zsid 10,35 Ne veszítsd el a reményt! Te átadtad az életed Krisztusnak, az Övé vagy. Ézs 49,15. Az Atya soha nem feledkezik el rólad. Mt 10,29–31. Semmi nem történhet veled az Ő tudta nélkül. Ő vigyáz rád, gondoskodik rólad. Isten a te várad, oltalmad, menedéked. Ő akar neked segíteni és válaszolni. Ne csüggedj el, hanem bízz Istenben, bármi is történik.

„Miért csüggedsz el én lelkem és miért nyugtalankodol bennem? Bízzál az Istenben, mert még hálát adok én neki, az én szabadítómnak és Istenemnek.” Zsolt 43,5

A keresztény élet nem mindig könnyű, sokszor kell próbákon és nehézségeken keresztülmenni. De ennek célja van. Az a célja, hogy megerősödve gyere ki belőle, hogy eljuss a keresztény nagykorúságra. Róm 3,1–5. A próbatétel reménységet szül, a reménység pedig nem szégyenít meg.

Dávid király azt mondta, hogy megkereste az Urat, imádkozott, s az Úr meghallgatta, és minden félelméből kimentette. Keresd az Urat, keresd az Ő akaratát! Azt mondja az Ige: „Akik Őrá néznek, azok felvidulnak és arcuk el nem pirul. Az Úr szemei az igazakon vannak és az Ő fülei azoknak kiáltásán.” (Zsolt 34)

Isten szava igaz, és amit Ő megígért, az úgy is van.

Az Atya szeret téged, fontos vagy neki, drága kincs. Izzigul érted, hogy soha ne add fel!

Testvéri szeretettel: *Kasza Maca*

Ui.: Továbbra is várom leveleiteket. Írjatok a szerkesztőség címére, „Segítség! Megfulladok!” jeligére!

HÍREK!

- Megszületett az OIM döntése (1998. október 31.): 1999-ben az Országos Ifi Napokat ismét Kadarkúton rendezik meg. Az időpontról és a további részletekről még folynak a tárgyalások.
- A Pütkösdői Teológiai Főiskolán ismét tantervbe iktatták a gyülekezeti gyakorlatot. A negyedéves hallgatók egész január hónapban az ország egy-egy meghatározott gyülekezetében fognak szolgálni.
- A debreceni Élet Gyülekezet december 20-án jótékonysági koncertet rendez a leukémiás gyermekek megsegítésére.

Kedves Mindenki! • *Larisza*

Ismét sok üzenetet kaptunk, aminek csak örülni tudok. Tulajdonképpen nem is szeretnék belekontárkodni a rovatba, de azért elmondom, hogy ha bármikor, bárkinek lenne kürtölnivalója, az a következő címre írjon:
EXIT Ifjúsági Oldalak 1143 Budapest, Gizella u. 37.
A borítékra ne felejtsetd el ráírni, hogy „Kürtölő”.
...Tudjátok: írásra fel!

JÁTÉK!

Az Élő Víz 1998/3-as számában az EXIT Ifjúsági Oldalak vezércikkében (BF-esek kérdezték) kit kérdezték a BF-esek? A helyes választ beküldők között ajándékot sorsolunk ki!

ÜZENETEK

- Nati! A bulit beszéljük meg! Hugi.
- Gyuri, jössz egy pizzával!
- Matávos Lajosnak üzenem, hogy meg kellene oldani a levelezést. Ja, és írd egy cikket!
- Kedves Kereszty Gábor! Megkaptam a leveled, de válaszolni sajnos nem tudok... A verset pedig nem tudta beolvasni a gép. U.i.: Még kapsz tőlem egy kazettát.
- Szia, Előd! Van egy jegyem a Nemzetibe (színházba). Nem jössz el? Tibi
- Kedves K. Noémi! Ne felejtsetd el, hogy fél kilenckor találkozunk a Lánchídnál.
- A Napsugár Tábor szervezőinek üzenem, hogy levelezési címem: Cegléd 2700 Borona u. 11. K.K.
- Kedves Kedvenc! A kakaót általában cukorral iszom. A sót kihagyhatod legközelebb! Mabik
- A szegedi Sion Gyülekezetnek Boldog Karácsonyt kívánok! Köszönet a Töletek kapott jóért és a Nálatok nyert felüdüléséért. MS
- Hedvigó! Áldott Karácsonyt! Imádkozom érted! (Husband) Maca
- Sok havat és jeges Dunát kívánok a szigetszentmiklósi ifjúságnak. Anita
- Levente, tartom a szavam!
- Áldott karácsonyt és eredményekben gazdag, boldog újesztendőt kívánok a tamási gyülekezetnek és ifjúságnak. Attis
- Kadarkúti ifi! Akkor is ti vagytok a legjobbak! N.A.K.
- Farkas házaspár! A Farkasok is szülhetnek bárányokat! Boldog karácsonyt! „a keresztanya”
- N.A.E.! Mivel Te úgyis mindig elolvasod ezt a rovatot, küldök neked üzenetet: lásd köv. szám. Anonymus

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Bemutkozás • Kiss László

Hajdúsámsonban fogantattam. Kilenc hónapos hosszú vajúdas után 1998. október 23-án születtem meg, Budapesten. Sokan bábáskodtak fölöttem, akiknek ezúton is köszönöm a sok-sok segítséget, amellyel elhalmoztak. Köszönet mindazoknak, akik hittek bennem, akik várták, hogy egyszer a szemeikkel is megláthatnak, és a kezeikben tarthatnak.

Arra születtem, hogy segítsek. Segítsek azoknak, akik szeretnék felfrissíteni az istentiszteleti alkalmakat, és azoknak, akik gyermekekkel foglalkoznak, hogy a gyermek istentiszteletek frissebbek és változatosabbak legyenek. Szeretnék segítséget nyújtani az evangelizációs szolgálatokban is.

Céлом, hogy bevonjam a szolgálatba a tiniket és a fiatalokat. Nagyon szeretem ezt a korosztályt, mert lendületesek, és tele vannak energiával. Alkotóim a gyülekezeti szolgálatban résztvevő vezetőknek szántak.

Mielőtt elkészültem, szüleim kipróbálták. Kíváncsiak voltak, hogy mire mennek velem, és milyen követelményeknek tudok megfelelni. Két és fél évig kísérleteztek. Rengeteg programban vettem részt. Sátormissziók esti- és gyermekprogramjait színesítettem. Részt vettem istentiszteleteken, gyermek-bibliaórákon és evangélizációkon. Jól éreztem magam a karácsonyi jótékonyági gyermekprogramokon is.

Milyen udvariatlan vagyok, csak beszélek, *csak* beszélek és elfelejtettem bemutatkozni. PANTOMIME-nak hívnak. A szüleim a Kreatív Színpad Pantomim Műhely és a Moment Pantomim Csoport. Az Alföld Televízió vett fel Debrecenben, egy színházteremben. A zenei anyagot Pintér Béla készítette.

Videokazettámon 13 pantomim illetve színdarab található. A felvétel három kamerával készült, hogy minden mozdulat pontosan követhető legyen. A zenei kíséret egy audiokazettán külön is megtalálható, hogy a jelenetek begyakorlásánál és a fellépések során is tudjátok használni. Ennek segítségével zörgés- és vágásmentes, kiváló minőségű zenére léphettek fel. Ezek a dalok önmagukban is élvezhetők.

A begyakorláshoz ráadásként készült egy kis segítő füzet is. Ez a videokazetta tartozéka, és sok hasznos tanáccsal szolgál, különösen a kezdőknek.

Jeleneteimet 1–5 fő játssza. A darabok nagyrésze, kb. két óra gyakorlással betanulható. Néhányan már megismerkedtek velem. Egy baptista pantomim csoport vezetőjének véleménye: „A jelenetek és a hozzájuk tartozó zene is nagyon jó.” Egy szabadkeresztény pantomim csoport vezetője mondta: „Évek óta vártunk ilyen anyagra. Három jelenetet már elkezdtünk betanulni.”

Ha megnyertem a tetszéséteket, akkor keressetek meg! Mindössze 3200 Ft-ba kerülök. Megtalálhattok a keresztény könyvesboltokban, a regionális ifjúsági találkozókön és a következő címen:

Kiss László a Pünkösdi Teológiai Főiskola hallgatója.

1183 Budapest Gyömrői út 89. (Pünkösdi Teológiai Főiskola) Tel.: 06-1-294-1358, 06-52-460-132

PANTOMIME

Tamási • Polgár Lea

Augusztusban bemeztési ünnepély volt Tamásiban. Hat fehér ruhás testvér tett bizonyosságot hitéről. Az igehirdetés szolgálatát Durkó Albert testvér látta el. Az alkalmon sok érdeklődő is részt vett. Közülük többen könnyes szemmel távoztak. Isten áldása növelje bennük az elvetett

igemagot, és adjon nekünk több hasonló ünnepet.

Vezérfonal • Bérczes Lajos

Ezt az igeolvasó-vezérfonalat legnagyobb leányom, Csilla kapta akkor még udvarlójától, ifj. Fábrián Attilától. (Fiatalok! Nem rossz ajándék.) Ő édesanyjától, Erzsébettől kapta, azzal a megjegyzéssel adta tovább, hogy évek óta használja ezt az egész család, köztük Attila, elnök testvérünk is. Többéves használat után, egy szilveszteri alkalmon közreadtuk a budapesti AGAPÉ gyülekezetben. Ma is sokan olvassuk együtt ennek alapján a Bibliát.

Az általuk is használt kopott, fénymásolt vezérfonalat Nagy Kornél testvérünk és felesége Katalin vitte számítógépre. Azért tesszük most közzé, mert szeretnénk, hogy a rendszeres igeolvasás áldásában minél többen részesüljünk. Néhány hasznos tanács: Ha a lapokat a szaggatott vonalak mentén elvágjuk, félbehajtva néhány öltéssel összefűzhető kis könyvecskét kapunk. Napi négy igehelyet olvasva, évenként végigolvashatjuk az egész Bibliát. (Sokan ezt gyakoroljuk.) Ha ez nagyon megterhelő lenne, olvassátok az egyik évben a páros oldalon lévő részeket, a következő évben pedig a páratlan oldalakon lévőket. Az egyes igehelyeknél, a től-ig tartományok jelölésekor, az igeversek előtt rövid, a részek előtt pedig hosszabb kötőjelet használtunk.

{k1998605}

{k1998606}

{k1998607}

{k1998608}

{k1998609}

{k1998610}

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány hívó novella pályázatának eredménye • Kovács Zoltán

A pályázatra csak három novella érkezett, ami sajnálatosan kevés. Kettőt díjazott a bíráló bizottság (Hegedűs Ildikó, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán):

I. díj (5000 Ft): Mit veszíthetsz? (Albert Melinda, Isaszeg)

III. díj (2000 Ft): Végleg elkésve? (Németh Asztrid és Volek Zsuzsanna, Inota)

Díjnyertes testvéreinknek gratulálunk. Őket és az Élő Víz olvasóit is biztatjuk, hogy írásainkkal is szolgáljuk Urunkat. Ismeretes, hogy a szó elszáll, az írás megmarad. A leírt bizonyosság vagy igemagyarázat még évtizedek múlva is lelkeket menthet. Ne hagyjátok ki ezt a nagyszerű lehetőséget!

KARÁCSONYI IMÁDSÁG • Ismeretlen szerző után németből fordította: Túrmezei Erzsébet

%%Drága Jézusom, énekkel áldlak.
Téged magasztallak, téged imádlak.
Hadd szeresselek, hadd szolgáljalak,
soha semmivel meg ne bántsalak!
Vezérelj szüntelen!
Maradj velem!%%

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Hegedűs Ildikó, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Weigert Emese

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Béke van

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.

Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábrián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1000

Ft + postaköltség

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1998601}

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1998602}

VÍZSZINTES: 20. Lesotho autójele. 21. Noé dédunokája (*IMóz*). 22. „A ... megfogánván, bünt szül” (*Jak*). 23. Innen máshova. 24. A. T. Z. 26. Konyhakerti növény. 28. Izsák felesége (*IMóz*). 29. Az einsteinium és az oxigén vegyjele. 30. Hajlandó. 32. Macedóniai autójel. 33. Trinitro-toluol robbanóanyag, rövid. 35. Morzejel. 36. Érzékszerv. 37. Ilyen nézet is van. 39. Lombos növény. 40. Görög mitológiai madár. 42. Patás állat. 44. Garata, gégéje. 45. „A” lábbeli. 47. Hosszú a haja; ... ér. 49. Abija király anyja (*IKir*). 51. Azonos betűk. 53. „Hűséges Isten és nem ...; igaz és egyenes ő” (*5Móz*). 55. Főember, aki Nehémiással együtt megpecsételte a szövetséget (*Neh*). 57. Éjfél tart. 58. Államhatár szakasz! 60. Gád fia (*4Móz*). 61. E. E. M. 63. Svájci közigazgatási székhely. 64. A bodegában van! 65. Vas megyei község. 67. Ellaposít; ... tesz. 70. Pártfogás. 71. Haródi férfi, Dávid erős vitéze (*2Sám*). 73. Kerti munkát végez. 74. Város Észtországbán. 75. „A szél ..., ahová akar” (*Jn*). 77. Hajápoló eszközt. 78. Egyenes, mint a ... 80. Beethoven kétfelvonásos operája. 81. Lopás ellen védő. 83. „Viduljon a mező és minden, ami rajta van; örvend akkor ... minden fája is” (*Zsolt*). 85. Város, melynek lakóit nem üzték ki Izráel fiai (*Józs*). 86. Lakás. 87. Kaliber. 89. Egy közép-ázsiai vidékhez tartozó (népek, nyelvek). 91. Előzék hangzói. 92. Ominózus. 93. A bárium vegyjele. 94. Klorid páratlan betűi. 96. Csintalan, rakoncátlan. 98. A morfium származéka. 99. B. É. M. 100. Pest megyei város lakója. 102. A nitrogén és a kén vegyjele. 103. „Ha nyelvvel könyörgök, a lelkem könyörög, de ... gyümölcstelen” (*IKor*). 105. Zöldesbarna szín. 106. Meredély. 109. A rubin is ez. 110. Csapat. 112. ... est omen. 113. Borda. 114. K. H. I. 116. Betéti társaság. 119. Nem vesz ... róla; elengedi a füle mellett. 121. Pincsikutya. 123. Francia vulkanikus eredetű hegyorom a Hérault folyó mellett. 126. Azonban. 127. Ela thirsai házának gondviselője (*IKir*). 128. Az epizód vége! 129. Moáb város, mely megszegyenült (*Jer*). 131. Férfi fodrász. 134. Részben elintézi! 135. Csömör centruma! 136. Atyja annak a férfinak, akit Reczin és Pekah Júda királyává akart tenni (*Ézs*). 137. Vatikáni és panamai autójel. 139. Elnyomott, leigázott állapot. 141. Cselgáncs öltözék. 142. Kissé távolabbra. 143. Erszényes

medve. **145.** Ideghártya a szem belsejében. **147.** ... kumi; leányka, néked mondom, kelj föl (*Mk*). **149.** Haszontalan cifraság. **150.** Sugárban ömlött, spriccelt. **152.** A házinyúl fajták őse. **153.** Állóvíz. **155.** Filmforgatásnál dolgozik. **156.** Római 51-es. **157.** Kukoricalisztból készült ital. **158.** Vízinövény. **160.** „Az eszes tanácsokkal viselhetsz hadat ...” (*Péld*). **164.** Királyi szék. **165.** Az olajbogyóban található! **166.** Víztartály. **168.** Paradicsomszelet! **169.** Arra a helyre jegyez. **172.** Párosan hagyom! **173.** Az ácsceruza végei! **174.** Kőszikla a Rógel forrása mellett (*IKir*). **176.** ... hegye; Jeruzsálemtől egy napi járóföldre. (*ApCs*). **178.** Szolmizációs hang. **179.** ... baktériumok; csak oxigén jelenlétében tenyésznek. **180.** Körte alakú laboratóriumi edény. **183.** Buenos ...; Argentína fővárosa. **185.** A Kaukázus északi részén beszélt nyelv. **187.** Költői sóhaj. **189.** Római keresztyén nő (*Róm*). **190.** Irak határai! **191.** Szilárd test cseppfolyóssá válik. **193.** Pénzintézet, fordítva. **195.** Moábita helység (*5Móz*). **197.** Mesterfokozat küzdősportban. **198.** Házörző. **200.** Ilyen pince is van. **201.** É. A. Z. **202.** Lévítaváros Izsakhár területén (*IKrón*). **205.** Álomba merült. **208.** Adogat hangzói. **209.** Saját kezüleg, rövid. **210.** Örökzöld cserje, névelővel. **212.** Hegy, amelyen Abija szidalmazta Jeroboámot (*2Krón*). **214.** Motorbelső!

FÜGGŐLEGES: 2. „Emlékezzél meg azért honnét ... ki” (*Jel*). **3.** Duplán: a vizek városa. **4.** Termelőszövetkezet rövid. **5.** Alanyi igeragozási forma. **6.** Hal betűi keverve. **7.** Női név. **8.** Dal. **9.** Fél dollár! **10.** Erdei vad. **11.** Saját kezüleg, rövid. **12.** Kamionok nemzetközi jelzése. **13.** Mókus. **14.** Abigail első férje (*ISám*). **15.** Az ünnepély része! **16.** Ünnepélyes fogadalom. **17.** Kiárad páratlan betűi. **18.** Tangens rövid. **19.** Sém fia (*IKrón*). **25.** Visszaadsz! **29.** Káleb leszármazottja, Jéter apja (*IKrón*). **31.** Kávéalj. **33.** Stilét. **34.** Kemény fafajta. **36.** Hosszú ideig. **38.** Mona ...; Leonardo da Vinci festménye. **39.** „Az égbe megyek fel, az Isten csillagai ... helyezem ülőszékemet” (*Ézs*). **40.** Takar. **41.** X. I. H. **43.** Arab férfinév. **44.** Láta az eseményt. **46.** Szerb váltópénz. **47.** Albán folyó. **48.** Hegy, melytől északra temették el Józsuét (*Józs*). **50.** Hüvelyes növény, névelővel. **52.** Samaria jelképes neve (*Ez*). **54.** Izráel szálláshelye volt a pusztai vándorlás során (*4Móz*). **56.** Káleb fia (*IKrón*). **57.** Az áram teszi. **59.** Ábrahám unokája (*IMóz*). **61.** „Az élet több, hogynem az ...” (*Lk*). **62.** Mérári leszármazottja, Abdi atyja (*IKrón*). **64.** Község Szeged mellett. **66.** Othniél felesége (*Józs*). **68.** Éppen hogy. **69.** Helység, ahol Jórám király megverte az edomitákat (*2Kir*). **70.** Elmaradás. **72.** „A” princípium. **73.** „Azért a te áldásoddal ... meg a te szolgáltnak háza mindörökké” (*2Sám*). **76.** Hatalmában tartó. **77.** Épület tagoló szerkezeten. **79.** Határátkelőhelyünk. **82.** Város Júda déli részén (*Józs*). **84.** „Kicsoda köztetek bölcs és okos? Mutassa meg az ... életéből az ő cselekedeteit” (*Jak*). **86.** Légköri nedvesség. **88.** Szörnyűség. **90.** A borítékban van! **92.** Sör angolul. **93.** A Lélek gyümölcse (*Gal*). **95.** Almafajta. **97.** Trombitahang. **98.** Hazám határai! **99.** Eláztat. **101.** Hiba, fordítva. **104.** Fegyvert használ. **105.** Mély öntudatlansági állapot. **107.** Indulatszó. **108.** Ehető sáska fajta (*3Móz*). **111.** Származását tekintve Dániel is ez volt (*Dán*). **112.** Sürgetés. **115.** Kánaán földjére küldött tizenkét kém egyike (*4Móz*). **116.** Igekötő. **117.** Dekalógus. **118.** Sámuel próféta őse (*ISám*). **120.** Szűrővel, ülepítéssel tisztító. **122.** Beérsebai kút (*IMóz*). **124.** Decibel. **125.** ...-Haréset; moábita város (*2Kir*). **129.** Női név, becézve. **130.** A zsidó naptár 11. hónapja (*Zak*). **132.** Garázs rövid. **133.** Rakéta orrgörbéje. **136.** Ókori római hármassfogat. **137.** Az egyik izraeli kém atyja (*4Móz*). **138.** Részletes. **140.** Női név. **142.** Bolgár férfinév. **143.** Kapaszkodó növényi hajtás. **144.** Pozitív elektród. **146.** Malagához közeli spanyol város. **148.** Patak, az Akaba-öbölnél (*Ám*). **151.** Tengerhajózási társaság. **154.** Zerubábel fia (*IKrón*). **156.** Gépkocstípus. **159.** Faragatlan, mogorva. **161.** Lévita város Manasséban (*IKrón*). **162.** Személyéről. **163.** Ziza (simeoni főember) atyja (*IKrón*). **166.** „Aki szereti a ... és az olajat, nem lesz gazdag” (*Péld*). **167.** Midián királya (*Bír*). **170.** „Az igazmondó ... megáll mind örökké” (*Péld*). **171.** Sólyomféle. **174.** Midián fejedelem, akit Gedeon megölt (*Zsolt*). **175.** Ital. **176.** „Reád támaszkodom születésem ...” (*Zsolt*). **177.** Szükséges. **179.** Vagyis. **181.** Ismer. **182.** ...-Tin-Tin; nyomozó kutya. **184.** Skandináv nép. **186.** Kígyó angolul. **188.** Káleb unokája (*IKrón*).

190. Izráeli bíró volt (*Bír*). 192. ... háza; menhely. 194. Ezékiás király emlékirója (*Ézs*). 196. „Megvetettél minket; megharagudtál ... felettébb” (*JSir*). 198. Ráció. 199. „Nem jó a ... kenyérét elvenni, és az ebeknek vetni” (*Mk*). 202. Edz betűi keverve. 203. B. F. N. 204. Rábatyúti része! 205. Osztrák és egyiptomi autójel. 206. Páros szerzők! 207. Mely személyé? 210. Határozott névelő. 211. Ablakkeret! 212. Kétes! 213. Bal kézzel játszandó, zenei röv.

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k1998603}

VÍZSZINTES: 1. „... és az emberektől elhagyott volt, fájdalom férfai és betegség ismerője” (*Ézs* 53). 4. „És aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az ... együtt örvendezzen” (*Jn* 4). 5. Etiópiai (szerecsen) király, akit Asa legyőzött (*2Kron* 14). 7. Próféta, aki a Nébó hegyén halt meg (*5Móz* 34).

FÜGGŐLEGES: 1. Hárán szülőföldje (*1Móz* 11). 2. „Az Úr megerősíti őt az ő betegágyán; bármilyen az ..., megkönnyítéd betegségében” (*Zsolt* 41). 3. Erástus munkatársa volt (*ApCs* 19). 6. „Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai ... szerint” (*1Kor* 12).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

A tíz 1999. évre szóló Élő Víz előfizetést a következők nyerték: *Durkó Lajosné* (Békés), *Duszka Tibor* (Békés), *Gyuricsek Evelin* (Budapest), *Hegedűs Péterné* (Hajdúböszörmény), *Kállai Ibolya* (Pécel), *Kubis Ferencné* (Maglód), *Makkai István* (Berhida), *Szalontai Mária Klára* (Kóka), *Vass Béláné* (Nekézseny), *Weller József* (Várpalota).

A jövő esztendőben az előfizetések kisorsolásában azok vesznek részt, akik a következő hat ('98/6–'99/5) alkalomból legalább négyszer hibátlan megfejtést küldenek be.

A megfejtéseket ezentúl e-mailben is küldhetitek.

Az eredeti elképzelés szerint a bemutatott testvérek arcképét itt a szöveggel együtt helyeztük volna el. De fekete-fehérben romlik a képek minősége, ezért a hátsó borító belső oldalára kerültek.

Bemutatkozik: Wilhelm Konrád (Inota)

Elsőként bemutatjuk Wilhelm Konrád testvérünket, aki az Élő Víz egyik leghűségesebb rejtvényfejtője, és nagy bibliaismeretről tett tanúbizonyságot. Az eddigi 34 alkalom egyikéből sem hiányzott az ő megfejtése, az elérhető 119 pontból 113-at sikerült összegyűjtenie.

Háromszor részesült könyvjutalomban, és egyszer karórát nyert.

1958 nyarán keresztelkedtem meg, mint a várpalotai gyülekezet ifjú tagja. Azóta is igyekszem hűséggel követni, és mindig jobban és jobban megismerni drága Megváltómat, az Úr Jézus Krisztust. Számomra ebben nagy segítség az Élő Víz és benne a rejtvények. Sok vigasztalást és erőt nyertem már eddig általuk. De különösen az jelenti számomra az örömet és az áldást, hogy kedves feleségemmel és lányommal mindig közösen fejtjük meg a rejtvényeket. Csodálatos órákat töltünk így együtt Urunk jelenlétében.

A pontverseny állása:

79 pont: ifj. Horváth Istvánné, Török Ferencné; **76 pont:** Kertész Angéla; **72 pont:** Megyeri Béniné; **71 pont:** Édes Zsuzsanna, Nagy-Ajtai Márta, Sárík Róbert; **66 pont:** Kubis Ferencné; **65 pont:** Wilhelm Konrád; **64 pont:** Plesa Jánosné; **63 pont:** Csányiné Farkas Mária, Kállai Ibolya, Molnár Anita, Sanda Mónika; **62 pont:** Szabó Szilvia; **61 pont:** D. Nagy Emma, Gróf Nándorné; **60 pont:** Makkai István, Seprenyi Mihályné Pirka Andrea; **59 pont:** Gyuricsek Evelin, Windisch Károly; **57 pont:** Farkas János, Virág Róbert; **55 pont:** Perei Imre, Szabó

Gizella; **52 pont:** Juhász Miklósné; **51 pont:** Durkó Lajosné, Ónódi Andrea, Óvári András, Szerdi Hajnalka; **49 pont:** Gáspár Jánosné; **48 pont:** Bordásné Váradi Krisztina, Kiss Katalin, Pintér Józsefné; **47 pont:** Kriston Rózsa; **46 pont:** Farkas Gréti, Horváth Istvánné; **40 pont:** Czerovszki Márta; **38 pont:** Városi Ibolya; **36 pont:** Duszka Tibor, Komócsi Roland; **34 pont:** Bordás Zoltánné; **32 pont:** Takácsné Makkai Zita; **30 pont:** Györfi Eszter, Sógorka Ferencné, Szalontai Mária Klára, Vass Béláné; **28 pont:** Szegedi Andrásné; **26 pont:** Csaplár Antalné; **25 pont:** Jócsákné Kurdi Sára; **23 pont:** Borbély Józsefné, Tóth Terézia, Weller József; **22 pont:** Kántor Beatrix; **21 pont:** Balla Erzsébet; **19 pont:** D. Nagy Gáborné, Szabó Endre; **18 pont:** Komócsi Józsefné; **17 pont:** Bálint Miklósné, Mundrucz Istvánné; **11 pont:** Sanda Lajosné; **10 pont:** Barna Frigyes, Berla Ferenc, Hegedűs Péterné, Katona Ildikó, Nagy Kornél Gedeon, Murvai Lászlóné, Simon Adrienn, Szakács Györgyné, ifj. Tarr István.

Elküldendő:

az 1. keresztrejtvény számozott soraiban található **igevers pontos helye**. (3 pont), a 2. keresztrejtvény vízsz. 1., függ. 20. és 27. soraiban található **igevers pontos helye** (4 pont), valamint a minirejtvény bekarikázott betűiből összerakott **szó**, mely Jézus egyik neve (1 pont).

Megérkezési határidő: 1999. január 25.

Cím: *ÉVR Nagy Kornél* 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22. E-mail cím: *nkornel@epk.hu*
A '98/5. szám rejtvényeiének helyes megfejtése:

1. keresztrejtvény: *Zsolt 119,11 (4 pont);

2. keresztrejtvény: Ézs 57,15 (4 pont);

minirejtvény: Magdala (2 pont).

A **karórát**, melyet *Vadon Tamás* órás testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) ajánlott fel, **ifj. Horváth Istvánné** (Mezőcsokonya) nyerte. **Könyvet** nyert: **Kertész Angéla** (Senta), **Megyeri Béniné** (Pécel), **Török Ferencné** (Tatabánya). **Kazettát** nyert: **Édes Zsuzsanna** (Komló).

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

{k1998604}

GYERMEKKERT

{k1998611}

{k1998612}

{k1998613}

{k1998614}

{k1998615}

{k1998616}

{k1998617}

{k1998618}

{k19986C}

{k19986D}